

KOMMUNISTI

N° 11—12 (59—60)

MARRAS—JOULUKUU

1929

TOIMITUS

K. Rovio Yrjö Sirola
V. Ojanen Lauri Letonmäki

SISÄLTÖ:

1. Tov. Stalin viisikymmenvuotias.
2. Elämäkerrallisia tietoja tov. Stalinista.
3. NKP:n KK:n marraskuun täysistunto.
4. Tov. Manuilskin selostuksesta KNI:n laajennetussa täysistunnossa.
5. SSSR:n jyväviljatehtaat. — (*Feigin mukaan V. V.*)
6. Kollektivisoimisliikkeestä. — *V. Molotov.*
7. Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain pörssipaniikki. — *L. Magyarin muk. A. M.*
8. Oikeisto-opportunistien taistelu leninismiä ja Neuvostoliiton kommunistista puoluetta vastaan.
9. Taide kulttuuririntamalla. — *Eino Salmi.*
10. Karjalan rosvoretket tekijänsä kuvaamina. — *T. T—i*

KOMMUNISTI

V. 1929

Marras — joulukuu · № 11—12 (59—60)

Tov. Stalin viisikymmenvuotias.

Tov. Stalinin viisikymmenvuotisjuhla muodostui suureksi poliittiseksi tapahtumaksi SSSR:ssä ja Kommunistisessa Internationaaleissa.

Ilman Leniniä on puolueen täytynyt suorittaa talouden jälleenrakentaminen sekä leninisin perusteiden mukaisesti muokata kehityksen todelliset tiet uudestirakentamisen kaudella. Talousvuosi 1929—30 esiintyy määrätysissä mielessä sosialistisen uudestirakentamisen ensimmäisen kauden yhteenvetona. Yhteenvetona siinä mielessä, että nyt konkreettisemmin kuin koskaan aikaisemmin on selitetty pientalonpoikaistalouden industrialisoinnin ja sosialistisen uudestirakentamisen tiet.

Uudestirakentamisen alalla toteutetut suuremmoiset toimenpiteet ilmaisevat täydellisesti sen, että puolueen ottama linja on oikea. Samalla v. 1929—30 on vuosi, jolloinkin tehdään tarkemmiksi suuntaviivat viisivuotissuunnitelman toteuttamisaikaan ja johdannaisesti koko kehityksemme tempoon nähden ja jolloinkin ilmenee mahdollisuuksia kehitystempoon suuremmoiseen jouduttamiseen.

Näinollen ei ole lainkaan ihmeellistä, että Stalinin toiminnan arviointi näissä olosuhteissa muodostuu suureksi poliittiseksi tapahtumaksi, ottaen huomioon, että hänen osuutensa on ollut erittäin suuri ja merkitykseltään ratkaiseva leniniläisen linjan edelleenkehittämisessä ja konkreettisoinnissa uudestirakentamisen kaudella. Sitäkin suuremmalla syyllä, kun kokonainen joukko puolueen johtoon pyrkiviä henkilöitä pako-kauhullaan ja sekavuudellaan eivät ainoastaan ole olleet kykenemättömiä seuraamaan leniniläistä linjaa, vaan päinvastoin uhkasivat sekoittaa ja johtaa

puolueen harhaan. Vuosi 1929 saattoi trotskilaisuuden täydelliseen vararikoon, sen perusjoukot ovat melkein kaikki sen jättäneet ja tunnustaneet puolueen linjan oikeaksi. Vuosi 1929 kärjisti oikeistolaisten taistelua puoluetta vastaan, mutta myöskin suhteellisesti lyhyessä ajassa vei oikeistolaiset hajaan-nukseen ja vararikoon, sillä itse kehityksen kulku loistavasti vahvisti puolueen ottaman linjan oikeaksi.

Kaikin tämän jälkeen ei ole lainkaan ihmeteltävää, että Stalinin — joka taistelussa kaikkia näitä horjumisia vastaan kykeni osoittamaan leniniläisen periaatteellisuuden ja sovitteluun taipumattomuuden, joka otti suorittaakseen raskaan taistelun puoluelinjan puolesta — viisikymmenvuotis-juhla, sattuen yhteen puolueen riveissä esiintyneiden porvarillisten syrjäpyrkimyksien ja horjumisien täydellisen aatteellisen vararikon kanssa, ei muodostunut ainoastaan henkilökohtaiseksi tapaukseksi, vaan tapahtumaksi, jota juhlii koko puolue ja työväen luokka. Tänä juhlapäivänä osoittaa puolue uusin voimin yhtenäisyytensä sillä linjalla, jonka puolesta taistelee tov. Stalin, sekä yksimielisyyttänsä leniniläisen KK:n kanssa.

Kaksi piirrettä Stalinin toiminnassa luonnehtivat häntä parhaiten.

1) Hän on — Leninin uskollisin oppilas. Tämä merkitsee, että hän syvällisemmin kuin kukaan puolueessamme ymmärsi ja omaksui marxilais-leniniläisen metoodin; että hän paremmin kuin kukaan osaa soveluttaa sitä tilanteissa, ja niiden uusien kysymysten ratkaisussa, joita vallankumouksen kulku nostaa esiin.

2) Hän on — suuri käytännön mies.

Tähän liittyy se, että hän ennen vallankumousta kävi läpi kaikki puolueen eri asteet, kaikki maanalaisen työn yksiköt työläiskerhojen propagandistista aina johtavaan työhön bolshevikki-keskuksissa, jotka välittömästi suuntasivat työnsä Venäjälle. Tähän liittyy se, että lähtien Lokakuun aattopäiviltä, on Stalin ollut polit-byroon jäsen ja samanaikaisesti kaikkina vallankumouksen vuosina ollut taistelun kaikkein vaarallisimmilla, uhkaavimmilla rintamaosilla, missä on vaadittu suurta kykyä järjestää ja yhdistää, ratkaista käännekohta ja saada aikaan järjestys.

Kaikki tämä yhteensä antoi hänelle puolueen ja työväenluokan suunnattomat tiedot. Nämä molemmat ominaisuudet antoivat Stalinille mahdollisuuden kestää kaikki historian hänelle asettamat kokeet.

Ennen kaikkea näiden kahden ominaisuutensa vuoksi on Stalin puolue-elämässä näytellyt niin suurta osuutta, eritoten Leninin kuoleman jälkeen. Leninismin perusteiden selvittäminen ja leniniläisen linjan edelleenkehittäminen uudestirakentamisen kaudella, — kaikki tämä puolueen suorittama mahtava työ on eroittamattomasti yhdistynyt Stalinin nimeen.

Tosi-leniniläisenä Stalin toiminnallaan ruumiillistuttaa teorian ja käytännön yhtenäisyyden, jota ilman ei leninismiä voi olla olemassa.

«Ei teoria ole yhdistetty vallankumoukselliseen käytäntöön, on se tarkoitukseton, samoin kuin käytäntökin on sokeaa, ellei se valaise tietään vallankumouksellisella teorialla.»¹⁾

Erikoisesti tämä vallankumouksellisen teorian suunnattoman merkityksen ymmärtäminen luonnehtii bolshevistista puoluetta ja Leniniä proletaarisena vallankumouksellisena. Tämän seikan huomiotta jättäminen, paljas «käytännöllisyys» on opportunistin esiintymisen ensimmäinen tunnusmerkki. Kantaen korkealla leniniläisen teorian lippua, kasvattaa Stalin puoluetta samassa hengessä, väsymättömästi painostaen uhkaavaa vaaraa joka yhdistyy työhön ilman perspektiivejä, «ilman peräsintä ja purjeita».

Leninismin perusteiden syvällisin ja täsmällisin kehittäminen Leninin kuoleman jälkeen kuuluu Stalinille. Venäjän erikoisoloista, sen talonpoikaisesta luonteesta ja m.s. lähtevien, virheellisesti tulkitsevien määritelmien vastapainoksi vetää Stalin etualalle leninismin kansainvälisen luonteen, ja siis myöskin sen kansainvälisen merkityksen. Hän sanoo:

«Leninismi on imperialismiin ja proletaarisen vallankumouksen aikakauden marxilaisuutta — tarkemmin: leninismi on yleensä proletaarisen vallankumouksen teoria ja taktiikka, erikoisesti proletariaatin diktatuurin teoria ja taktiikka.»

Näissä johtavissa huomautuksissa «Leninismin kysymyksiin» sekä Stalinin vastauksessa ensimmäiselle amerikkalaiselle työläislähetystölle (15 p. syysk. v. 1927) on annettu selvimmät ja kaikkiin sattuvimmat määritelmät leninismin erikoisuuksista imperialistisen aikakauden marxilaisuutena.

Tästä seuraa myöskin se talonpoikais- ja kansallisuuskysymyksen asetus, joka poistaa kaikki mahdollisuudet Leninin väistelyltä ja muokkaamiselta, jotka tarkoittavat tehdä hänestä «talonpoikais-filosofin». Horjunta tällä alalla jälkeen Leninin kuoleman erikoisesti oikeistolaisilla, jotka peittelevät proletariaatin johtavaa osuutta — puhuu siitä, että tällaista leninismin vääristelyn vaaraa ei ole vielä tyyten poistettu. Ja tosiaankin, ellei ymmärrä leniniläisen opin eri osien suhdetta, jos johtaa leninismin erikoisuudet Venäjän erikoisuuksista, sen talonpoikaisesta luonteesta, ei ole lainkaan vaikea eksyä ja kadottaa sitä perustaa, jolla talonpoikais-probleemi ratkaistaan.

Tästä seuraa myöskin se talonpoikais- ja kansallisuuskysymyksen asetus, joka poistaa kaikki mahdollisuudet Leninin väistelyltä ja muokkaamiselta, jotka tarkoittavat tehdä hänestä «talonpoikais-filosofin». Horjunta tällä alalla jälkeen Leninin kuoleman erikoisesti oikeistolaisilla, jotka peittelevät proletariaatin johtavaa osuutta — puhuu siitä, että tällaista leninismin vääristelyn vaaraa ei ole vielä tyyten poistettu. Ja tosiaankin, ellei ymmärrä leniniläisen opin eri osien suhdetta, jos johtaa leninismin erikoisuudet Venäjän erikoisuuksista, sen talonpoikaisesta luonteesta, ei ole lainkaan vaikea eksyä ja kadottaa sitä perustaa, jolla talonpoikais-probleemi ratkaistaan.

¹⁾ Stalin, Leninismin kysymyksiin, «Leninismin perusteista» III luku.

«Jotkut ajattelevat,» — kirjoittaa Stalin — «että perustavaa leninismissä on talonpoikais-kysymys, että leninismien lähtökohtana esiintyy kysymys talonpoikaistosta, sen osuudesta ja ominaispainosta. Tämä on kokonaan väärä käsitys. Leninismien peruskysymyksenä, sen lähtökohtana, ei esiinny talonpoikaiskysymys, vaan kysymys proletariaatin diktatuurista, sen toteuttamisen ja lujittamisen ehdoista. Talonpoikaiskysymys, kysymyksenä proletariaatin liittolaisesta taistelussa vallasta, on johdannainen kysymys¹⁾.»

Jo v. 1924 tov. Stalin asetti tämän kysymyksen täysin leniniläisesti. Eritoten se, etteivät Buharin ja hänen asekkomppaninsa ymmärtäneet tätä kysymyksen ydintä, johdi heidät siihen, että puolustaessaan puolueen kanssa yhdessä leniniläistä aatetta liitosta keskivarakkaan kanssa trotskiläisten hyökkäyksiltä, he «kiintyivät katselemaan» vain asian yhtä puolta, jääden jankuttamaan vain määritelmän yhtä osaa, ymmärtämättä sen yhteyttä leniniläisen opin kanssa yleensä ja sekaantuivat silloin, kun elämä toi esiin yhtä räikeästi kysymyksen toiset puolet.

Tätä näkökannalta katsoen on hänen kirjassaan «Leninismien perusteista» antamansa kansallisuuskysymyksen asetus yhtä mielenkiintoinen ja syvälinen:

«Kansallisuuskysymys on yksi osa proletaarisen vallankumouksen yleisestä kysymyksestä, osa proletariaatin diktatuurin kysymyksestä²⁾.»

Tässä annetaan tälle kysymykselle merkityksensä niin kansallisvallankumouksellisten liikkeiden hyväksikäyttämisen mielessä «yhteisen vihollisen, imperialismin kukistamiseksi» kuin myöskin todellisen kansainvälisyyden kasvattamisen ja kansojen sellaisen keskinäisen avun luomisen mielessä, jota toteutetaan Neuvostoliitossa.

¹⁾ Stalin, Leninismien kysymyksiin, «Leninismien perusteista» V luku

²⁾ «Leninismien perusteista», VI luku.

Tässä myöskin pyyhitään pois mahdollisuus tämän kysymyksen reformistisesti asettamiseen, joka merkitsisi sen eristämistä proletaarisen vallankumouksen kysymyksestä, tässä heitetään syrjään myöskin se kansallisuuskysymyksessä esiintynyt nihilismi, joka juontui vallankumouksen kehitysteiden ja imperialismin vastaisen taistelun teiden kuolleesta, kaavallisesta ymmärtämisestä ja joka täten tosiasiallisesti valoi vettä imperialismin myllyyn. Leninin jälkeen esiintyy Stalin kirjoitustensa kautta suurimpana bolshevistisen koulun teoreettikkona ja praktiikkona kansallisuuskysymyksessä.

Kehittäen leninismien perusteita, ja asettaen näkyviin sen uuden, mitä Lenin loi marxilaisen metoodin toteuttamisen perustalla, Stalin ei ainoastaan yksinkertaisesti toistanut Leninin sanoja, että «marxilaisuus ei ole dogmi, vaan toimintaohje», vaan kykeni myös soveltamaan tätä periaatetta niiden kysymysten ratkaisussa marxilais-leniniläisellä pohjalla, jotka nousivat puolueen eteen jälkeen Leninin kuoleman.

Ennen kaikkea meidän täytyy tässä kiinnittää huomionsi siihen osuuteen, joka Stalinilla oli leniniläisen opin — sosialismin voitosta yhdessä maassa — puolustamisessa ja kehittämisessä. Hänen syvälinen käsityskykynsä leniniläisen opin tällä alalla sanoi jo siipä tunnetussa välikohtauksessa VI puoluekokouksessa, jolloin Stalin vastustaen Preobrashevskin huomautusta perääntymättä puolusti väittämää, että Venäjä voi osottaa maaksi, joka raivaa itselleen tien sosialismin, ja että tämän mukaan riippumatta siitä, tapahtuuko vallankumous lännessä tai ei, täytyy vallan valtauksen olla suunnattu yhteiskunnan socialistiseen uudelleenrakentamiseen. Stalin meni Lokakuuhun yhdessä Leninin kanssa. Jo Lokakuun valmistelun aikajaksolla hän esitti ja puolusti leniniläistä kantaa mahdollisuudesta siirtää sosialismin yhdessä ja suhteellisesti takapajuisessakin maassa.

Myöskin trotskilaisuutta vastaan käytävän taistelun ensimmäisellä etapilla

(1923—24), jolloinka hän kirjassaan «Leninisin perusteista» keväällä v. 1924 ja vieläkin täsmällisemmin joulukuussa v. 1924, uusin voimin, yleensä ensikertaa jälkeensä Lokakuun, veti esille tämän probleemin ja osoitti trotskilaisen erimielisyyden todelliset perustat, joista olemukseltaan juontui myöskin talonpoikaiskysymyksen ymmärtämättömyys, osoittautui, että Stalin ymmärsi syvällisesti leniniläisen opin tämän osan.

Tällä hetkellä, viisivuotissuunnitelman toteuttamisen toisena vuotena on leniniläisen vallankumousopin tämän kohdan merkitys täysin selvä. Kysymyksen asettaminen sosialismin rakentamismahdollisuudesta SSSR:ssä, joka kysymys esiintyi vuosien 1925—27 väittelyiden runkona, oli muun muassa merkityksellinen siksi, että tässä luotiin teoreettinen perusta koko uudestirakentamisen aikakaudelle. Ilman tätä perustaa olisi ollut tyytän mahdotonta muodostaa viisivuotissuunnitelmaa, joka vahvistettiin keväällä v. 1929 ja sitäkin mahdotomampi ylittää se, minkä me kuitenkin olemme tehneet. Me suoritamme rakennustyötämme kiihdyttäen yhä enemmän sen tempoa, syvästi uskoen, että sosialismi maassamme voittaa ja että meillä riittää voimia «saavuttaa ja sivuuttaa». Teoria antoi voimaa käytännölle. Käytännölliset saavutukset kohottavat teorian johtopäätökset uudelle, korkeammalle asteelle. Teorian ja käytännön katkeamaton yhteys ja yhtenäisyys ovat luonteenomaisia marxismille—leninismille, ne esiintyvät siinä uudella voimalla.

Puolustaessaan leniniläistä oppia sosialismin voitosta yhdessä maassa niitä virheellisiä käsityksiä vastaan, joita tässä kysymyksessä esittivät Sinovjev, Kamenev, y.m. sekä tämän opin edelleenkehittämisellään tov. Stalin osoitti, että hän hallitsee vallankumouksellista dialektiikkaa, joka on oleellisinta marxismi-leninismissä. Tällä aikajaksolla hän erikoisen perusteellisesti osoitti seisovansa luomiskykyisen marxilaisuuden eikä dogmaattisen «marxilaisuuden» pohjalla.

Stalinin ansiot tässä sisältyvät myöskin siihen, että hän asetti kysymyksen vallankumouksen perspektiiveistä kaikessa selvydessään. Hän lähestyi kysymystä kuin leniniläisen koulun kasvattama taistelija ja johtaja. Intelligentimäiselle sekavuudelle ja skolastiikalle («rakennamme, mutta emme lopullisesti») — käsitteen todellisista tehtävistä, kysymyksen todellisen olemuksen: sosialismin taloudellisen perustan rakentaminen, ja kapitalismijuuriin taloudellinen maasta kiskominen ja taloudellisen tukikohdan muodostaminen luokkien hävittämiseksi. Stalin asetti myöskin kysymyksen leniniläisen opin tämän osan kansainvälisestä merkityksestä. Kysymys on proletaarisen vallankumouksen kehityksen konkreettisista teistä ja muodoista kansainvälisenä prosessina ehtojen alaisena, jotka muodostuvat imperialisminkin aikana vallitsevan epätasaisen kehityksen lain vaikutuksesta. Leniniläinen teoria täydellisesti poistaa määritelällä vallankumouksen internationalisesta luonteesta itseänsä peittävän, passiivisen odotuksen kaikki mahdollisuudet.

Teoria, jonka puolustuksessa ja edelleenkehittämisessä tov. Stalinilla on niin ratkaiseva osuus, esiintyy perustana niin meidän tavottomalle tempollemme kuin myös kapitalististen maiden kommunististen puolueiden vallankumouksen valmisteluille. Stalinin työ tällä alalla muodostui eroittamattomaksi osaksi proletaarisen vallankumouksen leniniläisestä opista.

XIV:stä edustajakokouksesta lähtien puolue työskentelee voimiaan jännittäen uudestirakentamiskauden ongelmien ratkaisussa, puolueen teoreettisen asenteen määrittelemiseksi näiden ongelmien ratkaisua varten.

Heijastuksena tästä työstä esiintyvät puolueen tärkeimmät asiakirjat tältä aikajaksolta. Stalin ei ainoastaan osallistunut huomattavasti näiden asiakirjojen tekemiseen, vaan kirjoitustensa kautta perusteli puolueinjan mitä parhaiten ja konkretisoi leniniläisen opin

perusteet, uudestirakentamisen tehtäviin soveltuviksi. Stalin esiintyy tässä puolueen kollektiivisen mielipiteen ilmaisijana.

Kysymyksen luokkien kohdalosta ja luokkattomaan yhteiskuntaan siirtymisen konkreettisista muodoista asetti uudestirakentamisen kausi uudella voimalla, ja uudelle tasolle. Lähtien luokkien kuolemisen ajatuksesta, sosialismin aikana, esittää tov. Buharin ajatuksen kapitalististen aineksien «rauhallisesta häviämisestä» tienä luokkataistelun likvidoimiseen. Stalin taas päinvastoin terävöitti uusissa olosuhteissa leniniläistä kantaa siitä, että luokkien taistelun sammuminen tällä linjalla tulee tapahtumaan vaan kapitalismin juurien hävittämisen perusteella, s.o. kapitalististen aineksien hävittämisen kautta. Stalin osoitti myöskin vääräksi mekaanisen kaavallisen käsityksen keskivarakkaan sosialismin kasvamisesta, sikäli kuin tällainen terminologia hämää pientalonpoikaistalouksien sosialistisen uudestimuokkaamisen prosessin olemusta.

Luokkien hävittäminen voi tapahtua vain luokkataistelun kautta. Tämän asettamuksen, jota Lenin kehitti monissa kirjoituksissaan vallankumouksen jälkeen, esitti Stalin uudestirakentamisen ehtoihin sovellettuna silloin, kun oikeistolaiset yrittivät vaihtaa leniniläisen opin luokkataistelusta ylimenokaudella «kansalais-rauhan» ja «rauhallisen kehityksen» aatteeseen.

Yhtä suuri on Stalinin töiden merkitys industrialisoinnissa-probleemin ratkaisussa. Stalinin ohjauksella XIV puoluekokous asetti maan industrialisointitehtävän uudestirakentamiskauden ratkaisevimaksi tehtäväksi. Oli ratkaistava kysymys raskaan ja kevyen teollisuuden suhteista, sillä sosialistinen industrialisointi eroittamattomasti yhdistyy joukkojen elintason kohottamiseen ja myöskin siksi kehityksemme tapahtuu tavaranälän vallitessa; sekä kysymys industrialisoinnin temposta, sillä samaan aikaan kun varamme ovat rajoitetut tulee meidän

saavuttaa maksimaalisen nopea tempo; ja lopuksi kysymys kasaantumisesta, sen lähteistä ja suuruudesta.

Ei ole mikään sattuma, että kaikissa näissä kysymyksissä taittoivat niskansa ensin trotskilaisuus ja sitten oikeistolaiset. Toisin ei saattanutkaan tapahtua, jos lähestyi näitä kysymyksiä horjuen, ollen se heijastusta pikkuporvarillisesta epäroimisesta maassa.

Tämän mukaan on kysymyksen oikean käsittelyn ja periaatteellisten perusteiden selvittämisen osuus, oikeiden suhteiden ja toimenpiteiden käytännössä määrittelemiseksi kaikilla näillä kolmella suunnalla, sitäkin suurempi.

Stalinin työt tällä alalla ovat esimerkkinä siitä, kuinka tulee soveluttaa leniniläiset opin perusteita uudestirakentamiskauden probleemien käsittelyyn.

Uudestirakentamis-kauden kolmas, suuri kysymysten sarja—on suurten sosialististen maataloudellisten tuotantolaitosten ja leniniläisen osuustoimintasuunnitelman toteuttamisen uudelle asteelle siirtymisen probleemeissa.

Oikeistolaiset, lähtien Leninin Nep'in ensivuosisien ehtoihin sovelletusta määritelmästä, että kauppa on ainoa mahdollinen yhdyssiteen muoto pikkutalonpoikaiston kanssa, yrittävät tehdä siitä dogmin koko ylimenokaudelle ja asettaa sen vastapainoksi Leninin osuustoimintasuunnitelman esittämälle tuotannon kollektivisoinnille. Stalinin ansio on siinä, että hän esitti Leninin perusajatuksen, joka punaisena lankana kulkee läpi koko hänen työnsä myöskin nepin kaudella talonpoikaistalouden uudelleenmuokkaamisesta, pikkuomistajain luokan hävittämisestä eikä sen ikuistuttamisesta.

Kaikkien noiden suurten ja mutkikkaiden kysymysten selvittäminen muodostui sen johtaja-ryhmän tarkistukseksi, joka Leninin kuoleman jälkeen oli jäänyt puolueen johtoon. Hyvin vaikeassa ja monimutkaisessa tilanteessa näiden kysymysten kehittelyn kautta

tapahtui tarkistus, missä määrin jokainen todella oli omaksunut leniniläisen opin olemuksen, materialistisen dialektiikan, sitä itsenäisesti sovelluttaakseen ja opettaakseen toisia sitä oikein soveltamaan. Tämän ankaran historiallisen kokeen kesti Stalin täydellisesti Leninin kuoleman jälkeen, samoin kuin hän Leninin eläessä oli hänen kaikkein johdonmukaisin oppilaansa ja asekumppaninsa.

Koko työväenluokka toivoo, että tulevinakin vuosina Stalin puolueen johdossa ollen edelleen kehittäisi puolueelinjaa ja kirjoittaisi uusia lukuja kirjaansa «Leninisin kysymyksiin», joissa jättiläismäisten uudestirakentamisen kokemusten perusteella edelleen kehittäisi leniniläistä oppia.

Stalinin organisatorinen kyky, joka jo maanalaisen työn vuosina kehittyi ja jota puolue käytti hyväkseen vallankumouksen aikana kaikkein vaikeimmilla vartiopaikoilla, yhdistyi leniniläisen metoodin ja leninisin periaatteen syvälliseen ymmärtämiseen, tehden hänestä leniniläisen koulun suurimman strategin.

Jo Leninin eläessä Stalin paljasti tämän voimakkaimman puolensa. Mielenkiintoisin ja luonnehtivin tässä suhteessa on eräs esimerkki. Huolimatta siitä, ettei Stalin ollut saanut minikäänlaista sotilassivistystä eikä edes koskaan ollut armeijassa, kykeni hän nousemaan korkeampien ja monimutkaisten sotilastehtävien itsenäisen ratkaisun suorittamisen tasolle. Tässä hänelle tuli avuksi Leninin strategian syvälinen ymmärtämys ja joukkojen valankumouksellisen ohjauksen kokemus. Tarvitsee esimerkiksi lukea vain Stalinin kirjelappunen eteläisen rintaman tehtävistä, pääiskun suuntaamisesta ja sen yhteydessä esilletuoduista perusteluista, selvästi ymmärtääkseen, että olemme tekemisissä suuren poliittisen strategian kanssa, joka kohoaa leniniläisten periaatteiden ja niiden sovellut-

tamisen taidossa niin korkealle, että voi niitä rinnan poliittisen taistelualueen kanssa hyväksikäyttää myöskin — sota-asioissa. Puhumattakaan siitä, että hänen nämä vahvimmat puolensa tulivat erityisesti korostetuiksi Loka-kuun kapinaa poliittisesti johtavaan «viisikkoon» sekä välittömästi kapinaa valmistavaan «seitsikkoon» kuulumisensa kautta.

Tästä johtuen ei siis ole mikään sattuma, että «Leninisin kysymyksissä», Leninin kirjoitusten jälkeen annetaan kaikkein selvin ja täsmällisin arviointi leninisin taktiikan ja strategian perusteista, painostaen sen täydellisyyttä ja tieteellistä luonnetta.

Ei myöskään ole sattuma, että Stalinin jälkeen Leninin kuoleman kykeni antamaan yhtä selviä esimerkkejä leniniläisten taktillisten periaatteiden soveltamisesta viime vuosien vaikeassa tilanteessa. XIV puoluekokouksessa Stalin kaikella selvyydellä asetti kysymyksen teollistuttamisesta, puolueen perus- ja päätehtävinä; kysymyksen suurteollisuuden kehittämisestä sosialistisen rakennustyömme peruskohdana.

XIV edustajakokouksessa tov. Stalin terävöitti kysymystä pienen, hajallaan olevan maatalouden siirtämisestä yhteiskunnallistetun suurtalouden raiteille. Stalin käänsi puolueen huomion tällöin siihen, että kysymys «kumpi voittaa» oli siirtynyt kiertokulun, kaupan alalta, missä sen nep'in ensimmäisinä vuosina oli nähnyt Lenin, maataloustuotannon alalle.

Nämä tosiasiat kuvaavat mitä parhaiten kykyä käyttää dialektiikkaa.

Stalinin vahvuus myöskin tällä alalla juontuu kykeneväisyydestä leninisin syvällisen ymmärtämisen yhteenliittämisestä suuren käytännöllisen kokemuksen sekä puolueen ja työväenluokan parhaimman tiedon kanssa.

Eroittamattomasti Stalinin nimeen yhdistyy myöskin sellainen ensiluokaisen tärkeä toimenpide jälkeen Leninin kuoleman, kuin on laajemman, kollektiivisen johdon

muodostaminen puolueessa, Leninin vartiopaikan vaihdoksi; kuin on puolueen tiivistäminen leniniläisen periaatteellisuuden ja sovittelomattomuuden perusteiden mukaisesti. Tässä olivat vaikeudet erittäin suuret — siksi Stalinin ansiot puolueelle tällä alalla ovatkin sitä suurimmat.

Juuri tällä linjalla hyökkäykset KK:aa ja eritoten henkilökohtaisesti Stalinia vastaan olivat erikoisen teräviä. Hyvin huomattavaksi muodostui pyrkimys laahata puolue periaatteellisten kompromissien mädälle tielle, johon pyrkimykseen osallistui myöskin jotkut «johtajat»: näin pian olivat he ilman Leniniä kadottaneet painolastinsa monimutkaisten kansainvälisten suhteiden olosuhteissa sekä maassa ja työväenluokan joissakin kerroksissa havaittavan, eikä suinkaan varsin pienen, pikkuporvarillisen horjattelun vaikutuksesta.

Kuin kallio kesti Stalin kaikki nämä hyökkäykset. Hänen periaatteellisuutensa, kivenkovuutensa ja leppymättömyytensä tiivistivät hänen ympärilleen Keskus-Komitean ja tekivät hänestä bolshevistisen sovitteluvaisuuteen taipumattomuuden ja puoluemiehen symbolin. Tällä perustalla nimittäin tiiviisti yhteenliitettiin puolueen valtava enemmistö ja horjuvat sekä puoluelinjalta syrjäytyneet pakoitettiin antautumaan.

Jälkeen Leninin kuoleman lankesi tov. Stalinille kaikkein suurimmassa määrin johtavan työn paino myöskin Komm. Internationalessa. Stalinin suorittama leninismin perusteiden edelleen kehittäminen proletaarisen vallankumouksen kansainvälisenä oppina, imperialismin kauden marxilaisuutena; leniniläisen lain kapitalismin kehityksen epätasaisuudesta ja kysymyksen vallankumouksen kehityksen todellisista teistä (voiton mahdollisuus aluksi yksityisissä maissa) edelleen kehittäminen merkitsi ei ainoastaan NKP (b):n, vaan kaikkien veljespuolueiden aseistamista leniniläisellä teoriolla.

Meillä ei ole mahdollisuutta luonnehtia Stalinin osuutta Komm. Internationalen jokapäiväiseen työhön. Mutta kuitenkin täytyy erikoisesti panna merkille hänen osuutensa Kominternin suorittaman «kolmannen kauden» arvion ja tässä käännöksessä Kominternin kaiken työn määrittelyn kehittämisessä, joka on yhdistynyt vallankumouksellisen nousun alkamiseen. Täten Stalin osoittaa myöskin kansainvälisellä areenalla, ettei hän suotta Leninin kanssa opiskellut jyrkkien käännösten taitoa ja että hän tämän taidon myöskin omaksui.

Tämän yhteydessä on välttämätöntä mainita, että tulen keskittäminen sos.-demokratian «vasenta» siipeä, oikeistolaisia ja sovittelijoita vastaan sekä sos.-demokraattista perässäkulkua vastaan kommunistisissa puolueissa, että tämä uusi Kominternin suuntautuminen on annettu tov. Stalinin välittömällä ohjauksella.

Lopuksi emme voi olla merkillepanematta Stalinin osuutta työssä Komm. Internationalen ohjelman tekemisessä. Tässä oli edessä mitä vastuunalaisin, marxilais-leniniläisen opin perusteiden määrittelemisen tehtävä sekä hyvin suuri ja vaikea työ päämaissa ja siirtomaissa käydyn kansainvälisen taistelun suurten kokemusten ja SSSR:ssä suoritettavan rakennustyön kokemusten summeeraamiseksi ja valaisemiseksi marxilais-leniniläisen dialektiikan mukaisesti. Se, että Stalin Leninin kuoleman jälkeen kehitti leninismin perusteita mitä suurimmalla selvyydellä ja ilmaisi vallankumouksellisen dialektiikan syvällisempää ymmärtämystä ja toteuttamisen taitoa kuin kukaan toinen, esiintyi yhtenä niistä ratkaisevista momenteista, jotka takasivat Kommunistisen Internationalen ohjelman lujouden ja johdonmukaisuuden marxilais-leniniläisessä hengessä.

Sosialistisen rakennustyön suunnaton vauhti, suuntaviivat lähivuosina sen vieläkin suurempaan laajenemiseen, jännittänyt ja ennenkuulumattoman korkea kehityksen tempo — kaikki tämä vaati

puolueen perusjoukoilta työtä uudella tavalla, jonka tulee vastata «saavuttamisen ja sivuuttamisen»-tehtävän tempo ja metoodeja.

«Leninismi on teoreettinen ja käytännöllinen koulu, joka muokkaa puolue- ja valtiollisen työntekijän erikoisen tyyppin... Venäläisen kumouksellisen lennokkuuden yhdistäminen amerikkalaiseen toimekkouteen — siinä on leninismiin ydin puolue-

ja valtiollisessa työssä. Vain tällainen yhdistelmä antaa meille leninläisen työntekijän viimeistellyn tyyppin, leninismiin tyyliin työssä.»¹⁾

Tänä täydellisenä tyyppinä kaiken toimintansa kautta on meillä tov. Stalin.

(«Bolshevik» № 23—24—1929.)

¹⁾ Stalin («Leninismiin perusteista» IX luku).

Elämäkerrallisia tietoja tov. Stalinista.

Josef Vissarionovitsh Dshugashvili, jonka koko maailma tuntee puoluenimellä Stalin, syntyi 21 p. joulukuuta 1879. Isä oli jalkinetyöläisenä eräässä Tiflisiin jalkinetehtaassa. Läpikäytyään alkeiskoulun joutui Stalin 14 vuotiaana Tiflisiin hengellisen seminaarin oppilaaksi. Senkin laitoksen oppilasjoukossa hehkui siihen aikaan marxilaisinternationalististen aatteiden kytö, ja jo 18 vuotiaana ottaa tov. Stalin innolla osaa oppilaitoksen salaisten marxilaisten piirien työhön. Samaan aikaan asettuu hän yhteyteen salaisen sosialidemokraattisen järjestön kanssa ja tekee propagandatyötä Tiflisiin rautatieläis- ja tehdastyöläispiireissä. Ohrana alkaa saada vainua hänen toiminnastaan ja tov. Stalin eroitetaan seminaarista «pu-naisena».

Vuoden 1899—1901 ovat Stalinin tulikasteen vuosia. Hän jatkaa tarmokkaasti propagandaa Tiflisiin proletariaatin keskuudessa ja v. 1901 tulee hänestä sosialidemokraattisen työväenpuolueen komitean jäsen. Se oli aikaa, jolloin vanhoja puhtaasti propagandistisia työmetoodeja muutettiin joukkoagiatatiometoodeihin levittämällä lentolehtiä ja poliittista kirjallisuutta ja järjestämällä julkisia mielenosoituksia tsarismia vastaan. Stalin oli uusien metoodien intomielinen puoltaja. V. 1900—1901 laajenevat lakkoliikkeet Tiflisissä. Suuri poliittinen mielenosoitus toukokuussa saattaa

tsaristisen taantumuksen raivoon. Tiflisiin puoluejärjestö paljastuu ja hävitetään. Siitä vuodesta lähtien on tov. Stalin pakoitettu työskentelemään maanalaisena aina vuoteen 1917 alituisesti muuttaen puoluenimeään, alituisesti muutellen paikasta toiseen ja karaten usein karkoitusalueelta.

Kuusitoistavuotisen maanalaisuudessa olon aikana käytti hän monia eri nimiä: milloin oli hän David, milloin Nisheradse, milloin Koba, milloin Zishikov, milloin Ivanovitsh.

Lopulta vuotta 1901 työskentelee hän Batumissa järjestäen siellä Batumin puoluekomitean. Johtaa lakkoja suurissa tehdaslaitoksissa ja ohjaa työläisten suurta mielenosoitusta helmik. 1902.

Maaliskuussa 1902 tov. Stalin vangitaan Batumissa. Hän saa virua vankilassa v. 1903 loppuun. Sitten karkoitetaan hänet erääseen Itä-Siperian kaukaiseen seutuun, mutta jo kolmen kuukauden kuluttua onnistuu hänen sieltä paeta. Hän palaa Taka-Kaukaasiaan ja tekee siellä lähivuodet propagandatyötä teollisuusalueilla. Näinä vuosina käytiin kiivasta taistelua bolshevikkien ja menshevikkien välillä. Stalin asettuu heti ja epäromittä bolshevikkien riveihin, johtaa Taka-Kaukaasian puoluejärjestöä ja bolshevikkien salaista lehteä «Proletariaatin taistelu». V. 1905 on tov. Stalin Taka-Kaukaasian bolshevikkien edustajana bolshevikkien yleisessä kon-

ferenssissa Tampereella. Täällä tapaa hän Leninin ja asettuu hänen kanssaan kiinteään yhteyteen.

V. 1906 alkaa kova tsaristisen taantumuksen aika. Vuoden 1905 vallankumouksen häviön jälkeen kiihtyy taas taistelu bolshevikkien ja menshevikkien välillä. Stalin toimittaa Tiflisissä ilmestyvää julkista gruusiankielistä päivälehteä «Aika». Sinä vuonna osallistuu hän Tukholmassa pidettyyn puoluekokoukseen.

V. 1907 tov. Stalin muuttaa Bakuun, jossa jatkaa taistelua menshevikkejä ja anarkosyndikalistisia aineksia vastaan. V. 1908 hänet vangitaan ja karkoitetaan kolmeksi vuodeksi Solvydshagodskiin. Taaskin Stalin karkaa karkoitusalueelta ja tulee takaisin Bakuun. V. 1910 vangitaan uudelleen, karkoitetaan ja karkaa taas toimien sitten Pietarissa. Vuosina 1911—1912 vangitaan Stalin kaksi kertaa, mutta onnistuu karkaamaan kummallakin kerfalla, ja jatkaa ammattivallankumouksellisen kuohuvalla tarmolla työtään. Hän toimii Venäjän tärkeimmillä alueilla organisaattorina ja propagandistina, ottaa osaa bolshevikkien neuvotteluun Krakovassa ja on johtavassa työssä bolshevikkien lehdissä «Svesda» ja «Pravda». Keväällä v. 1913 hänet karkoitetaan Siperian kaukaisimpaan soppeen

Turuhanskiin, jossa on vuoteen 1917. Heti helmikuun vallankumouksen jälkeen tulee Stalin Pietariin ja ottaa osaa puolueen johtavaan työhön. Toukok. 1917 valitaan hänet puolueen Keskuskomitean uudelleen muodostetun politbyroon jäseneksi ja on siitä lähtien ollut keskeymättä sen jäsen.

Stalin ottaa läheisesti osaa lokakuun kapinan valmisteluun, ja on Leninin uskollisimpia auttajia. Kumouksen jälkeen Stalin työskentelee Kansallisuusasiain kansankomissaarina, TTT:n kansankomissaarina ja vuodesta 1922 Neuvostoliiton kommunistisen puolueen pääsihteerinä.

Kansalaissodan vuosina oli tov. Stalin monilla rintamilla. Sotilaallisista ansioistaan on hänet palkittu Punaisen Lipun kunniamerkillä. Stalinin järjestämä Tsaritsinin kaupungin puolustus Krasnovin joukkoja vastaan on kansalaissotamme historian mainehikkaimpia lehtiä.

Taistelu Leninin Jinjan puolesta puolueessamme ja kansainvälisessä työväenliikkeessä—se luonnehtii tov. Stalinin rikasta elämäntyötä.

Siinä lyhykäisestii esitettyinä toveri Stalinin, horjumattoman bolshevikin, työväenluokan vapautuksen asialle uskollisimman miehen elämänradan pääkohdat.

NKP:n KK:n marraskuun täysistunto.

Puolueemme Keskuskomitean marraskuun täysistunto otti perusteellisen tarkistuksen alaiseksi taloudellisten ja poliittisten olosuhteittemme analyysin, niin sen jonka olivat tehneet aikaisempi huhtikuun täysistunto ja XVI puoluekonferenssi kuin myös aikoinaan sitä vastaan samassa huhtikuun pleenumissa esitetty oikeistosuunnan platformissa esiin tuodun analyysin.

Ei ole haitaksi jos palauttaa mieleen oikeistolaisten kannan tärkeimmät kohdat. Mitä väittivät oikeisto-syrjäsuuntailliset huhtikuun täysistunnossa, mitä

he hiukan ennen sitä tyrkyttivät puolueelle «Leninin poliittisena testamentina»? He väittivät, että puolue on luisumassa trotskilaisuuteen ja ajaa keskivaraisen talonpoikaiston vastaista politiikkaa. Oikeistolaisten taholla herrätti erittäin jyrkkiä vastalauseita yhteiskunnallisten pakotuskeinojen käyttäminen kulakkeja vastaan. Suurella itsevarmuudella oikeistolaiset «ennustivat», että puolueen politiikka vie väistämättömästi siihen, että maassa kiristyy vain kiristymistään viljapula ja elintarvetaiveudet. Ulospääsynä tilanteesta ehdot-

tivat oikeistolaiset — luovuttavaksi yhteiskunnallisten pakotuskeinojen käyttämisestä kulakkia vastaan, s.o. itse asiassa luovuttavaksi hyökkäyksestä kulakkia vastaan. Edelleen ehdottivat he markkinasuhteiden normalisointia, s.o. ettei itse asiassa vaikeutettaisi kulakin ja yksityiskauppiaan kehottelua viljalla ja muilla puuttuvilla tavaroilla, vaan sen sijaan että vilja otettaisiin kulakilta tuotettaisiin puuttuva viljamäärä ulkomailta, tietenkin vähentämällä tuontia teollisuuden varustamiseksi. Oikeistolaiset hyväksyivät viisivuotissuunnitelman sanoissa, mutta itse teossa suosittelivat he sen sijalle kaksivuotissuunnitelmaa, jonka perusaatteena oli k o k o talonpoikaiston yksityistalouden kohottaminen (myös kulakkien), missä tosiasiaa oli jätetty tyyten laskuista pois maatalouden yhteiskunnallistuttamiseen tähtäävät toimenpiteet. He arvelivat että kollektiivista ja neuvosto-suurtaloutta saatetaan vakavammin ruveta kehittämään vasta monien vuosien kuluttua. Sellainen oli se «pelastuksen tie», jota oikeistolaiset tarjosivat puolueelle. Mutta sen puolueemme hylkäsi jyrkästi. Kului sitten vain puoli vuotta, ja mitä oli jäänyt jällele noista suureleisistä ennustuksista? Missä ne myttyynmenneet, tyypistellyt suunnitelmat? Missä kärjistävä viljapula? Kellä normaalilla ihmisellä on nyt otsaa väittää, että neuvostotaloudet ja kollektiiviset taloudet eivät meidän maassamme voi antaa tuloksia kuin vasta 5—10 vuoden kuluttua? Poliittisen taistelun historia tietää kertoa epäonnistumisista ja tappioista, mutta tokkopa siitä on löydettävissä montakaan esimerkkiä niin nopeasta ja niin auttamattomasta luhistumisesta, kuin meinkä sai kokea oikeisto-oppositiionimme muutamassa kuukaudessa. Siinä suhteessa he voittivat kait trotskilaisetkin.

Täysistunnon hyväksymät kontrolliluvut vuodelle 1929/30 edellyttävät teollisuustuotannon kohoavan kaksinkertaiseksi verrattuna sodan edelliseen aikaan. Jotta saisi selvän kuvan siitä, miten uskomattoman nopeassa tahdissa

me kuljemme eteenpäin niin muista-kaamme vain, että yhdeksän vuotta sitten, v. 1920 tuotimme vain 20% verrattuna sodan edelliseen aikaan, että ei mikään maa maailmassa joutunut niin hirvittävän hävityksen alaiseksi imperialistisen ja kansalaissodan aikana kuin meidän maamme. Siitä lähtien, vuodesta 1920 olemme suurentaneet teollisuutemme tuotannon tasan kymmenkertaiseksi.

Siinäkin tapauksessa että vertaamme nykyistä tasoa suorastaan ennen sotaa vallinneeseen (ottamatta lukuun sodan ja intervention tuottamia vaurioita) niin nähdään että näiden 15 vuoden aikana (vuodesta 1914) on kehityksemme tempo (100%) ollut paljon suurempi kuin kapitalististen maiden, Amerikkakin lukuunotettuna. Viisivuotissuunnitelmamme merkinnät on ylitetty kaikilla raskaan teollisuuden aloilla (sähköasemarakennuksen, polttoaineteollisuuden, metallurgian, koneteollisuuden jne. aloilla), lukuun ottamatta kemiallista teollisuutta. Ja kuitenkin olivat ne merkinnät paljon korkeampia kuin luvut, jotka esiintyivät valtion Suunnitelmakomitean alkuperäisissä ehdotelmaluonnoksissa, mitkä joutuivat toy. Buharinin taholta niin ankan arvostelun alaisiksi hyper-industrialistisen luonteensa takia.

Kylvöala oli tänä vuonna 4,5% suurempi kuin vuosi sitten, huolimatta siitä, että oli epäsuotuisat sääsuhteet ja syysviljojen oras tuhoutui monilla paikoin Ukrainaa ja Pohjois-Kaukaasiaa, missä oli tehtävä uusi kylvö. Kevätkylvökamppailu sujui v. 1929 menestyksellä vaikkakin samaan aikaan käytettiin kulakkia vastaan niitä yhteiskunnallisia pakoituskeinoja, joiden oikeistolaiset ennustivat aiheuttavan kevätkylvökamppailun myttyynmenon. Ei ole vielä täysin tarkkoja tietoja syyskylvökamppailun tuloksista, mutta varmaa on että syyskylvöjen ala on nyt suurempi kuin viime vuonna. Ja yhtä varmaa on, että viljakamppailun suorittaminen näin lyhyen ajan sisällä luo mitä parhaat edellytykset ovelle olevan

kevätkylvökamppailun hyvin onnistumiselle.

Paitsi sitä, että miltei kaikissa pii-reissä joulukuun ensi päivään päättynyt viljakamppailu toi neuvostovalan käsiin riittävästi viljaa väestön varustamiseksi, antoi se myös huomattavan viljareservin. Oikeisto-syrjäsuuntalaisille oli reserveistä jaarittelemisen vain sellaisena asianajaja-valttina jolla tahdottiin vaikuttaa teollistuttamistempoon hidastuttamiseksi. Puolue paljasti tuon jaarittelun ja kävi käsiksi reaaliesten reservien kokoamiseen. Kukaan ei voi verrata viime vuotista viljatilannettamme nykyiseen. Eikä sinnikkäinkään oikeistosuunnan kannattaja kehtaa enää ehdottaa viljantuontia tulkomailta.

Näin on elämä pirstonut oikeistosyrjäsuuntalaisten teollistuttamistempoon hidastuttamisesta, maatalouden tason alenemisesta, uhkaavasta viljapulasta jne. Puolueen linja on osoittautunut ehdottomasti oikeaksi.

Mutta täysistunnon merkitsemät tehtävät sosialismin edelleen rakentamistyössä vaativat puolueelta mitä tiukinta voimain jännitystä. Se selviää jo kontrolliluvuista, joissa merkitään teollisuustuotannon suurenevan tänä vuonna 32%, raskaan teollisuuden 45%, tuotantokustannusten alenevan 11% ja reaali-palkan nousevan 12%. Tuollainen valtava tempo vaatii puolueelta ja työväen laajoilta joukoilta vallan erikoista aktiivisuutta ja tarmoa. Huolimatta kehityksemme tavattomasta nopeudesta on meillä vielä joukko heikkoja kohtia, mainitaksemme esim. kemiallisen teollisuuden, millä on niin valtava merkitys maataloutemme sosialistisessa uudestirakentamisessa ja ensiluokkainen merkitys maamme puolustuskuntoisuuden kannalta. Sen kehittäminen tarpeellisen nopeasti kohtaa mitä vakavimpia vaikeuksia. Ne johtuvat ennen kaikkea siitä, ettei ole riittävästi pätevää teknillistä ja tieteellistä voimaa. Nuo vaikeudet on, maksoi mitä maksoi, voitettava ja lyhyessä ajassa. Muutamilla keveän teollisuuden aloilla joille maatalous tuottaa raaka-aineita (puuvillaa, valkojuurikasta, pellavaa)

on jääty jossain määrin (tosin sängen vähäisessä määrin) takakynteen viisivuotissuunnitelman edellyttämästä temposta. Tämä tosiseikka saattaa puolueen pyrkimään näiden viljelmien alan mahdollisimman voimakkaaseen suurentamiseen. Viime talousvuonna kasvoi kylvöala yhteensä 4,5% edellytetyn 7% asemesta huonojen sääsuhteiden ja kulakkiaisten tahallisen kylvöjensä pienentämisen johdosta. Vaikkakin syyskylvöt nyt kasvoivat, niin siellä täällä ovat suunnitelmat jääneet osittain täyttämättä. Aukot on nyt kevätkylvökamppailun aikana täytettävä maksoi mitä maksoi. Karjataloudessa on tilanne kireä, mistä johtuu lihan ja maitotuotteiden puutetta. Siksi on karjatalouden kehittäminen lähivuosina tavattoman tärkeä kysymys. Täysistunto asetti tämän tehtävän ennen kaikkea maatalouden yhteiskunnallistetun sektorin ratkaistavaksi, mutta piti samalla välttämättömänä tämän alan elvyttämistä yksityistalouksienkin sektorissa. Ja lopuksi, mitä on erikoisesti alleviivattava, se on se, että huolimatta suurista vaikkakin riittämättömistä askelista tuotantokustannusten alentamiseksi ja työn tuottavuisuuden kohottamiseksi työläisjoukkojen kohonneen aktiivisuuden ja sosialististen kilpailujen ansiosta, on monilla teollisuuden aloilla huomattavissa tuotteiden laadun huononemista. Tässäkin on ehdottomasti saatava aikaan tiukka käänne parempaan.

Ei ole myös huomiotta sivuutettava kontrollinumeroissa merkittyä työttömien lukumäärän alentumista 10%:lla tänä vuonna. Näihin asti on työttömien lukumäärä kasvumme kiihtyvällä nopeudella huolimatta vuosi vuodelta suurentunut. Eipä tarvinne puhua siitä minä valttina ovat tuota seikkaa pitäneet kaikki Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön viholliset, varsinkin II Internationalen herrat.

Maatalouden uudestirakennustyön kysymyksiä pohti täysistunto suurella perinpohjaisuudella. Niiden tehtävän ratkaiseminen ja suoritus, jotka puolue on ottanut ja edelleenkin pitää keskei-

simpinä tällä alalla aina XV:stä puoluekokouksesta lähtien on kohdannut kiivasta vastustusta oikeistolaisten taholta. Juuri sentähden paljastui heidän auttamaton vararikkonsa niin päivän selvästi nimenomaan tällä sosialismin rakennuksen osalla (myös teollistuttamis-tempoon nähden). On vaikea uskoa että puolueemme johtavassa esikunnassa on tänä vuonna ollut henkilöitä, jotka ovat sitä mieltä, että kollektiiviset taloudet voivat viljapulman ratkaisussa näytellä jotain osaa vasta — viiden, kymmenen vuoden kuluttua. Niin väitettiin puoli vuotta sitten, ja nyt vetää kollektiivisiin talouksiin liittymis-liike mukaansa miljoonia, nyt on miltei jokaisella alueella kokonaisia piirikuntia, yksi tai useampia, joissa ollaan lähellä kauttaaltaan kollektivisointia (Hoperin piirik. Alisen Volgan alueella, Pohjois-Osetian alue Pohjois-Kaukasiassa, Odessan ja Nikolajevskin piirikunnat Ukrainassa, Lgovin ja Rossosanskin piirik. Keskisellä teollisuusalueella jne.). Kun kollektiivisiin talouksiin laavana vyöryy ei vain köyhä talonpoikaisto, vaan keskivarakaskin, niin ei puolueella ole tehtävänäan mitenkään keinotekoisesti kiihdyttää liikettä, vaan kysymys on nyt kollektiivisten talouksien oikeasta johtamisesta. Kollektiivisten talouksien varustaminen koneilla, niissä työn järjestäminen, ne ovat kysymyksiä, joilla on mitä valtaisin merkitys. Eivätpä taitane oikeistosyrjäsuuntaiset nyt toistaa tov. Tomskin lausumaa, että uudet tuotantoon perustuvat liittomuodot talonpoikaiston kanssa ovat jotakin turmiollista keksintöä.

Täysistunto harkitsi mitä vakavimmalla huomiolla niitä paljon vaativia ja mutkikkaita kysymyksiä, jotka luonnostaan nousevat esiin maaseudun kollektivisoimisliikkeen saatua näin tavattoman laajuuden. Täysistunto korosti sitä, että nyt kun kollektiivisiin talouksiin liittyvät sadattuhannet ja miljoonat talonpoikaistaloudet, on tosiaan alkava se prosessi, missä talonpoikaiston pikkuomistaja - ideologia

karisee ja häviää, missä se joutuu sosialistiseksi muokattavaksi. Armotonta taistelua on käytävä kulakkeja vastaan, jotka tunkeutuvat kollektiivisiin talouksiin hajoittaakseen ja mädättääkseen ne sisältäpäin.

Kysymys johtavista kaadereista tekniikan ja talouden alalla on kysymys, joka vaatii puolueemme koko huomion. Näin tavattoman teräväksi on tilanne tullut teollistuttamisen ja sosialistisen rakennustyön tempon johdosta. Tuo tempo vaatii, huutaa specialisteja: insinöörejä ja teknikoita, metallurgeja, kemistejä, asiantuntijoita maatalouden sosialistiseen sektoriin ja kaupakoneistoon ym. Ellemme varusta teollisuutta ja koko kansantaloutta uusilla, proletarisilla specialisteilla, niin suoraan sanoen emme pysty täyttämään itsellemme asettamia tehtäviä teollistuttamisen alalla. Mutta kyse ei ole specialisteista vain lukumäärällisesti. Spetsikysymys on mitä kiinteimmässä yhteydessä kärjistyvän luokkataistelutilanteen kanssa (mitä oikeistolaiset eivät tahdo myöntää), mikä vie osan vanhoja spetsiä sosialistisen rakennustyön aktiivisten vastustajain, vahingontekijäin koplaan. On mitä tärkeintä, että koko puolue, sen jokainen jäsen ymmärtää kaaderikysymyksen vakavuuden. Ilman niiden neuvostoelinten riuskaa uudestijärjestelyä jotka huoltavat kaaderien kasvattamista (Valistusos. kansankom., Teknill. korkeakoul. hallinto), syvällisesti uusimatta itse yliopistojen ja teknillisten korkeakoulujen työskentelyä, ilman erikoisen tehokasta tähän asiaan kiinnostumista puolue- ja ammatillisten järjestöjen taholta, ilman että mitä laajimmat työläisjoukot ottavat asian sydämelleen, emme voi uutta, omaa kaaderia kasvattaa. Selvä on, että tämä tehtävä on ratkaistavissa vain koko työtätekevän väen poliittisen ja sivistyksellisen tason kohottamisen yhteydessä.

Miten oikeistolaiset käyttäytyivät täysistunnossa? Osa heistä (Moskovan entisen johtajajoukon ydin) tunnusti täydellisesti virheensä ja sanoutui irti

oikeistolaisista ja oikeistolaisiin sovinnollisesti suhtautujista. Oikeistolaisen johtajakolmikko (Buharin, Rykov, Tomski) eivät kuitenkaan astuneet sitä askelta, vaan koettivat vältellä joutumasta tunnustamaan virheitään, ajatellen voivansa taas otollisen ajan tullen jatkaa avointa taistelua puoluetta vastaan.

Oikeistolaisen johtajat ehdottivat, että erimielisyydet «otettaisiin pois päiväjärjestyksestä», tahtomatta silti luopua oikeistolaisesta kannastaan. Hämätäkseen edes joten kuten tuon huutavan kaksimielisyyden koettivat he selittää, ettei muusta ole erimielisyyttä ollutkaan kuin «erikoistoimenpiteiden käyttämisestä» (täsmällisemmin: yhteiskunnallisten pakotuskeinojen käyttämisestä kulakkia vastaan) keväällä 1929. Rohkenematta kieltää puolueen saavuttamata tavatonta menestystä, näin myöntäen välillisesti kaikkien ennustelujensa romahduksen, rohkenivat oikeistolaisen johtajat kuitenkin lisätä, että puolue olisi saavuttanut yhtä suuria voittoja ja vähemmän kovakouraisilla keinoilla, jos olisi hyväksynyt oikeistolaisen reseptin viljan tuonnista ulkomailta, normalisoimalla markkinasuhteita (s. o. antamalla kulakeille vapaat kädet keinotteluun) j. n. e.

Oikeisto-oppositioonin johtajat pyysivät siis sillä kannalla, minkä olivat julkituoneet huhtikuun täysistunnossa. Puhua tällöin siitä että erimielisyydet ovat «poistuneet päiväjärjestyksestä» on suorastaan yritys petkuttaa puoluetta. Sitäkin suuremmalla syyllä kun oikeisto-oppositioonin miehet samassa hengenvedossa lausuvat olevansa vakuutetut siitä, että puolue ei viljakampailun päätyttyä enää käytä «erikoistoimenpiteitä», millä he ymmärtävät kulakkia vastaan suunnatun hyökkäyksen kaikkia otteita. «Kallisarvoisen» siunauksensa puolueen politiikalle tahtoivat oikeistolaiset myydä ei enemmästä eikä vähemmästä kuin siitä, että puolue vastaisuudessa luopuisi hyökkäyksestä kulakkia vastaan.

Eivät oppositioonin johtajat peruneet puoluetta vastaan vielä äskettäin sinkoo-

miaan syytöksiä (talonpoikaiston sotilas-feodaalinen riisto, trotskismiin luisuminen, byrokraattisuuden kylväminen, Kominternin rappeuttaminen), vaan lisäsivät entisiin uusia.

Tehden yhteenvedon puolueen taistelusta oikeistolaisista ideologiaa ja käytäntöä vastaan, täysistunto totesi, että oikeistosuunnan ideologia ja fraseologia muuttuu yhä ilmeisemmin puolueelle ja proletariaatin diktatuurille vihamielisten voimien mobilisomisaseeksi, ja oikeistolainen käytäntö puolueen politiikan suoranaisen saboteeraamisen aseeksi. Täysistunto leimasi oikeisto-opportunismia ja siihen sovinnollisesti suhtautuvan katsantokannan sellaiseksi, mikä ei ole yhteen sovittavissa puolueessa olemisen kanssa.

KK:n täysistunto päätti erottaa oikeisto-oppositioonin pääjohtajan t. Buharinin politbyrosta ja antaa vakavan varoituksen tovereille Rykoville ja Tomskille.

Vasta täysistunnon jälkeen, kuten tunnettua, vasta koko puolueen painostamina ja aatteellisesti vararikkoisina, seinää vasten ahdistettuina, tunnustivat oppositioonin johtajat t. Buharin, Rykov ja Tomski virheensä ja myönsivät puolueen poliittisen linjan oikeaksi.

Tuon paperilla olevan tunnustuksen käytännössä toteuttamista odottaa nyt puolue. Äskeisten oppositioonin johtajain velvollisuus on näyttää puolueelle, että he tosiaan ovat valmiit ja kyvykkäät aktiivisesti taistelemaan puolueen päälinjan puolesta ja antamaan kelpo iskuja oikeistolaisille ja sopuillijain näkökannoille.

Kuitenkin on puolueemme edelleenkin selvitettävä oikeistosuunnan virheellisyys ja epäselvyyttä. Oppositioonin johtajain antautumisen jälkeen ei saa jättää paljastamatta oikeistosuunnan ideologiaa, esiintyvä se missä muodossa tahansa, ja erikoista huomiota on kiinnitettävä oikeistolaiseen käytäntöön ja toimintaan niin keskuksissa kuin muuallakin.

Politiikkamme kaikissa kysymyksissä on puolueen linja osoittautunut

oikeaksi. Yhtä perinpohjaisesti vararikkoiseksi on osoittautunut oikeistoppositioonin kanta. Tiukkoina ryhmittyvät puolueen taajenevat rivit

leniniläisen KK:n ympärille ja horjumatta oikealle tai vasemmalle astuvat sosialismin rakentamisen uuteen suurpiirteiseen vaiheeseen.

Tov. Manuilskin selostuksesta KNI:n laajennuksessa täysistunnossa.

(Lyhennetty.)

Selostuksensa alussa tov. Manuilski kosketti kysymystä itsekritiikistä kommunistisissa puolueissa. Osoittaen, että eräät toverit eurooppalaisissa puolueissa käsittävät itsekritiikin eräänlaisena «juhla-ateriana», jota tarjotaan erikoisina päivinä. Useat toverit käsittävät sen taas eräänlaisena tapauksena, joka kommunistisen puolueen kehityksessä jatkuu vussin ajan, jonka jälkeen tulee jälleen hiljainen ja häiritsemätön Keskuskomiteain ja johtavien elinten olemassaolon aikakausi ilman itsekritiikin tuottamia kärsimyksiä. Mutta on sellaisiakin tovereita, jotka pitävät itsekritiikkiä venäläisenä tuotteena, joka on kiinteässä yhteydessä sen tilanteen kanssa, joka on muodostunut ainoastaan SSSR:ssä ja NKP:ssa.

Tämmöiset käsitykset itsekritiikistä ovat absoluuttisesti paikkansapitämättömiä — väärä. Sillä itsekritiikki on puolueen sisäisen demokratian normaalin funktion. Tämän lisäksi itsekritiikki esiintyy toiminnan menestymisen välttämättömänä ehtona jokaisessa poliittisessa puolueessa. Tässä yhteydessä on tarkoituksenmukaisinta osoittaa, mitä tov. Lenin kirjoitti itsekritiikistä: «Poliittisten puolueiden suhtautuminen virheisiin», — kirjoitti tov. Lenin «Vasemmostolaisuus lähtenäytina kommunismissa», — «on yksi tärkeimmistä kysymyksistä, todenperäisin arvostelu, puolueen vakavuudesta ja sen suorittamista velvollisuuksista omaaluokkaansa ja työtätekeviin joukkoihin nähden. Avoimesti tunnustaa virheensä, etsiä syyt siihen, tutkia ti-

lanne, harkita huolellisesti keinot niiden poistamiseksi — tämä on vakavan puolueen tunnusmerkki, tämä on velvollisuksiensa täyttämistä, tämä on luokan ja sitten myös joukkojen kasvatamista ja opettamista.» Itsekritiikki on liiaksi kallis ja arvokas ase, käyttääksemme sitä kevytmielisesti.

Nyt on siirryttävä Kommunistisen Nuoriso-Internationaalin kysymykseen, tämän laajennetun täysistunnon tärkeimpään kysymykseen.

Toverit, jos on järjestöjä, joissa me huomattavasti olemme myöhästyneet itsekritiikin soveltamisessa käytännössä, niin eittämätöntä on, että se on juuri ollut K.N.I. Tästä me emme syytä vain KNI, vaan siihen on syynä myös Kommunistinen Internationaale.

Peittelemättä täytyy sanoa, että tähän saakka asiallinen apumme KNI:lle on rajoittunut siihen, että olemme kehuneet nuorisoamme: — te — tulevaisuuden kukat, te — nykyisyyden hedelmät (naurua), te — punainen vaihtomme, te — rautaiset pataljoonamme jne. Näillä sanoilla käännyimme tavallisesti nuorisomme puoleen. Toisinaan kiittelimme nuorisoa ilman minkäänlaisia perusteitakin. Jos muistaa sen positiivisen osuuden, joka KNI on sen kymmenvuotisenä olemassa olonsa aikana ollut taistelussa opportunistisia syrjäpyrkimyksiä vastaan, niin täytyy myöntää, että tässä suhteessa te olette suurena apuna Kominternille; teidän aktiivisella avullanne puhdistamme kommunistiset puolueemme opportunistisesta roskasta. Tämän me näemme tälläkertaa Ruotsin nuorisoliitossa, jossa nuorisoliij-

ton valtava enemmistö taistelee Kominternin linjan puolesta. Nämä KNI saavutukset tunnustamme mielellämme, mutta ikävä kyllä, emme useinkaan nähneet niitä puutteellisuuksia, jotka vuosien kuluessa kehittyivät KNI toiminnassa. Annoimme liian suuret mahdollisuudet nuorisolle toimia itsenäisesti, Kominternin johto ei ollut kyllin tiukka joka tietystikin vaikutti epäedullisesti myöskin KNI sektsioihin.

Otan sellaisen esimerkin kuin viimeinen Ranskan nuorisoliiton edustajakokous. Poliibyroon edustaja ei ota osaa nuorisoliittolaisten edustajakokoukseen. Hän saapuu edustajakokoukseen vain toimintaselostuksensa tekoon, joka ehkä ei tyydyttänyt edustajakokoustaakaan, — tämän jälkeen hän poistuu, ottamatta osaa väittelyihin ja tekemättä yhteenve-toa toimintaselostuksensa johdosta käytetyistä puheenvuoroista. Edustajakokous-työskentelee ilman puolueen johtoa.

Ensimmäinen johtopäätös, joka meidän tulee tehdä: tällainen menettely puolueittemme käytännöllisessä työssä on poistettava. Elävä johto tulee toteuttaa ylhäältäpäin. Kominternin johto kommunistisen nuorison toiminnassa ei saa muodostua oman tahtonsa turkyttämiseksi, vaan vanhempana toverina tulee sen antaa aktiivista apua KNI vaikeimmissa, vastuunalaisissa tehtävissä. Johtaminen täytyy lakata olemasta pelkkä fraasi!

Jo kaksi vuotta sitten asettivat useat meistä kysymyksen siitä, että KNI toiminnassa on jotain vinossa. Tähän arvosteluun KNI toverit vastasivat hyvin sairaaloisesti. He näkivät siinä, parhaassa tapauksessa, vaarimaista välinpitämättömyyttä KNI kohtaan, mutta pahemmassa tapauksessa, — peitettyä opportunistia. Mutta usea meistä oman jonkinlaisen kokemuksen, näkivät sitenkin jotakin heikkoutta KNI toiminnassa. Sitä varten piti esittää todisteita (faktoja) toiminnan viimeisiltä ajoilta, kuten jäsenmäärän ilmeinen supistuminen nuorisoliittojärjestöissä T s h e k k o S l o v a k i a s s a, E n g l a n n i s s a, N o r j a s s a j n e., että vihdoinkin KNI:n

toverit olisivat ottaneet huomioon arvostelumme.

En minä, toverit, syytä näistä virheistä nykyistä KNI johtoa. Sillä nykyinen johto maksaa jo huomattavassa määrässä niiden toverien syntejä, jotka aikaisemmin olivat KNI johtavimmilla paikoilla. Ne toimintanne metoodit, joita me tänään tulemme arvostelemaan, eivät ole eilisen eivätkä tämänpäiväisen työn tuloksia, vaan ovat ne vuosien toiminnan tuloksia; nyt ainoastaan t. Chitarowin, Fürnbergin, Nassonowin tulee tehdä näistä metoodeista yhteenve-to. Onko se sattuma, että esimerkiksi entiset KNI johtohenkilöt esiintyvät sellaisilla artikkeleilla «Komsomolskaja Pravdassa», jotka myöhemmin on peruutettava? Oliko sekin sattuma, että tov. Lasar Schatskin esiintyi artikkelilla, jossa hänen aikomuksensa oli asettaa puolueen kollektiivisen tahdon tilalle «arvostelevasti-ajattelevan» henkilön tahdon. Oliko sattuma, että tov. Schatskin luonnehti rehellisyyden, puolueen jäsenen rehellisyyden, puolueen jäsenten uskollisuuden, jäsenten, jotka taistelussa opportunistia vastaan marssivat olka olassa puolueen kanssa, jotka tiivistynein rivein esiintyivät niin trotskismia kuin oikeistolaisiakin vastaan, — että hän luonnehti tämän kaiken puolueessa vakiintuneeksi tavaksi? Toiselta puolen, oliko sattuma, että ryhmä entisiä KNI johtajia esiintyi puolueen viimeisessä konferenssissa maalausköyhälistön järjestöjen laajentamisen ehdotuksella, jolloin he todellisuudessa, objektiivisesti yrittivät ajaa puoluetta talonpoikaissiiton perustamiseen? Oliko sattuma, että meillä alkoi muodostua puolueen vastaisen ryhmittymisen aineksia? Ei, nämä eivät ole sattumia. Kyllä me tiedämme sen, että KNI vastusti näitä syrjäpyrkimyksiä. Mutta se uskalsi esiintyä vasta silloin, kun puolue oli ilmaissut jo kantansa. Mutta miksi te, toverit nuorisoliittolaiset, — ette ottaneet alotetta itsellenne silloin, kun ilmestyivät päivänvaloon nämä artikkelit, että olisitte esiintyneet tov. Shatskinin tekemiä virheitä vastaan? Miksi? Sillä useassa kysymyksessähän te

olette ottaneet itsellenne aloitteen. Oletta-
kaamme nyt, että meistä joku olisi teh-
nyt virheen, niin olen varmasti vakuutetu,
että te toverit KNI:lesta, jotka seuraatte
tarkasti toimintaamme, ettemme tekisi
virheitä, ottaisitte varmasti aloitteen kä-
siinne ja ettekä suinkaan pelkäisi syyttä
KK virheiden peittämisestä. Mutta
miksi teillä ei ollut sellaista päättävää-
syyttä entisiä nuorisoliiton johtajia vas-
taan?

Mikä pakoitti meidät asettamaan ky-
symyksen KNI:sta näin tarävästi? Tä-
hän pakoitti se itsekritiikin tilanne, joka
on muodostunut KNI seksioissa. Ottaka-
amme numerot, jotka tov. Färnberg
selostuksessaan esitti, jotka antoivat hy-
vin epäedullisen kuvan KNI tilanteesta.
Esimerkiksi, KNI seksiain tilanne, lu-
kuunottamatta SSSR—oli elokuussa
1928 julkisissa liitoissa—72.225 jäsentä,
syyskuussa 1929—62.308 jäs., 16%
vähennys. Maanalaisissa liitoissa: elo-
kuussa 1928—29.705, syyskuussa 1929
—21.759 jäs., vähennys 28%. Kaikki-
aan vähennys käsittää 18%. Mutta tov.
Färnberg sanoi, että vähennys käsittää
ei vähempää kuin 20%, joten tämäkin
tilasto on hiukan vanhentunut. Ottakaa
huomioon, että tämä lasku tapahtuu
vallankumousaallon nousukautena. Ei
taantumuksen riehussa, vaan työtäteke-
vän nuorisen vallankumouksellistumisen
aikakaudella. (Chitarov. Sama tilanne
vallitsee kommunistisissa puolueissakin.)

Jokaiselle omansa, Kominternista tu-
lemme myöskin puhumaan.

Otamme esimerkiksi, minkälainen on
tilanne Ranskan nuorisoliittojärjestöissä.
Tässä näemme jäsenmäärän supistuvan
7 tuhannesta 6 tuhanteen. Tšhekklo-Slo-
vakiassa—12:sta tuh. 6:teen tuhanteen,
toisin sanoen, vähennys on 50%. Englan-
nissa 900 hengestä 600 henkeen, mutta
eräiden toverien mielipiteen mukaan olisi
tämän pitänyt vähentyä 300 henkeen.

Edelleen—miten tapahtuu tehdassolu-
jen kasvu?

Kirjoitimme päätöslauselman—koko
rintamalla käänös tuotantolaitoksiin
pän. Mutta mitä olemme tässä suhteessa
saaneet aikaan? Esimerkiksi, 22 tuhan-

nestä, tämäkin parhaassa nuorisoliittojär-
jestössä—Saksan—oli meillä tammi-
kuussa 1929—1250 nuorisoliittolaista
tehdassoluissa. Mutta maaliskuussa 1929
oli tästä samasta jäsenmäärästä jälellä
vain 900. Mutta kuinka monta jäsentä
teillä nyt on tuotantolaitoksissa, sak-
salaiset toverit?

Turhaa on kirjoittaa työväenluokan
enemmistön voittamisesta ja puolueen
vaikutuksen lujittamisesta tuotantolai-
toksissa, jos kerran tulemme tähän laa-
jennettuun täysistuntoon tällaisilla nume-
rotiedoilla.

Toverit, tässä on kuvaus, joka pakoit-
taa meitä ajattelemaan. Emme laisinkaan
kevein mielin arvostele KNI toimintaa.

Katsokaamme vallitsevaa tilannetta
siinä leirissä, joka taistelee meitä vastaan
—porvariston leirissä. Puhe ei ole lai-
sinkaan porvariston järjestöistä ja fascis-
tien joukko-osastoista. Vaan puhe on
proletaarisesta nuorisosta, joka sank-
koina joukkoina liittyy porvarien järjes-
töihin.

Ottakaa huomioon: saksalaisessa kato-
lilaisessa nuorisoliitossa on—1500 tu-
hatta henkeä, 9:ssä reformistisessa am-
mattiliitossa—850 tuhatta henkeä, 2:ssa
sos.-dem. liitossa—57 tuhatta henkilöä.
Ranskan urheilujärjestössä on 4 miljoonaa
jäsentä. Rautatieläisten klubeissa
60.000 ja Vöndelin raskaan teollisuuden
tehtaiden nuorisoklubeissa 80.000 jä-
sentä.

Yhdessä vuodessa kulki Yhdysvaltain
urheilukenttien kautta 72 miljoonaa hen-
keä, Saksan urheilujärjestöihin kuuluu
6 milj. jäsentä.

Toverit! Nämä numerotiedot asettavat
ratkaistavaksemme ei ainoastaan KNI
probleemia—tänään on meidän asetet-
tava ratkaistavaksemme nuoriso- ja
vallankumouksen probleemi-
sen koko laajuudessa. Voiko vakavasti
puhua vallankumouksesta, jos jätämme
huomioon ottamatta kasvavan sukupol-
ven probleemin, joka ei ole kokenut
imperialistisen sodan kauhuja? Luulet-
teko te, että nyt fascistisessä Italiassa,
jossa satoja tuhansia käsittävä proleta-
riaatin lapsilauma saa koulupenkiltä asti

niellä fascistista henkeä, missä työläisnuoriso menee fascistisiin järjestöihin—luuletteko te, että voitte helposti valloittaa tämän nuorison? Verratkaa sitä kasvatus-systeemiä Neuvostoliitossa vallitsevaan kasvatus-systeemiin. Nykyään päästämme SSSR:ssä läpi sosialistisen rakennustyön pajan miljoonia proletariaatin ja talonpoikaiston lapsia, joita kasvatamme neuvostotyön periaatteiden mukaan, kasvatamme rakastamaan sosialistista vallankumousta. Kasvatamme uuden ihmisen. Ei millään taantumuksellisella voimalla riitä voimia suoriutuakseen voittajina näistä nuorista pataljooneista, jotka jo nostavat päätään. Mutta fascistisessä valtiossa—luulette—tämän työn suoritettavan huomommin? Nuorison merkityksen ymmärtävät jo kaikki porvarillisen yhteiskunnan tukipylväät. Kaikki kenraalit ja «mahtavat teurastajat» huutavat jo yhdestä kurkusta: tulevaa sotaa varten, kapitalistisen järjestelmän tukemiseksi meidän tulee saada myös sellainen nuori sukupolvi, jota kasvatetaan ei ainoastaan kasarmeissa ja kouluissa, vaan joka saa uskonnollisen, moraalisen ja poliittisen kasvatuksensa erityisesti muodostetuissa poliittisissa järjestöissä. Tässä tarkoituksessa porvarillinen valtio perustaa rinnallensa suuria järjestöjä, joihin se vetää myös työtätekevää nuorisoa.

Toisella puolella nämä miljoonat, toisella puolen meidän pienet järjestömme seisovat vastakkain—jolloin porvaristo on meitä vastaan mobilisoinut mahtavan helvetinkoneen, jonka avulla se henkisesti pirstoo työtätekevää nuorisoa.

Sodan jälkeisen kapitalismin kolmatta kautta ei luonnehdita vain kartellien ja trustien kasvulla, vaan myös porvarillisen luokkavaltion merkityksen kasvamisella. Tämä valtio tunkeutuu nyt yhteiskunnallisten, taloudellisten, poliittisten ja kulttuuristen suhteiden kaikkiin huokosiin. Kapitalistinen valtio on jo kietoutunut yhteen trustien ja kartellien kanssa. Se esiintyy jo itsekin suurimpana kapitalistina ja pankkiirina. Sen alaisena ovat mahtavat hallinnolliset, sotilaalliset ja poliisivirkakoneistot. Se alisti vaikutuk-

sensa alaiseksi «työväen» reformistiset järjestöt, ja käyttää kaikkia poliittisia puolueita, lukuunottamatta kommunistisia puol. agenttinaan ja aseenaan taistelussa työtätekevää luokkaa vastaan. Olkoon se sitten fascistinen Mussollin valtio, sosialifascistinen saksalainen sos.-demokratian niisanottu «yhteiskunnallinen valtio»,—molemmat ovat samassa määrässä työväenluokan puristusvälineitä.

Yhteiskunnallinen valtio,—sanoo sosialifascistinen parlamentin puheenjohtaja Löbe,—on sellainen valtio, joka... «huolehtii raskaana olevasta äidistä ja vastasyntyneestä lapsesta... se ottaa vastuulle ei ainoastaan tulevien toimitsijoiden ja oppineiden ammattitaidon kasvattamisen, vaan myöskin käsityöläisten, työläisten ja talonpoikien ammattitaidon kasvattamisen. Se säännöstelee sairaiden vakuutuksen, invalidien, jotka ovat menettäneet työkykynsä onnettomuustapauksissa, se huolehtii myös vanhuksista. Jossain määrin tulee se tyydyttämään työttömienkin tarpeet. Se sekaantuu työriitoihin välittäjänä riitapuolien välillä joko pakoittaen jälleen työhön, tai pakoittaa avaamaan suljetut tehtaat. Se vaikuttaa tuontiin ja vientiin, suosii kartelleita, tai pitää silmällä niiden toimintaa. Se ottaa huolekseen sodanaikana kärsineiden miljoonien huolet, suorittaen korvausta pakolaisille ja asuinsijoiltaan hädetyille. Kehdosta ruumisarkku-lautoihin saakka tulee valtion käsi sekaantumaan yksityisten ja ryhmien yksityisasioihin siinä määrässä, että sitä ei ole koskaan nähty.»

Huolimatta virkakoneistonsa laajuudesta, huolimatta kaikesta mahtavuudesta, siitä huolimatta ympäröi porvarillinen valtio itsensä «ampumajärjestöillä», joiden avulla se yrittää alistaa vaikutuksensa alaiseksi työtätekevän luokan nousevan sukupolven. Silloin ei riitä koulut, kirkot, poliisit, oikeusministeriö ja sotaväki, että se voisi pitää valtansa alaisena miljoonia työtätekeviä. Se muodostaa vielä kaikenkarvaisia uusia, «vapaita», «puolueettomia» järjestöjä,

joiden avulla se aikoo tukehduttaa työ-tätekeväästä luokasta sen luokkatietoisuuden. Jos trustit ja kartellit omistavat työläisen ruumiin, niin pyrkii nykyinen kapitalistinen valtio apujärjestöjensä avulla omistamaan työläisen aivotkin. Niiltä 80.000 työläisnuorukaiselta, jotka kuuluvat ranskalaisen raskaan-teollisuuden kuninkaan — Vendelin — järjestöihin, ovat porvarit jo ottaneet haltuunsa heidän aivonsakin.

Mitä asetamme me vastakohtaksi tälle hienosti järjestetylle lahjomiskoneistolle, joka demoralisoi koko työväen luokan?

Ainoastaan kommunistisen nuorisoliittojärjestöme.

Ettekö te tunne itse, että se ei riitä, ja että koko kapitalistisen valtion työläisnuorukaisia kohtaan harjoittaman painostuksen vastapainoksi täytyy meidän asettaa omat «ampumajärjestöme», jotka halvaannuttavat porvariston vaikutuksen. Luokkaviihollisemme metoodeihin on meidän vastattava tarkasti harkituilla, elämässä, työläisnuorisosta taistellessa koetelluilla metoodeilla.

Mutta, toverit, koska emme ole pelänneet demoralisoitumista mennessämme hajoitustarkoituksessa imperialistiseen armeijaan, mennessämme sellaisiin fascistisen valtion järjestöihin, kuten fascistisiin ammattiliittoihin ja hajoittaaksenne ne sisältäpäin, valloittaaksenne sieltä työläiset puolellemme — niinksi te ette ole tähän päivään mennessä asettaneet itsellenne kysymystä siitä, että menisitte niihin järjestöihin, joissa on työläisnuorisoa, missä tuntuu työläishenki, hajoittaaksenne ne järjestöt ja vetääksenne sieltä rehelliset työläisnuoret oman johtonne alaiseiksi. Ottakaa esimerkiksi Ranska. 8 kuukautta sitten muodostui siellä katolilainen nuorisojärjestö. Tässä kahdeksassa kuukaudessa on sen riveihin onnistuttu vetämään jo 44.000 nuorta työläistä. Katolilaiset papit eivät päästä järjestöihinsä porvariston poikia. He suorittavat viekasta demagogiaa vetäessään mukaan ainoastaan työläisaineksia, he asettivat ohjelman osittaisvaatimuksista, joka useissa pykälissä lähentelee KNI ohjel-

maa. Mutta kuinka monta nuorisoliittolaista ja kommunistia siellä on ollut, joiden olisi pitänyt olla siellä valloittamassa työläisnuorisoa pois papiston vaikutuksen alaisuudesta? Missä he ovat? Italian fascismin päämääränä on kommunistisen puolueen ja nuorisoliiton tuhoaminen. Satoja ja tuhansia on vangittu, joka päivä on oikeusjuttuja, joiden tuloksena on vuosikausia kestäviä vankilarankaistuksia. Näissä olosuhteissa on italialaisten toverien tartuttava käsiisi niihin järjestöihin, jotka fascistisen komennon aikana ovat vielä julkisia — se on Italian kommunistisen nuorisoliiton yksi perustehtävä. Tov. Scheldak kertoo teille, kuinka joku kuukausi sitten järjestettiin Italiassa «Dopo-Lavone»-urheilujuhla — jonne oli vedetty kymmeniä tuhansia työläisiä ja miten he osoittivat luokkavihaansa fascismia kohtaan. Mutta minä kysyn teiltä: minkälainen oli puolueen tai kommunistisen nuorisoliiton vaikutus tässä mielenosoitustilaisuudessa? Toverit nuorisoliittolaiset, vastatkaa, missä te olitte? Kaiken tämän jälkeen te sanotte, että te ette pelkää joukkoja, vaikka ette ole menneetkään näihin järjestöihin? Onko tämä verrattavissa venäläisten bolševikien politiikkaan, jotka taantumuksen vallitessa menivät lukutaidottomien yhdistyksiin, raittiusyhdistyksiin, iltakorkeakouluihin, musikaalisiin ja dramaattisiin piireihin, kaikkialle, missä vain työläiset kokoontuivat. Mutta miten on teillä? Teillä ei ollut V:teen kongressiin vielä tehty päätöstä siitäkään, täytyykö ammattiliitoissa olla nuorisoseksioita. Vasta V kongressi teki lopullisen päätöksen. Sanokaapa nyt kuinka monta uutta nuorisoseksia te olette perustaneet jälkeen V kongressin? Minä väitän, että teidän perus-sairautenne on siinä, että te pelkätte joukkoja. Juuri tähän kiipeään paikkaan meidän on kiinnitettävä suurin huomiomme. Tämä on teidän heikkouksienne lähtökohta. On yksi esimerkki, josta te ette oikein pidä. Se on se pieni erimielisyys, joka oli teillä pasifistisen nuorisokonferenssin suhteen, johon te kieltäyditte

menemästä, paljastaaksenne siellä sen pasifistisen luonteen. Eikö tämä esimerkki ole kylliksi puhuva? Te huudatte että me haluamme epäpolittiseerata teidät sillä, että käänyttämme teidät joukkoihin, sillä, että haluamme antaa vastamyrrykyä teidän joukkopelkoanne vastaan. Toverit, emme halua teitä epäpolittiseerata, vaan me tahdomme polittiseerata sen liikkeen, joka kehittyi KNI:n ja kommunististen puolueiden ulkopuolella, työväenluokan alkeellisten tarpeiden perusteella, tahdomme valloittaa ne ja viedä ne poliittisen liikkeen mukaan. Tahdomme, että tunkeudutte juuri näiden joukkojen keskuuteen. Näin työskentelivät bolshevikit ja näin tulee työskennellä myös meidän kommunististen puolueidemme. Emme halua teitä epäpolittiseerata yleensä, vaan tahdomme epäpolittiseerata teidät kehnosta piiri-, ryhmäpolitiikasta. Tahdomme polittiseerata toimintanne pakottaessamme teidät harjoittamaan joukkopoliittikkaa. Siinä on nyt koolla olevan laajennetun täysi-istunnon tehtävä. Oliko se epäpolittiseeramista, kun me ehdotimme teille aktiivista osanottoa elokuun 1 p:n kamppailuun? Me sanoimme teille: toverit kommunististen nuorisoliittojen jäsenet, elokuun 1 p:n aattona, jolloin porvaristo mobilisoi kaikki omat voimansa, tukehduksensa meidän sotavastaisen esiintymisemme, jolloin se levittelee huhuja, että Komintern on muka määrännyt proletaarisen vallankumouksen alkavaksi elokuun 1 p:nä, järjestää lukuisia mielenosoituksia ennen elokuun 1 p:nä, hermostuttakaa vihollisen voimat, älkää antako sille hengähtämisen aikaa. Kuulitteko te tätä kutsua, toimitteko sen mukaisesti, te, jotka runoilette epäpolittiseeramisesta? Montako sellaista mielenosoitusta te järjestitte muissa maissa, lukuunottamatta Saksassa tehtyjä yrityksiä? Elokuun 1 p:n aattona sanoimme teille: toverit nuorisoliittolaiset, vetäkää reservinne taisteluun imperiaalistista sotaan vastaan, elokuun 1:nä kaikki urheilujärjestöt katumielenosoitukseen. Sanokaapa mikä osuus KNI:lla oli urheilujärjestöjen mukaanvetämisessä 1 p:ksi

elokuuta? Sanoimme teille vielä edelleen: elokuun 1 p:n yhteydessä on meille välttämätöntä vahvistaa työskentelyämme armeijassa. Välttämättömästi on valmistettava ja järjestettävä työläisten ja sotilaiden välinen veljeily, sillä se on selvää, että puolueen työskentely armeijassa on se valtasuoni, jonka avulla me tunnemme, että onko puolueissamme opportunistia tai ei. Armeija—se on porvariston pyhimmistä pyhin, sillä kaikista enimmäkseen porvaristo pelkää armeijansa rappaantumista, sen oikeus tuo-ntsee juuri kaikista ankarammin armeijassa työskenteleviä tovereitamme. Ja juuri tässä meidän puolueemme osoittavat mitä suurinta lojaalisuutta ja passiivisuutta. Mutta mitä te olette tehneet sotilastyön hyväksi? Teidän sotilastyönne tilanne on paljoa huonompi kuin aikaisemmin. Te ette ainoastaan unohtaneet elokuun 1 p:n aattona annettuja määräyksiä,—vaan te unohtitte Kominternin kongressin peruspäätöksetkin tästä kysymyksestä. Kominterniin hyväksymisen 21 ehdosta, jotka тов. Лени n kirjoitti, kuuluu yksi seuraavasti:

«9. Jokaisen puolueen, joka haluaa kuulua Kommunistiseen Internationaaleen, tulee systemaattisesti ja horjumattomasti suorittaa kommunistista työtä ammattiliittojen sisällä, työväen- ja teollisuusneuvostoissa, osuuskunnissa ja kaikissa muissa joukkojärjestöissä.»

Kun vaatii teiltä tämän ehdon täyttämistä—niin merkitsee se teidän epäpolittiseeramisenne? Mutta silloin kun me asetimme kysymyksen apujärjestöjen välttämättömästä hyväksikäyttämisestä työläisnuorison vetämiseksi puolellemme—niin heitettiin meille tämä syytös vasten naamaa. KNI venäläisten edustajain kokouksessa tulkitsi тов. Chitarow minun ja тов. Kuusisen mielipidettä jotenkin seuraavasti... (Chitarow: Viimevuotista.) Viimevuotista, minun puolestani. «Meillä oli eriviä mielipiteitä vanhempien toverien kanssa. Nämä erivät mielipiteet olivat siinä, että тов. Kuusinen ja Manuilski haluavat muuttaa KNI pääasiassa kulttuuriseksi järjestöksi.»

Mutta, hyvät toverit, me voimme olla ei ainoastaan vanhempia tovereita, vaan voimme olla vanhuksiakin, mutta sittenkään emme ole vielä vähäjärkisiä—hulluja. Minä luulen, että KNI ei olisi kutsunut meistä ketään tänne, jos me olisimme esiintyneet tämänluontoisilla sos.-demokraattisilla ehdotuksilla. Jos olisimme puolustaneet sellaista katsantokantaa, että KNI tulisi muuttaa ainoastaan kulttuuriseksi järjestöksi, niin silloinhan teidän pitäisi tässä kokouksessa heittää meitä mädänneillä ja haisevilla munilla.

Ottakaamme viimeinen päätöslauselmannen. Tämä päätöslauselma on myöskin näyte teidän joukkojen pelostanne. Te teette käännöksen, puhutte kurssin vaihdon välttämättömyydestä joukkoihin nähden. Mutta samassa asetatte heti kymmeniä ehtoja, jotka suojelevat teidät kaikenlaisen poliittisen työn suorituksesta apujärjestöissä. Teillä on sellainen käsitys, että käännös joukkoihin on opportunistisia ja että se on myös yhteydessä epäpoliittisointumiskysymyksen kanssa. Mitä yhteyttä on tällä kysymyksen asettelulla meidän, bolshevistisesti asettamaamme, joukkotyöhön suhtautumista koskevan kysymyksen kanssa? Tämähän on täydellistä kautskylaisuutta: juuri Kautskylle oli ominaista, kuuluisassa väittelyssään sodan aattona tov. Rosa Luxemburgin kanssa, että hän halveksi «poliittisesti kypsymättömiä» joukkoja, tämän varjossa yritti Kautsky vain peittää opportunistisuuttansa, sen sijaan kuin te kätette sen taakse lahkomaisuutenne. Bolshivismi on aina taistellut tällaisia joukkotyöstä olevia katsantokantoja vastaan.

Teidän päätöslauselmannen on hyvän päätöslauselman huonontamista, jonka te kirjoititte V kongressissa. Jos tadotaan puhua ideologisesta käännöksestä, niin sen te teitte V kongressissa. Mutta tämä nykyinen päätöslauselmannen kertoo aivan samoja asioita, joista V kongressi oli tehnyt päätöksensä. (Chitarov: Muutosta ei ole siis toteutettu vain kuluneen vuoden kokemuksien tuloksissa?)

Tehän vakuutitte, että muutos on tapahtunut vasta tämän vuoden kuluessa.)

Minä väitän, että kaksi vuotta siten, silloin kun me kysymyksen asetimme, niin te ette halunneet ottaa vaarin meidän neuvojamme. Tämän tähden olemme pakoitettu palaamaan takaisin tähän samaan kysymykseen näin myöhään.

KNI V kongressin päätöslauselmassa sanotaan seuraavasti:

a) Joukkotyön osittainen korvaaminen puheella joukkotyöstä, liittojen riittämätön poliittinen aktiivisuus, varsinkin työläisnuorison etujen puolustamisen alalla.

b) Liittojen työssä on käytetty riittämättömästi «nuoriso»-metodeja, esiintymisen niitten sijasta puolueiden matkimista, pintapuolisia agitatorisia fraaseja...

c) Riittämätön työn kehityminen teollisuuslaitoksiin ja joukkojärjestöihin; varsinkin heikko työskentely urheilu- ja ammattiliittojärjestöissä.

d) Riittämättömässä määrässä käytetään hyväksi apujärjestösystemiä. (Sivujärjestöjä.)»

Tästä kaikesta V kongressin päätöslauselma teki seuraavanlaisen johtopäätöksen:

«1) Elävöittää liiton sisäinen elämä ja tehdä se mielenkiintoisemmaksi, työläisnuorisoa' mukaansa tempaavammaksi, vähentääkseen jäsenten poisjäämistä liittojen riveistä.

2) Parantaa joukkoagitatSIONIA ja propagandaa, tekemällä se ymmärrettäväksi ja nuorison psykologiaa vastaavammaksi.

3) ...Nuorisosektioiden ja nuorisokomiteoiden perustaminen ammattiliittoihin, sotilaallisiin ja puolisolitaallisiin järjestöihin, kaiken kaltaisiin kulttuurillisiin järjestöihin (urheilu-, vapaa-ajattelijain, matkailijayhdistyksiin jne.). ... Nuorisosektiain perustaminen talonpoikaisliittoihin... legaalisiin järjestöihin illegaalisisissa maissa.»

Sanalla sanoen, paremmin ei sitä voi kirjoittaa. Erinomainen päätöslauselma. Mutta nyt, olkaa niin hyvät, te, jotka olette tulleet kaikilta maailman kulmilta, sanokaa, mitä olette tehneet tämän päätöslauselman toteuttamiseksi? Sanokaa, mitä olette tehneet käytännössä työläisnuorison valloittamiseksi, nuorison, joka menee porvariston urheilu- ja kaikkiin järjestöihin? Älkää vaitetko toverit! Voi olla, että joku teistä sanoo, — minä olen valmis luovuttamaan sille toverille osan omasta puheajastanikin. Sanokaa, montako jatsheikkaa olette perustaneet näihin järjestöihin? No niin, toverit! (Hiljaisuus.) Montako uutta nuorisoseksiä olette perustaneet ammattiliittoihin? (Hiljaisuus.) Älkää olko noin vaatimattomia, toverit, — montako uutta jatsheikkaa olette perustaneet suur-teollisuuslaitoksiin, suorittaaksenne Kl:n Tpk:n X laajennetun täysistunnon päätökset? Mainitkaa, olkaa hyvät toverit, missä teidän järjestöne jäsenet työskentelevät aktiivisesti urheiluliitossa? Voi olla, että amerikalaiset toverit kertovat meille siitä, kuinka heistä riippumatta muodostui kahdeksantuhantinen urheiluliitto? Minkälaisia uusia apujärjestöjä te olette järjestäneet jälkeen V kongressin? (Yhden edustajan huudahdus saksankielellä.)

No toverit, olkaa hyvät ja sanokaa, montako jatsheikkaa on teillä tuotannollisissa laitoksissa?

Mitä uutta teidän uusi päätöslauselmanne puhuu, paitsi vanhoja sanoja käännöksestä?

Eiköhän olisi parempi ollut, jos te ette toistaisi sitä, minkä jo V kongressi sanoi, vaan olisitte elävässä elämässä näyttäneet, kuinka on työskenneltävä, valaisisitte hyvillä esimerkeillä ja paheksuisitte huonoja esimerkkejä, tällä tavalla te voisitte poliittisesti kasvattaa omaa kaaderianne. Mutta miten te todellisuudessa työskentelette? Tässä yksi esimerkki. Syyskuun 1 p:nä Karlsbadissa, Tšhekkö-Slovakiassa, kutsui paikallinen poliisimestari luoksensa nuorisoliittolaisia ja sanoi heille: «Meille saapuneiden tietojen mukaisesti olette te suunnitelleet järjestää 1 päiväksi syys-

kuuta jotain sentapaista kuin 1 p:nä elokuutakin... Katsokas, nuoret ihmiset, syyskuun ensimmäisenä päivänä meillä on muita asioita, joten emme mitenkään voi kiinnittää tarpeellista huomiota tälle tapahtumalle. Ettekö te voisi järjestää siten, että teidän mielenosoituksenne siirrettäisiin joksikin toiseksi päiväksi?» Nuorisoliittolaiset kieltäytyivät ylpeästi vastaanottamasta poliisimestarin ehdotusta. Eikö ole esimerkillistä luokkatietoisuutta! Mutta miten asiallisesti tapahtuikaan? Asiallisesti syyskuun 1 p:nä tapahtui siten, miten poliisimestari oli halunnutkin! (Hälinää, naurua, ääni: se oli puolueen päätös.) Sen pahempi, toverit! (Hälinää.)

Jos puhuu opportunistista käytännössä, niin tämä esimerkki on juuri näyte siitä. Mitä se on jos ei opportunistia. käytännössä, että te kaikki jotka olette matkustaneet tänne kaikista maailman valtioista, ette ole täyttäneet V kongressinne, ettekä Kl:n Tpk:n X laajennetun täysistunnon päätöksiä. Tämän tähden te olettekin opportunisteja käytännössä. Hyvin paljon te runoillette työväenluokan enemmistön valloittamisesta, ratkaisevien taistelujen läheisyydestä, useasti te vannotte uskollisuutta Kl:n Tpk:n X laajennetun täysistunnon päätöksille, mutta te olette tehneet liian vähän sen hyväksi, että nämä päätökset olisivat asiallisesti tulleet toteutettua elämässä. Sanoissa te olette kolmannen aikakauden kannalla, mutta käytännössä te olette toisen kauden toimintamuodoissa. Syrjäyttääkö kolmas aikakausi yhteisrintamaktiikan hyväksikäytön sen uussissa muodoissa? Te puhutte joukkotyön välttämättömyydestä, esittäkääpä minulle esimerkki, missä te olette, jälkeen V kongressin ja Kl:n Tpk:n X laajennetun täysistunnon, menestyksellisesti käyttäneet hyväksenne nuorison yhteisrintamaktiikkaa? Voiko puhua vakavasti joukkojen valloittamisesta, suurista luokkataisteluista, jos ei käytä hyväkseen tätä metodia työläisnuorison mobilisoimiseksi? Mutta miten te käytännössä käyttitte hyväksenne yhteisrintamaktiikkaa, siitä annan minä kertoa erään KNI

instruktöörin, joka kävi tutustumassa englantilaisten nuorisoliittojärjestöjen toimintaan; tämä instruktööri oli jo aikaisemmin lukenut nuorisoliiton lehdestä, että eräs englantilainen nuorisoliittojärjestö on laajalti ja hyvin omaksunut yhteisrintamataktiikan toiminnassaan, järjestäen yhtenäisyyskomiteoita, antifascistisia järjestöjä, vähemmistön liikkeitä jne. Sanalla sanoen, päivä ja uusi komitea. Mutta todellisuudessa oli niin, että kun tämä instruktööri matkusti paikalle, niin hän tapasi siellä vain noin 6—7 nuorisoliittolaista, jotka esiintyivät erilaisilla tittleillä, välillä vaan vaihtaen tuoleja. Täällä he ovat antifascistinen liitto, huomenna yhtenäisyyskomitea jne. Tätä nimitetään sitten — yhteisrintamataktiikaksi. Jos me, tällä tavalla tulemme viemään yhteisrintamataktiikkaa eteenpäin, niin me horjutamme ja tuhoamme koko KNI, emmekä koskaan saa muodostettua KNI:stä joukkojärjestöä.

Paljastitteko te armotta nämä virheet kaikkien nuorisoliittojärjestöjenne edessä? Järjestittekö keskustelua käännöksestä tämän konkreettisen esimerkin valossa? Sanoitteko selvästi, tarkasti jatsheikoillenne, miten näitten tulisi toiminnassaan toteuttaa käännös? Taaskin on tarkoituksenmukaisinta vastata näihin kysymyksiin esimerkeillä teidän omasta käytännöstänne.

Tässä on esimerkki suurimmasta Berlinin tehtaasta—Simensin tehtaasta. Tässä tehtaassa asetti nuorisoliittojatsheikka kysymyksen jatsheikan (solun) tehtävistä ja toiseksi—edustajien vaalista edustajakokoukseen. Saapui instruktööri — itse ylioppilas, ei tunne tehdasta, eikä ole tehnyt itselleen selväksi solun tehtäviä. Hän lausuu yleisiä fraaseja sos-demokratiasta ja fascismista. Tämän jälkeen ei minkäänlaisia vasta-aitteita eikä puheenvuoroja. Sitten siirryttiin välittömästi edustajien vaaleihin. Instruktööri huomauttaa: on välttämätöntä, että yhden edustajan merkitsee solu, toisena edustajana tulen toimimaan itse. Tämä erinomainen systeemi tapahtuu itsealoitteisuuden aikakaudella! Hyvä

on, voi olla että tämä instruktööri omaa jossain määrin bonapartismia, mutta kun kaiken tämän jälkeen oli ilmoitettu tämä tosiasia Berliinin nuorisoliittokomitean sihteerille—niin tämä ei laisinkaan havainnut siinä mitään epänormaalista. Tässä on juuri tilanteen «epänormaalisuus»! Onko sitten ihme, jos tämän kaiken jälkeen ei teillä ilmenisi liitosta luopumisia ja tappioita?

Teidän joukkojen pelkoanne vastaa juuri järjestöne rakenne, ryhmittymisen ja nurkkakuntalaisuuden järjestelmä. Tuotantolaitoksissa nuorisoliittolaiset pysyttäytyvät ryhmissään, muodostaen tällöin erikoisen kastihengen. Jällelääneisiin työläisnuorisojatsheikkoihin suhtautuvat nuorisoliittolaiset hyvin välinpitämättömästi. Minne te, muka meille asti, me «valitut», «tietoiset», «auringonlapset»? Joukkotyön tilalle—«me» ja «he». Bolshhevistisesti asetetun kysymyksen suhtautumisesta järjestäytymättömään nuorisoon tilalle asettavat he seurapiirin ideologian. Senpätähden nuorisoliike kehittyikin ilman kommunististen nuorisoliittojärjestöjen ohjausta ja siitä riippumatta.

Kommunististen nuorisoliittojärjestöjen tulee olla paljoo laajempi järjestö kuin kommunistisen puolueen järjestö. Eräässä KNI:n Tpk:n täysistunnossa kuvasi eräs selostaja seuraavan pyramiidin: ylhäällä puolue, edelleen paljoo laajempi järjestö — nuorisoliittojärjestö ja sitten edelleen ammattiliitot. Mutta käytännössä tämä pyramidi on käännetty ylösalaisin — nuorisoliitto kapeine organisaatorisine perusteineen ylhäällä, puolue alempana ja vielä alempana ammattiliitot.

Kuvatakseni KNI perustan kaitaisuutta, riittää kun vertaan eräiden puolueiden ja nuorisoliittojen jäsenmääriä keskenään. Siten on jäsenmäärä—Saksan kommunistisessa puolueessa—130.000, nuorisoliitossa—22.000, Ranskan puolueessa—50.000, nuorisoliitossa—6.000, Tshekko-Slovakian puolueessa—60.000, nuorisoliitossa 6.000, jne. Voiko tällaista tilannetta sanoa normaalisiksi?

Ei koskaan KNI ole itsenäisesti käsitellyt kysymystä joukkotyöstä. Se on hyvä, että KNI kulkee kaikissa poliittisissa kysymyksissä Kominternin kanssa, mutta se on paheksuttavaa, että se ei laisinkaan ole osoittanut joukkotyössä itsealotekykyä. Kominternin rinnalla te olitte toisena nuorena puolueena. Kaikkialla KNI jäljitteli puoluetta. Tänään Komintern päättää muodostaa antifascistisen komitean — huomenna te teette samanlaisen päätöksen, tänään me heitämme tunnuslauseen tehdasedustajistosta — te otatte nopeasti saman tunnuslauseen itsellenne. Me aloimme puhua anti-imperialistisen liiton muodostamisesta. Heti toverit KNI kiirehtivät sanomaan: emme voi elää, jollei meilläkin tule perustetuksi anti-imperialistinen liitto nuorisoa varten (naurua). Hyvä, nuoriso-siirtomaanliiton te perustitte. Mutta minkälaisia käytännöllisiä tuloksia siitä on ollut? Olettekohan te edes lükeneet tai harkinneet vaikkapa siirtomaanuorisokongressin päätöslauselmat ja niistä keskustelleet? En tee syntiä totuutta kohtaan, jos sanon, että te ette tähän asti ole pitäneet välttämättömänä tutustua näihin asiapapereihin.

KNI:n työmenetelmät ovat liian jäykkiä ja päätökset kirjoitettu kuin täysikasvaneita varten. Te julkaisitte esim. kirjan «käännöksestä», mutta voikohan se tunkeutua alajärjestöihin. Jos niinkin olisi, niin nuorisoliittolaiset, silmäilyään ja luettuaan eräitä puheiden ja päätöslauselmien kohtia, pistävät sen kaukaisimpaan nurkkaan, unohtaaksensa koko kirjan olemassaolon. Taikka sitten kokouksenne, joissa vanhan tavan mukaan ensin luetaan pöytäkirjat ja sitten vielä suoritetaan joitakin muodollisuuksia, vaihdetaan lyhykäisesti mielipiteitä pikkuseikoista, kiirehtien lopettamaan kokous, joka on jättänyt ei ainoastaan nuorisoon vaan myöskin vanhempaankin väestöön syvää härmia ja tyydyttämättömyyttä. Voiko tällä tavalla kohottaa nuorison innostusta? Katsokaa lehtiänne. Niissä on kuivia artikkeleja, vaikka onkin totta, että ne ovat kirjoitetut koruttomalla poliittisellä kielellä, —

mutta ovatko ne sitä, mitä niiden pitäisi olla? Antakaa elävä, kuvaannollinen kertomus, jonka nuoriso mielellään lukisi, antakaa se sama politiikka, mutta paljoo elävämmässä muodossa, vaikuttakaa nuorisoon siihen parhaiden vaikuttavilla keinoilla. Mutta teidän lehtenne, neidän ovat aivan suorastaan lehtiemme jäljennöksiä, jäljennöksiä, jotka ovat huonompaa laatua kuin meidän julkaisumme.

Ottakaamme edelleen kysymys taistelusta oikeistolaisia vastaan järjestöisänne. Loistavasti on KNI aina taistellut oikeistolaisia pyrkimyksiä vastaan, joten ei kellään ole oikeutta esittää paheksumislausuntoa tässä suhteessa. Mutta huonommin on asia taistelussa «vasemmistolaisuuteen» taipumuksia vastaan. Tämän kysymyksen yhteydessä teillä on ollut ja on vieläkin joukko puutteellisuuksia, jotka pitää tulla poistetuksi tämän laajennetun täysistunnon työskentelyn tuloksena. Ei voida asettaa samanluontoisiksi syrjäpyrkimyksiä (uklooneja) ja virheitä. Sillä voiko yleensä taistella virheitä vastaan siten kuin taistellaan syrjäpyrkimyksiä vastaan, etenkin nuorisoliittojärjestöissä? Syrjäpyrkimys (uklooni) ilmenee vasta silloin, kun ihminen sitkeästi puolustaa tehtyjä virheitään, mutta suoranainen virhe ei voi olla vielä syrjäpyrkimys ja osoituksena siitä, että sen tekijään heti voitaisiin sovelluttaa nuorisoliittojärjestössä organisaatorisia johtopäätöksiä. Mutta te sovellutatte liian kiireellisesti organisaatorisluontoisia johtopäätöksiä, selvittämättä edes virheiden luonnettakaan. Mutta teidän tehtävänännehan on nuorison kasvattaminen, eikä ainoastaan orgjohtopäätösten laatiminen. Yksinkertaisesti virheisiin te suhtaudutte paljon ankarammin kuin meidän puolueemme. Ottakaamme esimerkiksi viimeinen NKP KK laajennettu täysistunto, puolueen, joka on aina ankarasti suhtautunut syrjäpyrkimyksiin. Erotimme me viimeisessä istunnossa tov. Rykovin ja T o m s k i n politbyroon jäsenyydestä? Olihan selvää, että nämä henkilöt eivät tehneet vain suuren määrän vakavia po-

liittisiä virheitä, vaan olivat vielä puolueessamme oikeistolaisuuden heijastajia. Vaikka puolue sallikin itselleen sen ylellisyyden, että jätti tov. Rykoviin ja Tomsk in puoluekoneiston vastuunalaisiin tehtäviin, niin sitä se ei laisinkaan ole tehnyt siksi, että se olisi kärsivällinen oikeistolaisia kohtaan, vaan siksi, että koko oikeistolaisuuden katsantokantojen järjestelmän täydellinen romahdus paljastui silminnähävästi puolueemme laajoille joukoille, ja myös siksi, että tällä askeleella puolue, joka oli voittonsa tuloksena tarpeeksi voimakas, tahtoi antaa niille, jotka ovat virheittensä tunnustamisen tiellä, mahdollisuuden korjata virheensä. Mutta koska puolue, joka seisoo koko maailman jätiläisvaltion proletariaatin diktatuurin etunenässä, suhtautuu tällä tavalla kaadereihiinsa, antaen mahdollisuuden korjata virheensä, niin sitä suuremmalla syyllä KNI tulisi suhtautua tällaisessa tapauksessa aivan samoin, joka päälle päätteeksi on tekemisissä nuorien, poliittisesti kokemattomien joukkojen kanssa. Jos nuorisoliittolainen sanoo jonkinlaisen poliittisen tuhmuden, niin oikaiskaa se, mutta oikaiskaa siten, että toisetkin sen kuulevat, että he tämän esimerkin avulla itsekin oppisivat paljastamaan toistensa virheet, korjata siten, ettette pahoittaisi ettekä kiihoittaisi nuoria mieliä ja ettette loukkaa nuorta itserakkautta, koettakaa ennenkaikkea selvittää, ennenkuin teette orgjohtopäätökset.

Lopuksi vielä yhdestä teidän toimintanne tärkeästä puutteesta—teidän tilastonne luonteesta. Papereilla on kaikki hyvässä järjestyksessä, kauttaaltaan näkyy vain saavutuksia, mutta tarkastuksissa saa asia aivan toisenlaisen käänteen. Esimerkiksi, eräässä saksalaisessa nuorisoliittojärjestön toimintakertomuksessa sanotaan näin: olemme perustaneet 20 uutta solua. Niin päältäpäin katsoen, moittimisen varaa ei ole laisinkaan, mutta tosiasiaa havaittiinkin, että hävitettiin vielä 18 vanhaakin solua. Tästä toimintakertomus ei maininnut sanallaakaan. Tällaista todellisuuden salaamista, itsensävärentämistä vastaan meidän on

taisteltava vakavasti. Me tarvitsemme totuutta, ankaraa bolshevistista totuutta, jota meidän on katsottava suoraan silmiin.

Johtopäätökset, toverit? Riittää jo «filosoferaus» käännöksestä, teidän tulee näyttää vain käytännössä, kuinka te sen ymmärrätte ja miten te tulette sitä toteuttamaan toiminnassanne. Teidän täytyy ottaa osaa kaikkiin proletariaatin luokkataistelumuotoihin: lakkoihin, mielenosoituksiin jne. Teidän täytyy laatia sellaiset organisatoriset ohjeet, jotka selvittävät nuorisolle, miten sen tulee työskennellä, ettei yksikään työläisnuorison liikehtiminen menisi ohi nuorisoliittojärjestön. Painopiste teidän tulee siirtää hyljättyyn työhön—tuotantolaitoksiin, teidän tulee kääriä hihoin mennä urheilujärjestöihin. Mennä vihollisten järjestöihin, missä työläisnuoriso oleskelee, valloittaaksenne ne taistelemaan kommunismin puolesta. Laatia järjestelmä, joka kasvattaa nuorisoliittojärjestöt yhteen apujärjestöjen kanssa, tässä suhteessa teidän pitää osoittaa mitä suurinta itsealotekykyä.

Pitää vaihtaa työskentelymetodit, pitää elävöittää agitatsiooninne ja propagandanne otteet työläisnuorison keskuudessa, uudelleen on järjestettävä koko järjestömuotonne, tehdä se paljoa laajemmaksi järjestöksi, yhdistettävä nuorisoliittojärjestönne joukkotyön kanssa. Tähän sisältyvät nykyisen KNI-lajennetun täysistunnon tehtävät.

Ei saa laisinkaan ajatella, että KNI puutteellisuudet ja heikkoudet ovat irrallisia Kominternin sektioitten yleisestä tilasta. KNI eri sektioitten sairaalaiset ilmiöt ovat tiukasti yhtyneet vastaaviin puolueiden epänormaalin tilanteen kanssa. Nämä sairausilmiöt ovat vain KNI:ssa päässeet enemmän kärjistymään. Sentähden me nyt KNI kautta tunnustelemme Kominterninkin puutteellisuuksia. Arvostellessamme KNI ryhmittymistä, oikoessamme teidän linjaanne, samalla me iskemme niihin Kominternin sektioihin, jotka potevat samanlaista sairautta, jotka eivät bolshevistisesti osaa suhtautua joukkotyöhön.

Tässä selostaja siirtyy varsinaisesta aiheesta käsittelemään Kominternin sektsoitten heikkouksia ja puutteellisuuksia, osoittaen esimerkeillä eri sektsoiden toiminnassa ilmenneet joukkotyöheikkoudet, puolueen kasvun kriisiä ja niiden virheitä.

Selostuksensa lopussa selostaja tekee yhteenvedon ja sanoo: Te näette, että nämä esimerkit ovat riittäviä todisteita siitä, miten kaukana me olemme K:n Tpk:n X laajennetun täysistunnon päätöksien toteuttamisesta käytännöllisessä elämässä. Jos me valaisemme itsekritiikin valonheittäjällä heikkouksiamme ja puutteellisuksiamme, niin se jo yksin merkitsee vankan askeleen ottamista niiden poistamiseksi. Sosialistisen rakennustyömme 5-vuotissuunnitelman voitokulku, koko maailmaa käsittävän taloudellisen kriisin lähestyminen tärisyttää jo tänään kapitalismin muuria, mutta huomenna se saa vieläkin murskaavampia iskuja. Jo useissa maissa menemme suuria, historiallisia vallankumoustaisteluja kohti, voi olla, että ne ovat myös ratkaisevia taisteluja.

Mutta tämä ei laisinkaan edellytä sitä, etteikö meidän tulisi nytkin tehdä jokapäiväistä, valmistettavaa työtä proletaarisen voiman kokoamiseksi, etupäässä proletaarisen nuorison voimien kokoa-

miseksi. Emme ole syndikalisteja, jotka perustavat toimintansa alkuvoimaiseen liikehtimiseen, emme suinkaan odota kädet ristissä vallankumousta. Vaan me työskentelemme väsymättömästi sen järjestämisessä ja valmistamisessa. Teidän sukupolvenne—se on se onnellinen sukupolvi, joka tulee suorittamaan ei ainoastaan arkipäiväistä työtä ja taistelemaan barrikaadeilla, vaan se tulee rakentamaan sosialismia koko maailmassa. Yhteiset puutteemme ja lastentaudit tulemme poistamaan yhteisin voimin. Me teemme KNI:n proletaarisen nuorison laajaksi joukkojärjestöksi, koska olemme taistelijoita ja vallankumouksellisia, vallankumouksen sotilaita, emmekä runoilijoita ja haaveilijoita, me olemme joukkoihmisiä, emmekä yksilöllisiä ritareja. Tähän jokapäiväiseen työhön, proletaarisen nuorison valloittamiseen sen rikkaan kokemuksen avulla, jonka on koonnut Kommunistinen Internationale, ja ennenkaikkea sen tärkein sektsia—NKP—, kutsuu Kominternin Toimeenpaneva komitea teitä, KNI:n laajennettua täysistuntoa, ei sanoissa, vaan käytännöllisessä toiminnassa suorittamaan käännös ja käytännössä muuttamaan KNI proletaarisen nuorison joukkojärjestöksi.

SSSR:n jyväviljatehtaat.

(Feigin mukaan V. V.)

Neuvostoliitossa on poistettu maakäytön järkipärisen järjestelyn tärkein este—maan yksityisomistus. Tämän lisäksi luovat taloudenhoiton suunnitelmallisuusperiaate ja perustuotantovälineiden kuuluminen valtiolle uusien mahdollisuuksien lisälähteen, jollaista ei tunneta yhdessäkään kapitalistisessa maassa.

Täten on selvitetävissä se tosiasia, että huolimatta Neuvostoliiton teknillisestä takapajuisuudesta Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoihin ja Europan kehittyneimpiin maihin nähden verrattaessa,

ovat konejärjestelmän periaatteen mukaisesti järjestetyt maataloudelliset tuotantolaitokset ainoastaan täällä toteutettavissa kaikessa laajuudessaan.

Harvinaisen korkean pääoman organisen kokoonpanon omaavien, täydellisesti voimakoneilla varustettujen ja viimeistellysti tehdastyypisten, suurikoisten valtion tuotantolaitosten järjestäminen ei voi olla kohtaamatta voimakasta vastusta pikkuporvarillisen tuotannon aatteellisten kannattajain taholta. Heidän maataloudellisten tehdasmaisten

tuotantolaitosten muodostamista vastaan esittämänsä todistelu on samanlaista kuin aikoinaan narodnikkien esittämä kanta kapitalistisesta suurteollisuudesta. Narodnikkien mukaan oli kapitalistinen suurteollisuus keinotekoisesti kehitettyä ja asettivat he sen vastapainoksi kotiteollisuuden, tuotannon järjestelyn oikeimpana muotona.

Dudin, yksi sosialististen maanviljelystuotantolaitosten järjestämistä vastustava pikkuporvarillisen tuotannon romantiikko, määrittelee johdannaisesti sosialistis-tyyppiset tuotantolaitokset konsesioni-yrityksiksi, asettaen niiden vastapainoksi talonpoikaistalouden ainoana oikeana maankäytön järjestämismuotona.

Väitteensä, että suuret maataloudelliset tuotantolaitokset eivät ole tuotannon järjestämisen oikea muoto, hän selvittää seuraavasti: «Erikoisissa traktoritalouksissa ja sitä suuremmalla syyllä valtion järjestämissä vaaditaan palkkatyötä, joka edellyttää kokonaisen koneiston järjestämistä sisäistä hallintaa varten byrokraattisine muotoineen sekä loppumatonta tilivelvollisuutta, molemmat aiheuttaen turhia kuluja. On epäiltävää, kykenevätkö tällaiset taloudet kilpailemaan talonpojan vapaan toiminnan ja aloitekyvyn rinnalla, ja jos se kykenisikin kilpailemaan taloudellisen joustavuutensa (koneet), niin ei ainakaan sitkeytensä puolesta.» Dudinin mukaan ovat siis palkkatyölle ja parhaimmalle tekniikalle perustuvat tuotantolaitokset, joissa tuotantoprosessi saa automaattisen tarkkuuden luonteen, kömpelöitä ja byrokraattisia. Vastakohtana tälle on ryöstö-tuhlaukselle ja alkuperäiselle tekniikalle perustuva talonpoikaistalous, vapaa ja aloitekykyinen, ts. vapaa ei ole luonnonvoimista riippumaton teollisuus, vaan luonnonvoimien miljoonista sattumavaraisuuksista riippuva talonpoikaistaloudelle perustuva tuotanto.

Aivan samoin kuin narodnikit aikanaan taistelussa kapitalistista suurtuotantoa vastaan, eivät rajoittuneet todistelemaan ainoastaan pientalouksien pa-

remmuutta niitä suurtalouksiin verrattaessa, vaan osoittivat myöskin vanhojen sovinnastapojen paremmuuden uusin rinaalla, suuntaa Dudinkin arvostelunsa samalle alalle. «Parempi enemmän maataloudessa käytettyjen traktoreiden antamien kokemusten selvää ennakko-harkintaa ja arviointia itse paikalla, kuin hillitön kulku tuntemattomaan suuntaan. Mitä varovammin rikomme taloudellisia elämäntapoja, vanhan järjestelmän perustaa, sitä suurempi on taloudellisen luomistyön teho — «parempi vähemmän, mutta parempaa» kuten sanoi aikanaan Lenin.» Dudinin mukaan on tuotannon järjestäminen parhaan tekniikan mukaisesti kulkua tuntemattomaan suuntaan, mutta vanhanaikuiset tuotantomuodot ovat luotettava perusta.

Hänestä eivät ole kauhistuttavia ne vanhat barbaariset elämäntavat ja se maaseutuelämän idiotismi, joka lähentää ihmisen elämällisyyden tilaan, vaan ne uudet elämäntavat, jotka muodostuvat henkisen ja fyysisen työn sopusointuisen yhteensovittamisen kautta. Samoin kuin narodnikit olivat väärentäneet Marxia, väärentää Dudin Leniniä, pyrkien suojaamaan itsensä Leninin auktoriteetilla.

Leninin ajatusta «parempi vähemmän, mutta parempaa», joka koski kysymystä valtiokoneiston parantamiskeinoista, käyttää Dudin todisteluna vastustaessaan vanhojen sovinnastapojen ja tottumusten sekä vanhojen taloudenhoitomuotojen särkemistä.

Dudinin aatteet eroavat kuitenkin oleellisesti narodnikkilaisuuden esittämistä aatteista. Luoden katseensa menneisyyteen narodnikit arvostelivat kapitalismia, ihannoiden pikkutuotannon primitiivisiä muotoja sekä ajattelivat mahdolliseksi niiden muuttamisen sosialistiseksi järjestelmäksi. Dudin, lähtien samasta kuin narodnikitkin, avaa tulen sosialistisia tuotantolaitoksia vastaan, asettaen niiden vastapainoksi «paremman» pikkutuotannon, joka kuitenkin kapitalistisenkin näkökannan mukaan on takapajuinen talousmuoto.

Koneellistuttamisperiaatteelle järjestettyjen suurten maataloustuotantolaitosten järjestäminen Neuvostoliitossa hävittää pikkuporvarillisten romantiikkojen viimeisetkin «ihanteet», jotka ovat täydellisesti vastakkaisia teollisuuden kehityksen laeille.

Vuonna 1929 oli SSSR:n eri alueilla järjestetty kaikkiaan 51 suurta, täydellisesti mekanisoitua ja voimakoneilla varustettua jyväviljatehdasta, joiden koko täydellisesti vastaa tuotannon järjestelyä konesysteemin perusteille.

Suurimpia maataloustehtaita ovat Gigant ja Tsaglinskij: Kylvöala on edellisessä 127.000 ha ja jälkimäisessä 120.000 ha. Jäljelläolevien 49:n tehtaan maanpinta-ala on keskimäärin 22.151 ha kussakin. Kaikkien talouksien yhteinen maanpinta-ala tekee 1.332.409 ha. Kaikki nämä tuotantolaitokset ovat järjestetyt samanlaisen konesysteemiaperiaatteen mukaisesti kuin teollisuudenkin piirissä työskentelevät tuotantolaitokset. 28 edellämainituista 51:stä tuotantolaitoksesta ovat suurempia, suurimpia koko maailmassa. Tuleva kehitys tulee osoittamaan, minkä suuruiset maataloudelliset tuotantolaitokset ovat tarkoituksenmukaisimpia.

Ei yhdessäkään kapitalistisessa maassa, maan yksityisomistuksen vallitessa olisi mahdollista tällaisten tuotantolaitosten järjestäminen. Ainoastaan SSSR:ssä on olemassa maatalouden kehityksen ehdot, joissa maataloustuotanto voidaan kohottaa ratsionaalisen järjestelyn korkeimmalle asteelle.

Jyväviljatehtaiden järjestämisen ensimmäinen vuosi osoittaa, että vuoden rakennussuunnitelma on melkein täydellisesti toteutettu. Vuodelle 1929 tehdyn suunnitelman mukaan oli 17:ssä tuotantolaitoksessa merkitty kylvöt 140.829 hehtaariksi. Suunnitelma täytettiin 98%:lla, kylvöalan ollessa 138.012 hehtaaria. Alueittain toteutettiin tehty suunnitelma seuraavasti: Pohjois-Kaukaasiassa—99,9%:lla, Keskisen ja Alisen Volgan alueella—96,6%, Kasakstanissa—98,9%, Uralin alueella—109,3% ja Ukrainassa 127%.

Samoin antoi mekanisoitu kylvö hyviä tuloksia kylvön suorituksen nopeudessa. Pohjois-Kaukaasiassa 53.761 hehtaarin suuruinen maa-alan kylvö suoritettiin 6—9 työpäivässä. Alisella Volgalla 47.188 hehtaarin kylvö suoritettiin 6—7 päivässä, Keskisen Volgan alueella 8—9 päivässä. Suurilla maa-alueilla suoritettiin kylvö siis nopeammin kuin pienissä talonpoikaistalouksissa.

Tämän lisäksi antoivat maataloudelliset tuotantolaitokset jo olemassaolonsa ensimmäisenä vuonna huomattavasti apuaan talonpoikaistalouksille. Pohjois-Kaukaasiassa muokkasivat neuvostotalouksien kone-brikaadit talonpoikain maita 2.000 hehtaaria, Alisen Volgan alueella 2.984 hehtaaria, Keskisen Volgan alueella 1.353 ha, Kasakstanissa 481 ha, Uralin alueella 235 ha ja Ukrainassa 280 ha. Kaikkiaan muokattiin talonpoikain maita 7.333 hehtaaria.

Tunkeutueessaan talonpoikain maille poistavat kone-brikaadit rajat, jotka ovat eri pikkutalouksien välillä, muodostaen siten pientalouksista yhtenäisen taloudellisen kokonaisuuden. Pikkutalonpojat tulevat täten vakuutetuiksi koneilyn tarkoituksenmukaisuudesta ja koneelliselle työlle perustuvien suurten maataloudellisten tuotantolaitosten paremmuudesta. Suurtalouksilla on siis jo ensimmäisenä olemassaolonsa vuonna suuri vaikutus talonpoikaistalouksissa vallalla olevan tuotantotavan muuttamisessa.

Pientalouden alkeelliset muodot häviävät vähitellen taloustuotannon korkeampien muotojen tieltä. Tämä kehitysprosessi kulkee Neuvostoliitossa kuitenkin toisin kuin kapitalistisissa maissa. Jälkimäisissä kapitalistiset suurataloudet pakkoluovuttavat taloudellisesti pientalonpoikain maan ja taloudet, heittäen talonpojat työmarkkinoille. Neuvostoliitossa maataloustuotannon kehitys yhdistää pienet talonpoikaistaloudet suuriin kollektiivisiksi liitoiksi.

Olemassaolonsa ensimmäisenä vuotena oli uusityyppisten vilja-tuotantolaitosten bruttotuotanto 141,6 tuh. tonnia viljaa. Tästä summasta oli tavaraviljaa 82,5

tuh. tonnia, eli 58,3%. Viisivuotissuunnitelman mukaan tulevat tavaraviljan ja tuotantolaitoksien omaan kulutukseen tarvittavan viljan määräsuhteet

muuttumaan niin, että viisivuotissuunnitelman lopussa tekee tuotantolaitosten itsensä kuluttama viljamäärä vain 12,1% koko bruttotuotannosta.

Jyväviljatehtaiden kehityksen 5-vuotissuunnitelma.

SSSR:n jyväviljatehtaat:

Viljatuotanto	V. 1929	V. 1930	V. 1931	V. 1932	V. 1933	Kasvu % :ssa 5-vuotissuunnitelman viimeistä vuotta ensimmäiseen verraten
Laitosten lukumäärä	54	120	180	230	280	520
Maa-ala tuhansissa hehtaareissa	2.295	5.000	7.680	10.050	12.000	520
Tuotantolaitosten keskimääräinen suuruus tuh. ha	42,5	41,6	42,6	43,7	43,0	1,01

Numerot osoittavat, että viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä mekanisoitujen viljatehtaiden hallussa on maata 12 milj. ha, s.o. kasvu 520%. Talouksien lukumäärä samoin kasvaa 520%. Tuotantolaitosten suuruus hiukan kasvaa, pysyen ne kaikkina vuosina ratsionaalisen työnjärjestelyn kan-

nalta katsoen tarkoituksen mukaisina kooltaan. Viisivuotissuunnitelman toteuttua tekee näiden täydellisesti mekanisoitujen neuvostotalouksien tuottama tavaraviljan määrä suunnilleen kolmannen osan Neuvostoliiton maatalouden tavaratuotannosta. Tämä käy selville seuraavista numeroista:

Viljatehtaiden tavara- ja bruttotuotanto (tuhansissa tonneissa)

	V. 1929	V. 1930	V. 1931	V. 1932	V. 1933	Kasvu %:ssa 5 vuoden aikana
Bruttotuotanto	141,6	937	2.152	3.693	5.180	3.650
Tavaraviljatuotanto	82,5	765	1.825	3.217	4.551	5.500
Tavaravilj. % bruttotuotannosta	58,3	81,6	84,8	87,1	87,9	—

Tuotteiden määrän lisääntyminen käy siis erikoisen nopeassa tempossa. Kokonaistuotanto kasvaa 5 vuoden aikana 3.650% ja tavaratuotanto 5.500%. Tavaraviljan määrä tekee yleisestä tavaraviljan tuotannosta noin 33%.

Suurten koneellistettujen maataloudellisten tuotantolaitosten järjestäminen merkitsee täydellistä mullistusta neuvostomaiden maataloudessa. Tähän saakka maatalous on ollut rakenteeltaan teollisuutemme vastakohta. Sen yhteiskunnallinen ja teknillinen kokoonpano on ollut kokonaan toinen kuin teollisuudessa. Teollisuuden perustuotantoalat kuuluvat proletariaaliselle valtiolle, jotavastoin maataloudessa tuotantovälineet ovat pääasiallisesti yk-

sityisten hallussa. Teollisuus oli jo ennen vallankumousta voimakkaasti keskittynyt ja vallankumouksen jälkeen vieläkin suuremmassa määrässä keskittyi, kun taas maatalous ennen vallankumousta oli ollut äärimmäisen hajallaanoleva, ja joka pieniin talonpoikaistalouksiin jakautumisosaksi vallankumouksen jälkeen vain voimistui. Teollisuuden perustana on korkea tekniikka; maatalous perustuu äärimmäisen alkeelliselle tekniikalle. Jo nämä yhteiskunnalliset ja teknilliset vastakohdat teollisuuden ja maatalouden välillä pakottavat maatalouden teknilliseen kehitykseen. «Niinkuin teollisuus yleensä voisi sovittautua yhteen maatalouden kanssa ennenkuin

maatalous itse on muodostunut teollisuudeksi.» (Marx.)

5-vuotissuunnitelman aikana tapahtuva voimakas sosialistisen sektorin kasvu maataloudessa merkitsee, että proletaarinen valtio saa käsiinsä uusia taloudellisia vipusimia jälkeen jääneen talonpoikaistalouden järjestelyssä. Taloudellisia suureita ei saa arvioida aritmeettisesti. Se, että sosialistisen talouden hallussa on $\frac{1}{3}$ tavaratuotannosta, ei vielä merkitse, että jällelläolevat $\frac{2}{3}$ olisivat sille vastakkaisten voimain hallussa. Päinvastoin, se viljamäärä, joka on miljoonien-pienisäntien hallussa, joutuu mahtavammalle omistajalle, jolla on hallussaan tuotannon keskittynein osa ja suuret manöveerausmahdollisuudet. Voisimme verrata tätä osakeyhtiöön, jossa 20—30% osakkeista omistava osakas voi määrätä liikkeestä pienempien osakkeenomistajien tahtoa vastaan. Samoin tulee maatalouden sosialistinen sektori näyttelemään johtavaa osuutta suhteessaan pientuottajiin.

Tämä kaikki on mahdollista vain senkautta, että kaikki sosialistisen sektorin muodostavat viljatehtaat rakennetaan konesysteemin perusteille. Nämä suuret tuotantolaitokset eivät koskaan voisi onnistua, jos niiden liikevoimana olisi hevostyö. Talous, jossa olisi puolitoista miljoonaa hevosta, muodostuisi mahdottomaksi hallita. Tähän liittyvän ihmistyön tarkka kontrolli, ottaen huomioon, että työ ei ole mekanisoitua ja automaattista luonteeltaan, vaatisi mahdottomia voimia. Toisaalta vaadittaisiin suunnaton hallinnollinen ja kontrollikoneisto ja suuria menoja asuntorakennuksien voimistamiseksi suurelle työarmeijalle ja hallinnollisille työntekijöille. Suuria menoja vaadittaisiin myös tallien rakentamiseen. Hyvin huomattava osa tuotteista kulutettaisiin ihmisten ja hevosten ylläpitoon. Aikana, jolloin työkarjaa ei käytetä täydellisesti, täytyy sitä syöttää hyödyttömästi, kun taas traktori seisossaan ei kuluta ollenkaan polttoainetta. Kiireempinä työaikoina ottaisiin pakoitettu otamaan suuri määrä lisätyövoimaa (kylvö

ja viljankorjuu) tai jos sitä puuttuisi, niin koko tuotanto olisi vaarassa. Tällaiset taloudet olisivat tuottamattomia. Maatalouden koneellistuttaminen ja traktorin muodostuminen universaaliseksi voimanlähteeksi siinä, antaa tilaisuuden suurten, tuhansia hehtaareja käsittävien maataloudellisten tuotantolaitosten muodostamiselle.

Viljatehtaita muodostetaan Neuvostoliitossa aikaisemmin viljelemättömille maille. Viljelemättömiksi ovat jääneet kuivuudesta kärsivät maat, joilla primitiivisen tekniikan omaavat pikkutaloukset eivät eivätkä menesty. Koneellinen maanmuokkaus luo parhaat ehdot maan peruskosteuden säilymiselle ja siis myöskin näiden maiden viljelemiselle. Näinollen koneellistuttamisperiaate antaa mahdollisuuden ei ainoastaan suurtaalojen muodostamiseen, vaan myöskin niiden maiden käyttöön, jotka tähän saakka eivät ole olleet tuotannon piirissä sekä suurempaan satoon kuin mitä pikkutalous voi saada. Jo ensimmäisenä suurtaalojen olemassaolon vuonna oli niissä satoisuus korkeampi kuin pientalouksissa.

5-vuotissuunnitelman mukaan keskittyy suurin osa viljatehtaista Kasakstaniin. Siellä järjestettävät taloudet ovat myösin kooltaan suurempia. Tuotantolaitosten keskinkertainen suuruus tulee olemaan 60 tuh. ha. Toisella tilalla tuotantolaitosten suuruussuhteeseen nähden on Keski-Aasia, jossa niiden keskimääräinen koko on 50 tuh. ha. Muut suuremmat tuotantolaitokset tulevat sijaitsemaan Alisen Volgan alueella, Uralilla, Siperiassa ja Bashkiirien tasavallassa. Muilla alueilla muodostettavat tuotantolaitokset tulevat kooltaan pienempiä kuin edelliset, jokainen kuitenkin käsittäen vähintään 25 tuh. ha. Näinollen on viisivuotiskauden lopussa viljan tehdasmaisen tuotannon keskuksena Kasakstan, jossa sen hallussa oleva maa-ala tekee suunnilleen 3,5 milj. heht. Sitten Keskisen Volgan alue, Siperia ja Alisen Volgan alue.

Pääasiallisimpina voimakoneina viljatehtaissa tulevat olemaan voimakkaat

ketjutraktorit. Jo v. 1930 käytetään niissä vain keskisuuruisia ja voimakkaita traktoreita, tullen edellisten osalle 40% ja jälkimäisten 60% koko voimakoneiden määrästä. Vastaavasti tullaan viljankorjuun yhteydessä käyttämään myöskin muita suuria työkoneita. Viisivuotissuunnitelman lopulla 80—85% viljan-

korjuusta suoritetaan Kombainin avulla (leikkuun ja puimakoneen yhdistelmä), maanpinta-alan tehdessä—4.378 tuh. ha. Kylvö ja kyntö suoritetaan samoin mitä voimakkaimmilla vastaavanlaatuisilla koneilla.

Traktorien luku kasvaa viljatehtais-
samme seuraavasti:

	V. 1929	V. 1930	V. 1931	V. 1932	V. 1933	Kasvu %:ssa 5 vuoden ai- kana
Kaikkiaan traktorei- ta	2.539	5.989	10.953	16.229	20.296	800
Niistä ketjutrakto- reita	608	2.058	4.708	7.633	9.933	1.630

Kuten numeroista näkyy, on kasvu tavattoman nopeaa. Ketjutraktoreiden lukumäärä on numerollisesti suhteellisen pieni, mutta tosiasiasa muodostavat ne 75% kaikesta käyttövoimasta. Viljatehtaissa käytettävien automobiilien lukumäärä kymmenkertaistuu 5-vuotiskaudella, niiden lukumäärän ollessa v. 1933—6.555 kpl. Traktori-voiman kulutus nousee 88 mij. voimatunnista (v. 1929)

889 milj. voimatuntiin (v. 1933). Jokaisen traktorin vuosikuormitus tulee v. 1933 olemaan 1.500 voimatuntia, s.o. 5 kertaa suurempi kuin keskinkertaisessa amerikalaisessa taloudessa. Työn tuottavaisuus kohoaa sellaisella tempolla, jollaista ei ole koskaan ennen maataloudessa havaittu, ja joka ei ole mahdollinenkaan pikkutalouksissa. Tästä ovat osoituksena seuraavat numerot:

	V. 1929	V. 1930	V. 1931	V. 1932	V. 1933
Hehtaarien luku	0,156	0,239	0,273	0,304	0,329
yhtä henkeä kohti päivässä . . .	100%	153%	175%	194%	210%
Työn hinta bruttokuotannon yhtä tonnia kohti ruplissa . . .	31,81	22,97	21,32	19,97	18,68

Suurten koneiden käytöstä viljatehtaissamme seuraa, että eri alueilla myöskin satoisuus huomattavasti kohoaa. Jos otamme v. 1929 satoisuuden 100%,

niin on satoisuus 5-vuotissuunnitelman lopulla hehtaaria kohti seuraava (otettu esimerkin vuoksi vain muutamia alueita):

	Ruis	Syys- vehnä	Kova vehnä	Pehmeä vehnä	Ohra	Kaura
1 Pohjois-Kaukaasia	147	150	145	131	157	—
2 Keskis. Volgan alue	149	—	145	130	—	175
3 Uraali	153	—	133	130	—	120
4 Siperia	—	—	120	140	—	125
5 Kasakstan	—	—	110	177	—	116
6 Ukraina	—	140	—	145	136	125

Tämä satoisuuden nousu tulee kokonaisuudessaan laskea koneellisen maanmuokkauksen ansioksi, sillä minkäänlaista apulannoitusta ei tulla tämän 5-vuotissuunnitelman aikana käyttämään. Tämä siksi, että tällä hetkellä maat ovat

vielä kylliksi rikkaita mineraalipitoisista aineista, antaakseen riittävän voiman jyväviljan viljelykselle, kun sen kanssa vuorotellaan kesantoa. Paljon mahdollista, että seuraavan 5-vuotiskauden aikana tällaisesta maankäyttömuodosta

ollaan pakoitettu kieltäytymään. Tarkoituksella antaa konetyölle mahdollisimman edulliset ehdot, tullaan viljetehtäissä käyttämään kaksivuoroviljelystä.

Maataloudellisten tuotantolaitosten uusi tyyppi tuo esille myös uustyypisen maataloustyöläisen; traktoreiden ym. monimutkaisten koneiden hallinta vaatii työläiseltä nyt muutakin kuin lihasvoimaa, specialisoitumista konetuotantoon. Yksilöllisen työn sijaan tulee joukkotyö ja tehdasmaisen työn kurinalaisuuden noudattaminen. Samoin hallinnollisten työntekijäin täytyy omata myöskin insinööritiedot, kyetäksensä ohjaamaan täydellisesti mekanisoituja työlaitoksia. Entinen «universaalinen» maatyötä ohjaava työntekijä ei nyt kelpaa.

Viimeisenä 5-vuotissuunnitelman vuotena tulee maataloustuotantolaitoksissa työskentelemään 79 tuh. vakituista ja 40 tuh. sesonkityöläistä. Vakituista työläisistä traktoristeiksi kvalifisoituu 59,7% o. Loput specialisoituvat autonkuljettajiksi, remonttiverstaiden työläisiksi, muiden työkoneneiden käyttäjiksi jne.

Toistaiseksi kykeneviä työntekijöitä edellämainituilla aloilla on meillä vain harvoja. On siis asetettava kysymys työntekijäin valmistamisesta. V. 1929 muodostetaan jo kouluverkko traktoristien, autonkuljettajien ja kombainien käyttäjäin kasvattamiseksi. Samoin asetetaan kysymys nuorison kasvattamisesta käytännöllisessä työssä kyseessä-oleville työaloille. 5-vuotissuunnitelman lopussa tulee korkeimpien oppilaitosten antaa tuhat maatalousspecialistia, jotka ovat varatut teknillisillä ja agromomisilla tiedoilla.

Jyväviljatehtaiden pääoman kokoonpano.

Marxin mukaan esineellistyy pysyvä pääoma koneina, rakennuksina, raaka-aineina ja apuaineina, kun vaihtuva pääoma esineellistyy taas työvoimana. Arvon ja lisä-arvon luo työvoima, silloin kun se muuttuu tuotantopääomaksi. Pysyvän ja vaihtuvan pääoman keskinäistä suhdetta Marx nimittää pääoman orgaaniseksi, elimelliseksi kokoonpanoksi. Pääoman orgaaninen kokoonpano teollisuudessa on verrattomasti korkeampi kuin maataloudessa. Tämä siksi, että teknillisen voiman käyttö teollisuudessa on suurempi kuin maataloudessa, joka taas puolestaan on selitettävissä maankäytön pirstoutuneisuudella. Pienet maafilkut asettavat kovin ahtaat rajat konetekniikan käytölle maataloudessa. SSSR:ssä on poistettu maan yksityisomistus, joka oli suuri este maatalouden kehitykselle. Ja jos teollisuutemme olisi voinut tuottaa maatalouden tarvitsemia koneita riittävästi, niin olisi jo aikoja sitten poistunut epäsuhte pääoman orgaanisen kokoonpanon välillä teollisuudessa ja maataloudessa. Mutta olipa teollisuus kapitalistisissa maissa kuinka korkealla tahansa, niin törmäisi kehitys kiertämättä yhteen maan yksityisomistuksen kanssa. Näin ei ole meillä. Me voimme tasoittaa pääoman orgaanisen kokoonpanon teollisuudessa ja maataloudessa samanlaisiksi. 5-vuotissuunnitelman loppuun mennessä kiinteän pääoman ominaispaino kasvaa vaihtuvan pääoman osan jatkuvasti pienentyessä huomattavasti. Tämä näkyy seuraavista numeroista:

Pääoman orgaaninen kokoonpano:

	V. 1929	V. 1930	V. 1931	V. 1932	V. 1933
Kiinteä pääoma tuhansissa ruplissa	94.756	326.772	642.339	1.007.934	1.378.271
Vaihtuva pääoma tuh. ruplissa	8.665	26.176	56.975	83.389	107.716
Tuotantopääoma	103.421	352.948	698.314	1.091.323	1.485.987

Suhteellisesti esitettynä:

Kiinteä pääoma	91,6	92,0	91,8	92,3	92,8
Vaihtuva »	8,4	8,0	8,2	7,7	7,2
Koko tuotantopääoma	100	100	100	100	100

Kiinteä ja vaihteleva pääoma kasvavat molemmat nopeasti viisivuotiskaudella. Kiinteän pääoman kasvun nopeus voittaa kuitenkin jälkimäisen kasvun nopeuden, joten vaihtuvan pääoman osuus suhteellisesti pienenee. Pääoman orgaaninen kokoonpano saavuttaa yhä korkeamman asteen ja itse tuotanto sen kautta yhä korkeamman teknillisen tason. V. 1933 on se jo maataloudellisissa tuotantolaitoksissa samanlainen kuin teollisuudessakin. Tämä on kuitenkin mahdollista vain sen kautta, että ihmis- ja eläintyö korvataan maksimaalisessa määrässä konetyöllä.

Pääoman orgaanisen kokoonpanon korkeampi aste tarjoaa maataloudessa vieläkin enemmän etuja kuin teollisuudessa. Teollisuudessa merkitsi siirtyminen pääoman orgaanisen kokoonpanon korkeammalle asteelle sitä, että vähemmällä työvoimalla luotiin suurempi määrä arvoja kuin aikaisemmin ja pienennettiin tuotantokustan-

nuksia, mutta maataloudessa voitetaan tämän lisäksi riippuvaisuussuhde luonnosta. Maataloudelliset tuotantolaitokset, joilla pääoman orgaaninen kokoonpano on alhainen, ovat täydellisesti riippuvaisia luonnon alkuperäisten voimain vaikutuksesta (ilmastosuhteet ym.), mutta päinvastaisessa tapauksessa voitetaan sattumavaraisuus. Kehitys tällä alalla kulkee jatkuvasti eteenpäin ja neuvostovallan maatalouspolitiikka takaa sille mahdollisuudet rajattomiin saavutuksiin.

Pääoman kasaantuminen viljelytaissa.

Tarkastakaamme nyt pääoman kasaantumisprosessiä jyväviljelytaissamme. Viljelytaisten laskelmien mukaan tehdään viisivuotissuunnitelman aikana pääomasiijoituksia viljelytaissamme seuraavasti:

	V. 1929	V. 1930	V. 1931	V. 1932	V. 1933
	(Tuhansissa ruplissa)				
1 Koneisiin	26.000	73.000	92.000	106.000	93.000
2 Varakappaleisiin ja materiaaleihin niitä varten	15.000	37.000	64.000	90.000	11.200
3 Maanjakoon	14.051	13.510	10.371	9.653	3.018
4 Suonkuivaus ja teiden rakennus	9.715	36.899	61.488	71.347	71.982
5 Rakennuksiin ja rakennustöihin	20.890	59.727	74.208	66.356	49.837
6 Siemenaineisiin	9.100	21.480	36.980	50.220	62.720
7 Palkkoihin	8.665,7	26.176,8	56.975,8	83.389,3	107.716,5
Koko pääoma:	108.421,7	267.292,8	393.022,8	476.964,3	399.473,5

Tämän viljelytaisiin sijoitetun pääoman täytyy vuosittain uusiintua. Ei kuitenkaan yhdellä kertaa kokonaan, vaan samanlaisessa suhteessa kuin pääoman kulumisen tapahtuu. Jos koneen iäksi lasketaan 5 vuotta, niin täytyy vuosittain uusia $\frac{1}{5}$ koneen arvosta. Jos suonkuivausvarusteiden ikä lasketaan 25 vuodeksi, niin vuosittain on uusittava $\frac{1}{25}$ niiden arvosta. Näiden laskelmien perusteella muodostamme seuraavan määritelmän tuotantopää-

oman eri aineksien uusintamisen aikajaksosta.

Koneet, varakappaleet ja tarveaineet täytyy uusia kerran viidessä vuodessa, josta johtuu, että koneiden ja varakappaleiden kokonaisarvosta tulee uusia $\frac{1}{5}$. Suonkuivaus ja tievarustelut täytyy uusia täydellisesti 25 vuodessa. Uusintamisen tulee siis vuosittain tehdä $\frac{1}{25}$ niiden kokonaisarvosta. Maanjakotyöt tulee uudistaa joka 10:s vuosi, siis vuosittain niiden kokonaisarvosta

tulee uusia $\frac{1}{10}$. Rakennusten ja rakennustöiden täytyy kokonaisuudessaan uusiutua 10 vuoden kuluttua, siis vuosittain niiden kokonaisarvosta uusittava $\frac{1}{10}$. Ja lopuksi siemenaineiden ja työpalkkojen uudistamisen tulee tapahtua joka vuosi.

Tuotannon ensimmäisenä vuonna täytyy uudistaa $\frac{1}{5}$ koneiden ja vara-ainesten arvosta, $\frac{1}{25}$ suonkuivaus- ja tievarustelujen arvosta, $\frac{1}{10}$ rakennusten, rakennustöiden, suonkuivaus- ja tierakennusvarusteluiden kokonaisarvosta, sekä siemenaineiden ja työpalkkojen arvo kokonaisuudessaan. Saman täytyy tapahtua myöskin toisena vuonna, mutta sillä lisäyksellä, että uusitaan myöskin ensimmäisenä vuonna tuotantoon kulutetun pääoman osa, pääoman, jonka tulee uusiintua useampien vuosien kuluessa. Toisena vuonna pääoman tulee uusiintua edelleen siten, että uudistetaan ensimmäisenä ja toisena vuonna koneisiin ja varakappaleihin sijoitetusta pääomasta $\frac{1}{5}$, suonkuivaukseen ja teiden rakennukseen sijoitetuista pääomista $\frac{1}{25}$, jne.

Kolmantena vuotena täytyy uudistaa $\frac{1}{5}$ ensimmäisenä, toisena ja kolmantena

vuonna koneisiin ja varakappaleihin sijoitetusta, $\frac{1}{25}$ suonkuivaus- ja tievarusteluun sijoitetusta jne. pääomasta. Samoin kaikkina seuraavina vuosina täytyy uudistaa ei ainoastaan osaa kyseessäolevana vuonna sijoitetusta pääomasta, vaan myöskin vastaava osa aikaisempina vuosina sijoitetuista pääomista.

Asettamillamme ehdoilla tulee uusintamisen viljatalouksissamme tapahtua absoluuttisina pääomasijoituksina vuosittain seuraavasti: v. 1929 — 31.253,5 tuh. rpl., v. 1930 — 93.275,3 tuh. rpl., v. 1931 — 182.328,8 tuh. rpl., v. 1932 — 272.222,5 tuh. rpl. ja v. 1933 — 358.516,6 tuh. rpl.

Viljatrustin 5-vuotissuunnitelman laskelmien mukaan tulee viljatehtaidemme kokonaistuotanto olemaan v. 1929 — 141,6 tuh. tonnia, v. 1930 — 918 tuh. tonnia, v. 1931 — 2.053 tuh. tonnia, v. 1932 — 3.658 tuh. tonnia ja v. 1933 — 5.118 tuh. tonnia. Laskien viljatonnin ulosmyyntihinnaksi 100 ruplaa, muodostuu pääoman kasaantumisprosessi seuraavanlaiseksi, lähtien tuotteiden kokonaisuudesta.

	V. 1929	V. 1930	V. 1931	V. 1932	V. 1933
	(tuhansissa ruplissa)				
Uusinnettava pääoma	31.253,5	93.275,3	182.328,8	27.222,5	358.516
Tuotteiden määrä	14.160	91.800	205.300	365.800	511.800
Uusintamisen tulokset	-17.093,5	1.475,3	+22.971,2	+93.577,5	+153.284

Sijoitettu pääoma tuottaa ensimmäisenä ja toisena vuonna tappiota, mutta kolmantena, neljäntenä ja viidentenä vuonna antaa se jo puhdasta voittoa. Viidentenä vuonna pääoman kasvu tekee yli 153 milj. rpl. Kasaantuminen on tapahtunut laajennetulla perustalla ja voi pääoman kiertokulku alkaa uudelleen. Ehtona on kuitenkin, että tavaramuodossa oleva arvo muutetaan rahamuotoon. Taloutemme suunnitelmallisuus poistaa meillä kaikki esteet tältä prosessilta, josta vastoin kapit. maissa useasti joudutaan vaikeuksiin, jotka saattavat ilmetä pulana.

Pääoman kasaantuminen maataloudessa kohtaisi kapitalistisissa maissa tä-

män lisäksi verrattoman suuria vaikeuksia, sillä siellä täytyisi uusintaa myöskin maakorko tai sijoitukset maan hankkimiseksi. Maan keskinkertaisen hinnan ollessa Yhdysvalloissa 44,27 doll. acrelta, tulisi siellä jo 12 milj. hehtaarin suuruisen maa-alan hankkiminen maksamaan 1.327.200.000 doll., s.o. enemmän kuin 2,5 miljardia ruplaa, kun sitä vastoin SSSR:ssä viljatalouksien järjestämiseen koko 5-vuotissuunnitelman aikana kulutetaan 1,6 miljardia rpl. Parhaimmat ehdot teollisuuden ja maatalouden, kaupungin ja kylän välillä valitsevien vastakohtaisuuksien poistamiselle loi proletaarinen vallankumous.

Kollektivisoimisliikkeestä¹⁾.

V. Molotov.

Mainiossa kirjassaan — «Vasemmistolaisuus» lastentautina kommunismissa» — Lenin kirjoitti:

«Luokkien hävittäminen ei merkitse vain tilanherrojen ja kapitalistien karkoittamista — sen me teimme verraten helposti, — se merkitsee myöskin pienten tavaratuottajain hävittämistä, mutta heitä ei voida karkoittaa, heitä täytyy sietää, heidät voidaan (ja täytyy) luoda uudelleen kasvattaa uudelleen vain sangen pitkäaikaisella, hitaalla, varovalla organisaattorisella työllä. He piirittävät proletariaattia joka puolelta pikkuporvarillisella alkuvoimaisuudella, kyllästyttävät sillä proletariaatin, turmelevat sen, aiheuttavat proletariaatin keskuudessa alituisen pikkuporvarillisen luonteettomuuden, pirstoutuneisuuden, individualismin palautumispuuskia, innostuksesta masentumiseen siirtymistä. Tarvitaan mitä ankarinta keskitystä ja kuria proletariaatin poliittisessa puolueessa, jotta voitaisiin tämä kaikki torjua, jotta voitaisiin toteuttaa proletariaatin *organisatoorinen* tehtävä (joka on sen päätehtävä) oikein, menestyksellisesti, voittoaasti»

Mainitsemani otteen me kaikki tiedämme melkein ulkoa, ja nyt — sano se erittäin paljon jokaiselle. Tässä tapauksessa on tärkeä kiinnittää huomio viimeiseen lauseeseen:

«Tarvitaan mitä ankarinta keskitystä ja kuria proletariaatin poliittisessa puolueessa, jotta voitaisiin tämä kaikki torjua, jotta voitaisiin toteuttaa proletariaatin *organisatoorinen* tehtävä (joka on sen päätehtävä) oikein, menestyksellisesti, voittoaasti».

Sanat «organisatoorinen» ja «päätehtävä» ovat Leninin alleviivaamat.

Mainitsemani Leninin huomautus on sovittavissa puolueemme työhön tällä

¹⁾ Artikkelin on toiv. Molotovin puhe NKP(b) KK:n marraskuun täysistunnossa, painettu «Bolshevik» № 22 lyhennettynä.

hetkellä paremmin kuin milloinkaan ennen, nyt, sosialistisen uudestirakentamisen kaudella. Vladimir Iljitsin osoitus siitä, että proletariaatin päätehtävä on — organisaattorin tehtävä, saa tällä hetkellä aktuaalisimman merkityksen. Kaudella, jolloin todellinen talonpoikaistalouksien joukottaiskollektivisoiminen laajenee, tulee proletariaatin organisaattorin tehtävä erikoisen tärkeäksi.

Kollektivisoimisen myrskyisä kasvu asetti eteemme paljon vaikeita kysymyksiä, jotka vaativat usein pikaista vastausta. Tämän yhteydessä ei saa olla mainitsematta, että me emme kiinnitä riittävästi huomiota tämän päivän kysymyksiin — absoluuttisesti kiertämättömiin ja ratkaistavaksi valmiisiin kysymyksiin, jotka vaativat meiltä aktiivisia ja ratkaisevia toimenpiteitä. Lähi tulevaisuudessa tämä voi vahingollisesti vaikuttaa kollektivisoimisliikkeeseen. Tämän vuoksi on meidän vastaisessa työssämme välttämätöntä ohjata huomiomme näihin kiertämättömiin kysymyksiin, kiinnittäen erikoisesti huomiota tämän päivän kysymyksiin.

Nyt puhutaan paljon kollektivisoimistemposta. Kaikki tunnustavat, että tämä tempo on erittäin nopea ja voimakas. Tämän yhteydessä ei saa unohtaa sitä, että meidän työmme ei jäisi jälle kollektivisoimistemposta, kuten tälläkertaa on asianlaita. Köyhä ja keski-varakas talonpoika kulkee kollektivisoimiskysymyksessä järjestöjemme edellä monessa suhteessa. Byrokritismi järjestöjemme työssä on täälläkin huomattavissa.

Suurten maaseutujoukkojen kollektivisoimisliikkeeseen mukaan vetämisen johdosta on välttämätöntä ryhtyä päättävämmiin poistamaan byrokraattisia aineksia järjestöjemme toiminnasta — kaikkien järjestöjemme, alkaen kollektiivisista talouksista ja osuusliikkeistä aina maahallintovirastoihin, neuvostoi-

hin, ammattiliittoihin, ja lopuksi puoluejärjestöihin saakka. Byrokratismi, jota järjestöissämme on vielä paljon, paljon, häittää erikoisesti tällä kertaa meitä siinä, että voisimme todellakin hallita sitä rakennustyötä, joka tällä kertaa laajenee maaseudulla, hallita talonpoikaistalouksien sosialistista uudelleen rakentamistyötä.

Emme ole suotta avanneet voimakasta tulta byrokratismia vastaan. Emme aiheettomasti huuda siitä, että taistelu byrokratismia vastaan — on työväenluokan kiertämätön tehtävä. Ilman sääli-mätöntä ja ankaraa taistelua kaikenlaisia byrokraattisia esteitä vastaan järjestöjemme työssä, ei nykyisissä oloissa voi todellisena johtajana osallistua maaseudun sosialistiseen uudestirakentamiseen, hetkellä, jolloin maaseudulla kaikki kiehuu kuin kattilassa. Me voimme laajalla rintamalla hyökätä kapitalistisia aineksia (kulakkeja) vastaan, voimme kulkea miljoonaisia joukkoja käsittävän kollektivisoimisliikkeen eturiveissä, sen johdossa vain siinä tapauksessa, jos perinpohjaisesti muutamme ja parannamme järjestöjemme toiminnan, päättävästi taistellen byrokraattisia väärennyksiä vastaan käytännössä, nojautuen tässä työssämme laajoihin työ-tätekuviin joukkoihin.

Siirtykäämme välittömästi kysymyksiin kollektivisoimisen tempoista.

Käsittelymme kollektivisoimisen temposta on saatava mahdollisimman lähelle asioitten todellista tilaa ja tosi-seikkoja. Mutta asianlaita ei ole aina niin ja juuri sentähden me useassa tapauksessa jäämme jälelle elämästä. Meille on selvää, että kollektivisoiminen edistyy erikoisen nopealla tempolla ja että se tempo yhä kiihtyy, että se on todellakin hirmuinen tempo. Otetaan esimerkiksi Pohjois-Kaukaasia.

Viime vuoden marraskuun pleenumissa sanoi тов. Andrejev Pohjois-Kaukaasian talonpoikaistalouksista olevan 8% kollektivisoitu. Kaikki pitivät sitä suurena saavutuksena. Nyt on Pohjois-Kaukaasiassa kollektivisoitu jo 25 — 30% talouksista. Näin ollen laajeni kollektivisoi-

minen yhden vuoden aikana noin 20%:lla talonpoikaistalouksista. Kollektivisoiminen ei siis lamaannu, vaan kiihtyy. Kuka tämän jälkeen voi epäillä, että seuraavan vuoden aikana P.-Kaukaasiassa voi kollektivisoida vielä 20% uusia talonpoikaistalouksia. Mutta jos asia on niin, niin jo kuluvan vuoden aikana P.-Kaukaasiassa tulee enemmän kuin puolet talonpoikaistalouksista kollektivisoitua. Tämä merkitsee, että pohjaltansa P.-Kaukaasia tulee kollektivisoiduksi jo v. 1930 aikana.

Kollektivisoimistempossa ei jää P.-Kaukaasiasta Alisen-Volgan alue jällelle. Todennäköisesti on kollektivisoimisliikkeelle eduksi kasakoiden omalaatuiset yhteistyöttömukset. Suuri osa näiden alueiden talonpoikaistosta on kasakoita. Tiedämme myös, että näistä alueista jonkun verran jällellä ovat sellaiset seudut kuin Ukraina (erikoisesti arosėutu), Urali, Keskinen-Volga ja Keskinen mustamullan alue.

Millaiset ovat perspektiivimme kollektivisoimisessa? On huomattava, että kollektivisoimisliike asettaa eri alueiden ja autonomisten tasavaltojen ratkaistavaksi kysymyksen yleisestä kollektivisoimisesta. Meidän on tähän suostuttava, jos emme tahdo ehdottomasti jäädä liikkeestä jällelle. Tämä on erikoisesti muistettava niiden, jotka tällä kertaa laativat suunnitelmia lähivuosiksi tätä alaa varten.

Puoluekonferenssin hyväksymä viisivuotissuunnitelma on mainio asia. Tätä viisivuotissuunnitelmaa me kuitenkin korjailemme nyt sen kaikissa perusasioissa, ja korjailemme vielä hyvään päin. Mutta kun hyvää esimerkkiä seurataksemme nyt laaditaan kollektivisoimisen viisivuotissuunnitelmaa, niin sitä suorittavien toverien osuutta ei voi ka-dehtia.

Miten voi nyt puhua kollektivisoimisen viisivuotissuunnitelmasta Pohjois-Kaukaasia varten? Miten voi puhua sellaisesta viisivuotissuunnitelmasta, jos meillä on kaikki oikeudet päätellä, — minä itse en sitä epäile — että me kesällä 1930 pääpiirteisään lopetamme kollektivisoimi-

sen Pohjois-Kaukaasiassa. Ensi syksynä voimme todennäköisesti jo sanoa, että kollektiivisoimisen perusta tulee luotua ei vain yhdellä alueella, ei vaan Pohjois-Kaukaasiassa. Tämä on luonnollisesti käsitettävä siten, että sellaisella alueella kuin Pohjois-Kaukaasia voi v. 1930 voittaa vain talonpoikaisjoukkojen liike sosialismia kohti kollektiivisoimisen muodossa. Kollektivisten muotojen voiton jälkeen, jotka ovat sosialistisen rakennustyön muotoja, seuraa koko sarja vaikeimman työn vuosia muuttaessa kollektiivisia talouksia todellisiksi sosialistisen maatalouden soluiksi. Tätä ei saa mitenkään unohtaa. Nykyisissä olosuhteissa kollektiivisoimisen viisivuotissuunnitelmasta puhuminen merkitsee kuitenkin tarpeetonta askartelua. Maatalouden perusalueita ja -piirejä varten, huomioita ottaen kaiken eroavaisuuden niiden kollektiivisoimistempossa täytyy ajatella, ei viisivuotissuunnitelmaa vaan lähintä vuotta. Vielä kerran: enemmän huomiota tämänpäivän tehtäville ja tarpeille v. 1929 lopun ja v. 1930 alun tarpeille, — siinä meidän päätehtävämme.

Niin, sensijaan että kirjoitellaan suunnitelmia tuhansista kone- ja traktoriasemista viisivuotissuunnitelman lopussa, olisi parempi auttaa kone- ja traktoriasemien järjestämisessä keskinen mustamullan alueella ja muissa piireissä siellä olevista traktorikolonneista. «Traktorikeskus» suunnitteli ensi kevääksi 102 kone- ja traktoriasemaa ja ei huomannut, että jo nyt on olemassa noin sata traktoriasemaa, mutta niitä nimitetään vaan toisin, toisilla paikkakunnilla traktoriasemiksi ja toisilla traktorikolonneiksi. Loppujen lopuksi on se yksi ja sama asia. Kuka todellakin voi löytää tai on löytänyt jotakin periaatteellista eroa traktorikolonnan ja traktoriaseman välillä? Järjestöllinen eroavaisuus on olemassa, mutta meidän olemme bolshevikkeja ja sitä varten olemme olemassakin, että teemme huonosta kollektiivisesta taloudesta hyvän, huonosta traktoriasemasta hyvän kone- ja traktoriaseman. Tänä on se traktorikolonna, huomenna siitä tulee kone- ja traktoriasema. Kiinnostaisiko meitä paperilla

olevat asemat, vaikka niitä nimitettäisiinkin kone- ja traktoriasemiksi, ja unohtaisimme todelliset asemat, vaikkapa vasta kehitysvaiheessaan olevat, ja olkoon, että niitä nimitetään toisin — traktorikolonneiksi! Emmehän me toki voi jättää huomiotta kollektiivisoimisen eläviä faktoja ja sensijaan viehättyä paperisuunnitelmiin!

Millaisella viisivuotissuunnitelmalla nyt voi määritellä kollektiivisoimisliikkeen, kun maaseutu kääntyy kokonaan ylösalaisin ja todellisuudessa muuttuu aaltoilevaksi mereksi. Voimme olla vain mielissämme, että kollektiivisoimisliike ylittää jotkut meidän paperisuunnitelmistamme. Päätehtävämme on — lähestyä elävää toimintaa, käytännöllisesti siirtyä järjestämään ja johtamaan kollektiivisten talouksien rakennustyötä.

Saavutuksemme sosialistisessa rakennustyössä ovat suunnattomat. Tämä, niinkuin tiedämme, pakotti oikeistolaisemme puolittain antautumaan. Täytyy sanoa, että he antautuivat puolittain, koska he olivat pakotetut perääntymään tosiasioiden edessä ja tunnustamaan kantansa virheelliseksi esim. kollektiivisoimiskysymyksessä, mutta jatkuvasti asettavat puolueenlinjaa vastaan läpeensä leninismille vihamielisen oman opportunistisen linjansa (taktillisessa tarkoituksessa nimittäin sitä ei erikoiseksi linjaksi, vaan «toiseksi konkreettiseksi metodiksi puolueemme päälinjan toteuttamisessa»). Oikeisto-opportunistit ovat pakotetut perääntymään, vaikka vielä koettavatkin, niinkuin sanotaan «pitää hyvää naamaa huonossa pelissä».

Tämä perääntyminen tapahtuu välittömästi sellaisten tosiasioiden painostuksesta kuin saavutuksemme kollektiivisoimisessa ja viljan hankinnassa. Viimeisestä on puhuttava erikoisesti.

Asia on siinä, että meillä on jo tänä vuonna muodostettu 90 milj. puutaa käsittävä koskematon viljavarasto. Tämä on yksi lähtökohta lähivuosiemme toiminnalle. Se, että meillä on olemassa 90 milj. puutaa koskematon viljaa varastossa, se että Ukraina ja muutamat muut alueet ovat jo päättäneet

viljanhankintakamppailun ja se, että me lähi kuukausien aikana päättämme viljanhankintasuunnitelman täyttämällä sen 100%:sti, määrää tämän vuoden sosialistisen rakennustyömme perspektiivit.

Mitä tämä merkitsee kollektivisoimis-asialle? Se merkitsee, että keväällä, kevätkylvökamppailun aika tulee meillä olemaan järjestämisen puolelta erikoisen suotuisa, niin maataloudelle kuin kollektivisoimisellekin, sellainen kausi, jota meillä ei ole ennen voinut olla.

Jos keskitämme kaikki voimamme kevätkylvökamppailuun, jos bolshevistinen puolue asiallisesti suuntaa voimansa kevätkylvöihin, niin epäilemättä tulemme tällä alalla saavuttamaan suuria tuloksia. Siitä tulee todellinen bolshevistinen kylvökamppailu, joka voi antaa ratkaisevan voiton Neuvostoliiton kollektiivisille talouksille. Sellainen on tämän kylvökamppailun suurin merkitys. Tämän kylvökamppailun aikana luovutamme ja keskitämme kaikki voimamme maaseudun talouden ja kollektivisoimisen järjestämiseen ja kohottamiseen siinä määrin, sillä vauhdilla ja sellaisella asiantuntemuksella, jota ei koskaan ennen ole esiintynyt. Tämän kamppailun aikana tuleekin ratkaistavaksi kysymys suurempien maatalousalueiden yleisestä kollektivisoimisesta ja kysymys Neuvostoliiton maatalouden kollektivisoimisesta järjestyä kokonaan uudelleen.

Mutta jos asia on näin, niin kollektivisoimisliikkeen tehtäviä käsitellessämme täytyy meidän ajatella, ei viisivuotissuunnitelmaa, vaan muutamia järeillä olevia talvikuukausia, talvella v. 1929—30. Marraskuu, joulukuu, tammikuu, helmikuu ja maaliskuu, — siinä se, mikä meille jää kevätkylvökamppailun valmistusaikaa. Tämän neljän ja puolen kuukauden aikana meidän on suoritettava suuri työ. Kaikki työmme ja erikoisesti järjestöjen työ, jotka on välttömästi yhteydessä maaseudun kanssa, on järjestettävä niin, että voisimme todellakin auttaa köyhiä ja keskivarakkaita, kollektiivisia talouksia ja neuvostotalouksia, maksimaalisesti käyttäen

kevätkylvökamppailua kollektivisoimisen ja taloudellisen nousun hyväksi. Sikäli kuin meidän kimppuumme ei vielä rohkene suorastaan hyökätä herrat-imperialistit, on meidän käytettävä hyväksenne aikaa antaaksemme ratkaisevan sysäyksen miljoonien talonpoikaistalouksien taloudelliselle nousulle ja kollektivisoimiselle. Tämän vuoksi on meidän lähikuukaudet, viikot ja päivät käytettävä sitä varten, ettei menisi ohi se asia, ne uudet tehtävät, jotka ovat edessämme täydessä mitassaan.

Siirtykäämme kysymykseen kollektiivisten talouksien tehtävistä. KK:n päätöslauselma korostaa seuraavaa kolmea kysymystä: 1) Kollektivisoimisen teknillistä perustaa, 2) työnjärjestelyä kollektiivisissa talouksissa ja 3) kollektiivisten talouksien kaadereita.

Ennen kaikkea—teknillisestä perustasta. Tässä suhteessa on jo annettu huomattava sysäys KK:n ja hallituksen viimeisten päätösten kautta. Näitten päätösten mukaan alamme jo tänä vuonna rakentamaan kahta jättiläismäistä traktoritehdasta: Tseljabinskissa ja Ukrainassa. Kumpainenkin näistä tehtaista tulee tuottamaan tankki-traktoreja, Tseljabinskin 50 hevosvoimaisia ja Ukrainan 30 hv. Samalla oli päätetty kuukauden ajalla käsitellä kysymys erikoisen traktoritehtaan rakentamisesta teknillisten kasvien viljelemistä varten. Todennäköisesti täytyy lähitulevaisuudessa asettaa kysymys traktorituotannon edelleen laajentamisesta. Tämän yhteydessä päätettiin heti alottaa rakentamaan kahta kombaini-tehdasta: yksi Donin-Rostoviin (tähän ajetaan sovelluttaa Selmashstroï) ja toinen Siperiaan. Ja kaiken tämän lisäksi on tehty päätös erikoisen tehtaan rakentamisesta, joka tulee valmistamaan traktorimoottoreja; siitä tulee myös jättiläistehdas.

Kaikki tämä merkitsee maatalouskoneiden mitä suurimmanvauhtista rakentamisen alkua, mutta ei vain alkua. Emme ole esimerkiksi moneen vuoteen ollenkaan edistyneet maatalouden säh-

köistämässä. Tietoja hankittaessa havaittiin, että G.O.E.L.R.O:n suunnitelman mukaan ajottiin maataloudelle antaa noin miljoona-kilowattia sähköenergiaa. Tämän suunnitelman toteuttamisprosen- teista ei kannata puhua, se on niin vähäistä. Tämän voi myös käsittääkin, tähän saakka ei asia ole voinut muuten ollakaan. Mutta se on paha, että asia on pantu epätydyttävästi alulle viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden aikana. Tästä seuraa, että nyt on päiväjärjestyksessä suuri työ maatalouden sähköistämiseksi. Kiistämätöntä on, että sähkökoneilla tulee olemaan suuri merkitys maataloustuotannossa. On selvää, että maataloustuotteiden muokkaamista ja jalostamista varten (erikoisesti karjatalouden ja teknillisten kasvien) tarvitaan paljon sähköenergiaa, joka vaatimus tulee kasvamaan niin suurella tempolla, että jo lähivuosina tullaan maataloutta varten tarvitsemaan koko joukko suurempia sähköasemia.

Lopuksi on huomautettava päätöksestä «traktorikeskuksen», yhdistämisestä erikoisena autonomisena keskuksena kollektiivisten talouksien systeemiin. Tämä tulee vahvistamaan kollektiivisten talouksien järjestelmän teknillistä perustaa.

Näin ollen, kollektiivisten talouksien teknillisen perustan luomiseksi me jo yhtä ja toista tärkeätä teemmekin, mutta tällä alalla meidän tulee tehdä paljon enemmän kuin se, mitä me olemme suunnitelleet. Ilman traktoreja ja monimutkaisia maatalouskoneita, ilman kemian ja sähkön laajaa käyttämistä ei meillä tule olemaan pysyvää perustaa kollektivisoimisliikkeelle alalla. Sen tähden tässä todellisen, mahtavan teknillisen perustan muodostamisen alalla kollektivisoimisliikkeelle, on meidän ensimmäinen, tärkein tehtävämme.

— Seuraava kysymys on työn järjestäminen kollektiivisissa talouksissa. Tässä me olemme inhoitavassa asemassa. Kuitenkin työn järjestäminen kollektiivisissa talouksissa, niihin vedetyn työvoiman oikein käyttäminen on mitä tärkein kysymys. Työn

järjestäminen kolhooseissa, t.s. kolhoosien talouden järjestämisessä kohtaamme paljon vaikeuksia.

Kollektiivisten talouksien on paljon opittava hyvinjärjestetyiltä neuvosto-tehtailta, mutta olojen ja kehitysasteen erilaisuus kollektivisoimisliikkeessä vaatii eri alueilla erikoista joistavuutta kollektiivisten talouksien rakennustyön toiminnan muodoissa ja metodeissa. Tästä jo selviää, kuinka monimutkainen on työnjärjestelykysymys kollektiivisissa talouksissa. Vakavaa suhtautumista tähän asiaan ei tähän mennessä ole kollektivisoimisliikkeen johtavien keskuksien taholta valitettavasti esiintynyt.

Koko kollektivisoimisjärjestelmän tähänastisen toiminnan heikkous paljastuu tässä kysymyksessä. Kollektivisoimisjärjestelmän heikko valmistuneisuus työnjärjestelykysymyksiin kollektiivisissa talouksissa on tähän mennessä suoritettun maaseudun kollektivisoimistyön heikkouden osoittaja. Tästä seuraa, että Kollektiiv. tal. Keskuksen ja Koll. tal. Liiton (kolhoosojusin) vastuulla on tämän työn alalla saatava pikaisesti aikaan korjaus. Kollektivisoimisliikkeen johtavien elinten on paremmin tiedettävä kollektiiv. talouksien sisäinen elämä ja sen kehitys, ja tämän nopeasti kasvavan kokemusmäärän perusteella on niitä voimaperäisesti avustettava. Ei vain kollektiiviset taloudet ja osuustoiminta, ei vain maaosastot, joiden merkitystä (maaosastojen) on huomattavasti voimistuttava kollektivisoimisliikkeeseen nähden, mutta myös koko puolueen on työskenneltävä voimakkaasti työnjärjestämiskysymyksiin, t.s. tuotannon järjestämiseksi kollektiivisissa talouksissa. On toivottava, että yhdeksän kymmenettä osaa maaseutu-järjestöjemme huomiosta olisi kiinnitetty tähän kysymykseen.

Ja kolmas kysymys—k a a d e r e i s t a.

Tähän kysymykseen puolue kiinnittää erikoista huomiota. Alempana me tulemme kajoamaan tähän kysymykseen, mutta nyt on tärkeätä merkitä se, että suhteista kollektiivisiin talouk-

siin ei voi eroittaa kysymystä kaade-reista, kulttuurikysymyksestä yleensä. Ilman ratkaisevaa sysäystä joukkojen kulttuuritason kohottamisessa meillä ei tule olemaan todellista kollektivisoimisliikkeen kasvua, ei tule olemaan sosialistisesti kasvavia kollektiivisia talouksia. Täytyy sanoa suoraan, että kolhoosilaisten lukutaidottomuuden aikana on laajojen ammattitaitoisten kollektiivisten talouksien järjestäjien kaaderien olemassa olo haaveilua. Ilman säälimätöntä taistelua joukkojen lukutaidottomuuden, poliittisen takapajuisuuden ja sivistymättömyyden poistamiseksi meillä ei voi tulla olemaan kymmeniä ja satoja tuhansia tarvitsemiamme kollekt. talouksien järjestäjiä ja ammattimiehiä.

Nyt on pysähdyttävä kysymykseen, joka muodostaa n.s. kollektivisoimisliikseen ytimen—kollekt. talouksien yhteiskunnallistutettuihin kantarahastoihin.

Niinkuin tiedetään ei kollekt. talouksia ole olemassa ilman yhteiskunnallistutettuja perusrahasvoja. Ennen kaikkea näiden rahastojen kasvun ja niiden yhteiskunnallistuttamisen luonteen mukaan on meidän määriteltävä kollektivisoimisliikkeen saavutukset.

Yhteiskunnallistutetut perusrahasot merkitsevät itseasiassa talonpoikaiston varojen sosialistista mobilisoimista. Kollektivisoimisen joukkoliike, joka yhä laajenee maassamme, on talonpoikaiston mahdollisuuksien mobilisoimista maaseudun sosialistisen uudestaanrakentamiseen. Tämän kautta kysymys talonpoikaiston varojen mobilisoimisesta joutui kokonaan uudelle kannalle.

Mutta kaikki eivät ole vielä tätä käsittäneet. Monet keskustelevat vielä nytkin talonpoikaiston varojen mobilisoimisesta nepin alkuvuosien tapojen mukaisesti. Monet, nojautuen viime vuosina saatuihin kokemuksiin talonpoikaiston talletuksien vetämisestä maatalousluottosysteemin avulla, (toistaiseksi täydelleen epätydyttävä kokemus), tekevät väärän johtopäätöksen talonpoikaiston varojen mobilisointiin näh-

den nykyisissä oloissa. Viime vuoden aikana on kuitenkin tapahtunut talonpoikaiston varojen mobilisoinnin alalla perusteellinen muutos. Tämä muutos johtuu juuri siitä, että kollektivisoimisliike on tullut niin laajaksi joukkoliikkeeksi, jollaista ei meillä vielä 1½—2 vuotta sitten ollut.

Maaseudun kollektivisoituminen on tapahtunut ja on tapahtuva valtion mahdollisen avustuksen tukemana, mutta tämä aineellinen avustus ei voi olla köyhytemme vuoksi erittäin suurta. Mutta kun kollekt. talouksiin lähtivät miljoonat talonpoikaistaloudet, niin yhteiskunnallistetut perusrahasot, jotka muodostuvat talonpoikain kopekoista, — paremmin talonpoikaiston varoista, jotka on sijoitettu kollekt. talouksien yhdistämään omaisuuteen, — kasvavat suureksi summaksi. Tämän jälkeen epäroimiset talonpoikaiston varojen mobilisoiduudesta käyvät perusteettomiksi. Totta kyllä, talonpoikaiston varojen mobilisointi ei tapahdu sitä tietä ja siinä muodossa kuin sitä aikaisemmin ajateltiin, s.o. luotto-osuuskuntien ja maatalousosuuskuntien talletusverkon kautta. Siinä huolimatta on tämä todellinen talonpoikaiston varojen mobilisointia, talonpoikaiston mahdollisuuksien mobilisointia nopeasti kasvavissa ja suorastaan jättäjäismäisissä määrissä.

Nyt on näkyvissä ja nyt on meidän jo lopullisesti myönnettävä se, että neuvosto-oloissa talonpoikaiston varojen mobilisointi vanhoilla metodeilla, metodeilla, joita käytettiin porvarillisen järjestelmän aikana, osoittautui mahdottomaksi. Ainakin meidän oloissa se on täydellisesti todettu. Ennen vallankumousta luotto-osuuskunnat kokosivat verrattoman paljon enemmän talonpoikaiston varoja, kun sitä tekivät koko nepin alkuvuosien aikana meidän luotto-osuuskuntamme. Tätä ei voi olla myöntämättä ja sen syyt on meidän tehtävä itsellemme selväksi.

Menneinä aikoina, ennen vallankumousta, kokosivat luotto-osuuskunnat maaseudulta paljon varoja. Ne olivat

ennen kaikkea kulakkien ja pikkuporvarillisten toimitsijain varoja. Meidän, neuvostojen aikana kulakki ei tuonut talletuksiaan luotto-osuuskuntaan. Käytännössä osoitti, että kaikki laskelmat rahojen kokoamisesta maaseudun luotto-osuuskuntaan osoittautuivat turhiksi. Ja se on helposti selvitettävissä jo senkin vuoksi, että politiikkamme on jatkuvasti ollut suunnattu kulakkia vastaan, rajoittaaksemme sen riistopyrintöjä: kansalaisoikeuksien poistaminen j.n.e. Kulakki ei tuonut itse talletuksia luotto-osuuskuntiimme ja vaikutti samalla toisiinkin, joilla oli jotain kasattua kylässä. Vasta sen jälkeen, kun työväenluokka, nojautuen köyhälistöön ja keskivarakasjoukkoihin, alkoi voimakkaan hyökkäyksen kulakkia vastaan ja kun muodostuivat mahdollisuudet maaseudun todellista, joukkojen kollektivisoimiseksi varten — syntyivät meillä myös suotuisat ehdot talonpoikaiston varojen mobilisoinnille neuvostollisesti kollekt. talouksien kautta. Tämä meidän on käsitettävä.

Vielä nytkin voi kohdata epäilyksiä siitä, kykenemmekö kokoamaan lähivuosina jonkun kymmenen miljoonaa talonpoikaiston varoja. Lievästi sanoen, se on hyvin sopimaton epäily. Mutta yhtä sopimatonta on nyt käydä tekemään jotain viisivuotissuunnitelman tapaista. Ei, me emme kykene tällä kertaa vakavasti vastaamaan kysymykseen viisivuotissuunnitelmasta tässäkin asiassa. Meidän on asia käsitettävä toisin. Meidän on nähtävä, että jo nyt talonpoikaissomaisuus, jonka voi hyvin arvioida satoihin miljooneihin rupliin, kerääntyy kollekt. talouksiin ja valtavassa osassa yhteiskunnallistutetaan se, josta kollekt. taloudet tämän lisäksi muodostavat erikoisia jakamattomia rahastoja. Nämä jakamattomat rahastot muodostavatkin suurissa summissa kootut talonpoikaiston varat, muodostuen etupäässä kaikenlaisesta omaisuudesta ja kalustosta. Se on totta, että tämä ei ole rahojen kokoamista, joita köyhällä ja keskivarakkaalla toistaiseksi on ilmeisen vähän, mutta se on kuitenkin

talonpoikaiston aineellisten mahdollisuuksien todellinen mobilisointi. Se ei ole tietenkään yhtään vähemmän arvoista kuin rahojen mobilisointi, vaan päinvastoin enemmän.

Se on ennen kaikkea tuotantovälineiden kokoamista, alkaen useassa tapauksessa hyvinkin halvoista ja joskus kerjäläismäisistä, mutta jotka yhdessä muodostavat suunnattoman suuren omaisuuden.

Totta on myös, että joukkokollektivisoimisliikkeen aineellisena perustana se on vähäpätöistä ja äärimäisyyteen saakka pientä, mutta kuitenkin ilman tällaista pikkuisten yksilöllisten talonpoikien varojen kokoamista ei voi olla joukkojen kollektivisoimisliikettä. Proletaarinen valtio on avustanut ja tulee avustamaan tuotannollista osuustoimintaa ja kollektivisoimisliikettä, mutta ei millään valtion avustuksella voi kollektivisoinnista joukkoliikettä täydelleen tyydyttää. Loppujen lopuksi kaikki se, mitä valtio kaikella jännityksellä antaa on vähän. Valtion on tulevaisuudessaakin kaikki päähuomio ja mahdollisuudet suunnattava konetuoannon laajentamiseen, metallituotantoon, traktori-, kombaini- ja maatalouskonetehtaisiin, kemiallisen teollisuuden ja sähköasemien rakentamiseen. Kollektivisoimisliike voi kehittyä joukkoliikkeenä vain silloin, jos se, nojautuen proletaarisen valtion avustukseen, kokoaa omiin yhteiskunnallisiin rahastoihinsa sadat miljoonat ja miljardit talonpoikaiston varoja (aineellisia arvoja). Näitten yhteiskunnallistettujen rahastojen kasvu ilmaiseekin oleellisesti maaseudun kollektivisoinnista. Jos yhteiskunnallistettujen rahastot kollekt. talouksissa vuoden aikana suurenevät kaksinkertaisesti, tai samassa ajassa kymmenkertaisesti, tulee se merkitsemään että kollektivisoinnista kymmenkertaistuu. Siis ennen kaikkea yhteiskunnallistettujen rahastojen kasvun mukaan kollekt. talouksissa voimme me tosiasiallisesti tarkastella todellisen kollektivisoinnista tempoa. Täytyy vielä lisätä, että talonpoikaiston varojen yh-

teiskunnallistuttaminen luo suotuisimmat ehdot kollekt. talouksien vastaiselle kasvuille, — tietenkin jos kollekt. talous kohottaa oman teknillisen perustansa asianmukaisesti, järjestää yhteistalouden ja oikein käyttää siinä olevan työvoiman. Tätä varten tällä kertaa erikoisesti tarvitaan järjestäjiä, teknikoita, agronomeja ja eri alojen spesialisteja.

Välittömästi kollekt. talouksien kysymyksestä kajoan vielä järjestökysymykseen.

Kesällä hyväksyi KK päätöksen maatalousosuuskuntien reorganisoimisesta ja myös maatalouden hankintasopimusten uudelleen järjestämisestä. Nämä päätökset on käytännöllinen elämä täydelleen todennut oikeaksi ja nykyhetkenä ne on asetettava kollekt. talouksien työn perustaksi.

Tässä yhteydessä — kollekt. talouksien ja osuustoimintajärjestelmien keskinäisistä suhteista.

Erittäin sopimattomia ovat sellaiset ajatukset, jotka asettavat kollekt. taloudet osuustoiminnan vastakohtaksi. Se on yksi leniniläisen osuustoimintaohjelman käsittämättömyyden räikein ilmaisu. Täytyy jo viimeinkin selvittää itselleen se, että juuri kollekt. talouksien kautta osuustoiminta vie talonpoikaisjoukot sosialismiin, suureen yhteiskunnallistettuun, ja korkeimpaan tekniikkaan ja sähköistämiseen perustuvaan talouteen. Käytännössä meillä monet tovereista johtuivat asettamaan osuustoiminnan kollekt. talouksien vastakohtaksi ja päinvastoin. Valitettavaa, että kollekt. talouksien järjestelmässä esiintyy myös «virastomaisia» mielialoja. Kollekt. talouks. järjestelmässä työskentely ei sellaisenaan vielä suojele poliittisen näköpiirin suppeudesta. Eräät kollekt. talouksien järjestelmän työntekijät vaativat, — luonnollisesti lähemmin asiaa ajattelematta ja heijastuksena määrätystä menneestä aikakaudesta — koko kollektivisoimisliikkeen alistamista välittömästi kollekt. talouksien liittojen alaiseksi, joiden johdossa olisi «Kolhoskeskus». Nämä toverit eivät huo-

manneet pientä seikkaa: he eivät huomanneet, että osuustoiminta muuttuu asteittain itse kollekt. talouksien järjestelmäksi.

Meidän silmiemme edessä tapahtuu tällainen osuustoimintajärjestöjen kasvaminen korkeimmaksi muodoksi, kollekt. talouksien järjestelmäksi. Eri osuustoimintajärjestöissä tämä kasvamisprosessi myynti- ja varustusjärjestöstä tuotannolliskollektiiviseksi tapahtuu eri tavalla. Ei voi olla jo nyt huomaamatta, esimerkiksi Viljakeskuksen eroa omine peltoviljelyssysteemeineen vanhan järjestön osuustoiminnallisista muodoista. Monien tuhansien tuotannollistyyppisten viljaosuuskuntien olemassaolo ja 61 traktorikolonnaa käytännössä johtavat jo tämän keskuksen johdon alaiseksi monet kollekt. taloudet, osoittaen siis sitä että Viljakeskus ei ole enään vanhassa mielessä osuustoimintajärjestö, vaan se on — osuustoiminnallis-kollektiivinen järjestö. Osuustoimintakeskuksesta se on muuttunut osuustoiminnallis-kollektiivisten talouksien keskukseksi ja huomenna siitä tulee jyväviljatalouden kollekt. talouksien keskus.

Tällaiselle osuustoiminnan kasvamiselle kollekt. talouks. liikkeeksi muodostuvat päivä päivältä yhä suotuisimmat edellytykset. Osuustoiminta, jota me Leninin mukaan «voimme määrättyssä mielessä arvostella nepin aikana myös — «kaupusteluksi», kasvaa nyt korkeimmantyyppiseksi osuustoimintamuodoksi, todelliseksi neuvosto-osuustoiminnaksi, tuotannollis-kollektiiviseksi osuustoiminnaksi. Maaseudun joukkokollektivisoimiseen saakka oli osuustoiminta pikkutuottajien järjestö. Osuustoiminta ei koskettanut pikkuporvarillisen tuotannon perustaa kyläsämme. Joukottaiskollektivisoimiseen saakka yhdisti osuustoiminta pieniä ja pienempiä talouksia, yksistään niiden tuotteiden myynnin ja niiden teollisuustuotteilla varustamistarkoituksessa. Osuustoiminnan perustana oli vielä pikkuporvarillinen talous. Kuitenkin, johtuen neuvostojärjestelmän olemassa-

olosta ja siitä luonnollisesti johtuvan proletariaatin diktatuurin johdosta suorittivat myynti- ja hankintaosuuskunnat kymmenine tuhansine osuuskauppoineen kylissä tärkeimmän tehtävän talonpoikaisjoukkojen tuotannolliseen osuustoimintaan ja kollekt. talouksien valmistamisessa. Tällä tavoin myynti- ja hankintaosuuskunnat, luotto-osuuskunnat, ynnä alkeellisemmat tuotannolliset osuuskuntatyytit, nojautuen Lokakuun jälkeisten vuosien kollekt. talouksien liikkeen edelläkävijöihin, valmistivat maaperän entisen osuustoiminnan kasvamiselle kollekt. talouks. osuustoiminnaksi, t.s. valmistivat maaperää todellisten, miljoonaisten talonpoikaisjoukkojen kollektivisoimisliikkeelle. Tämä on juuri leniniläisen osuustoimintasuunnitelman toteuttamista.

On selvää, että osuustoiminnan ja kollektivisoimisliikkeen asettaminen toistensa vastakohdaksi on, ei vain kiellettyä, vaan suorastaan sopimatonta, erikoisesti nykyoloissa. KK täysistunnon päätöslauselma korostaa tätä erittäinkin sillä käytännöllisellä ehdotuksella, jonka mukaan osuustoimintakeskuksiin muodostetaan kollektiivisten talouksien autonoomiset jaostot. Päätöslauselmassa puhutaan tämän lisäksi maatalousosuuskuntien Keskusliiton työn voimistuttamisesta koko osuustoimintaa, kollekt. taloudet mukaanluettuna, johtavana keskuksena. Todennäköistä, että mitä pitemmälle mennään, sitä enemmän Keskusliitto (Liittojen liitto) ja Kollekt. talouksien keskus tulevat lähestymään toisiansa toiminnassa ja sen jälkeen yhdistyvät täydellisesti. Suuresta merkityksestä osuustoimintajärjestelmän työn uudelleen rakentamisessa ja sen työn sovittamisessa kollekt. talouksien systeemin työhön, tulee olemaan koko Neuvostoliittoa käsittävän maa-asiaien kansankomissariaatin muodostaminen. Viimemainitun välttämättömyydestä ei nyt enää voi olla epäilyksiä.

Vielä muutama huomautus kollekt. talouksien merkityksestä proletariaatin diktatuurin

systemissä ja työväenluokan velvollisuuksista tämän yhteydessä.

Alussa mainitsemani Leninin sitaattissa osoitetaan, että työväenluokan päätehtävä vallankumouksessa on organisaattorin tehtävä. Proletariaatti on työtekevien joukkojen järjestäjä niiden taistelussa pääomaa vastaan, kapitalismin hävittämisessä ja sosialismin rakentamisessa. Joukko-kollektivisoimisliikkeessä on työläisten järjestäjä-tehtävä suunnaton. Erikoisesti koskee tämä sitä kautta, jolloin me täällä todellakin yhdymme järjestämään suurta yhteiskunnallista taloutta korkean tekniikan pohjalle. Työväenluokan johto kollektivisoimisasiassa on mitä välttämättömin apu pikkutalouden oloissa kasvaneille talonpoikaisjoukoille.

Ei voi olla olematta yhtä mieltä тов. Andrejevin kanssa siitä, että Pohjois-Kaukaasiassa, jossa enemmistöissä piirejä noin kolmas osa talonpoikaistalouksista on jo mukana kollektivisoimisliikkeessä, kollektivisoimisen loppuun viemisen, —ainakin pääasiassa— määrää maataloustuotannon suuremman tuottavuisuuden edut. Tämä vain vielä kerran vahvistaa sitä tunnettua totuutta että johtaakseen kollektivisoimisliikettä on työväenluokan kuljettava sen etupäässä. On naurettavaa yrittää pidättää joukkoliikettä pelosta, että nyt muodostuu muka heikkoja kollektiivisia talouksia. Meidän on terveesti nähtävä heikkoudet ja puutteellisuudet, joskus hyvinkin läpinäkyvän heikkouden nykyisessä kollektiivisten talouksien rakennustyössä, mutta se ei ole meille tarpeellista valittelua varten, vaan kutsuaksemme työväenluokan voimat avustamaan kollektiivisia talouksia, niiden kasvua ja katkinpuolisesti lujittamaan kollektiiviliikettä.

Ei saa unohtaa, että kollektiivisiin talouksiin kokoontuu vielä kokonaan kehittymätön pikkuumistajien joukko. Tästä meidän on tehtävä itsellemme johtopäätös, että pikkuporvarillisten mielialojen ja usein suorastaan kulakkien vaikutus kollekt. talouksissa tulee tällä kertaa olemaan verrattain voimakas.

Näitä vaikutteita vastaan tulee käydä vakavaa ja pitkäaikaista taistelua.

Kollektiivisoimisliikkeen ympärillä käy mitä ankarin luokkataistelua. Kulakki tekee kaikenlaisia yrityksiä estääkseen kollekt. talouksien kehitystä ja siellä missä se onnistuu pääsemään kollekt. talouksiin hajoittaakseen sen sisältä. Luokkataistelun merkit kollekt. talouksissa ovat hyvin voimakkaat — ja kaikilla. Taistelu kulakkien vaikutusta vastaan kollekt. talouksissa — on tärkein asia ja tässä tarvitaan suurta apua ulkoa, s.o työläisten puolelta.

Tässä yhteydessä taas pari sanaa horjumisista kysymyksessä kulakin päästämisestä kollekt. talouksiin.

Minkäänlaista horjumista ei tässä kysymyksessä voi sallia ennen kaikkea sen tähden, että kollekt. taloudet ovat vielä heikkoja, eivät ole ehtineet päästä jaloilleen. Kulakin päästäminen nykyisiin kollekt. talouksiin uhkaa monia kollekt. talouksia rappeutumisella. Mutta monet kysyvät, miten menetellä kulakin kanssa? Ja mikä valitettavaa, tämä kysymys tehdään usein silloin, kun todellisuudessa ei ole vielä selvitetty itselleen peruskysymystä siitä, että miten menetellä batrakin ja köyhän kanssa ja miten järjestetään kollekt. talouksissa batrakkien ja köyhien ryhmä. Tämä kysymys on oleva ensimmäinen ratkaistaessa asia proletaarisesti, kommunistisesti.

Mutta on vastattava myös kysymyksen, miten menetellä kulakin kanssa. Vastaus tähän kysymykseen johtuu siitä, että hyökkäämme levittäytynein rintamin kapitalistisia aineksia vastaan. Tämän takia kysymyksen, miten on meneteltävä kulakkiin nähden, meidän on vastattava: suhtaudu kulakkiin kuin pahimpaan ja vielä lopullisesti lyömättömään viholliseen. Että se on pahin, tästä meille muistuttavat joka päivä tuhannet ja tuhannet kulakkien terroristiset esiintymiset, hyökkäykset, murhapoltot, meidän työntekijäimme murhat, aktiivisten kollekt. talouksien rakentajien ja vallankumoukselle antautuneiden köyhien ja batrakkien murhat. Että tämä

vihollinen ei ole vielä lopullisesti lyöty, siitä puhuvat monilukuiset esimerkit. Kulakki ei ole lakannut vahingoittamasta kollekt. talouksia, ei vaan avonaisessa taistelussa niitä vastaan, mutta myös päästyään kollekt. talouksiin ja useassa tapauksessa niiden johtoonkin. Tämän tähden ne toimenpiteet, jotka johtuvat tällaisesta suhtautumisesta kulakkiin, suhtautumisesta häneen niinkuin pahimpaan ja lopullisesti lyömättömään viholliseen — ovat oikeita, välttämättömiä. Ilman tällaista suhtautumista kulakkiin emme voi hallita kollektiivisoimisen asiaa.

Emme voi sivuuttaa sellaisia faktoja, jolloin kollektiivinen talous ei täytä yksinkertaisimpiakaan velvollisuuksiaan neuvostovaltion suhteen. Eikö meillä ole sellaisia tapauksia, jolloin kollekt. taloudet eivät ole täyttäneet tehtäviään viljan hankinnassa. Eikö tämä ole suoranaista neuvostovaltion politiikan vastustamista. Eivätkö nämä seikat ilmaise sitä, että kulakit, päästen kollekt. talouksien johtoon, käyttävät vaikutustaan asettaaksensa ne neuvostovaltaa vastaan. Siinä syyt minkä takia meidän on ajettava kulakit pois kol. talouksista, ja kiinnitettävä mahdollisimman suurta huomiota siihen, että järjestämme köyhät ja keskivarakkaat, muodostaaksemme köyhien ja keskivarakkaiden ryhmiä kollekt. talouksissa, erikoisesti alkeellisimmassa kol.-talousmuodoissa.

Puolue hallitsee kollektiivisoimisliikkeen johtamisen vain siinä tapauksessa, jos se työskentelee päättävästi talonpoikaisjoukkojen keskuudessa kollekt. talouksien sisällä köyhälistön poliittisesti kasyttamiseksi, sen kulttuuritason kohottamiseksi, järjestääkseen ja valmistakseen kaikenlaisia spesialisteja batrakeista ja köyhälistöstä. Kaikkien proletariaatin diktatuurin järjestöjen on tähän kiinnitettävä mahdollisimman paljon huomiota.

Oikeistolaisien johtajat kirjoittivat tälle täysistunnolle erikoisen huolissaan siitä, että kollekt. taloudet ovat nyt «johtavana alkutekijänä» koko maataloudessa. Mutta tässäkin heidän poliittik-

kansa epäonnistui, toiselta puolen he myöhästyivät, toiselta puolen sotkivat.

On luonnollista, että kollekt. taloudet kulkevat säännöllisesti maataloustuotannon kohottamisessa edellä yksilöllistä talonpoikaa. Muutoin eivät talonpoikaisjoukot niin tulvaisikaan sinne. Mutta sen jälkeen, kun kollekt. taloudet valtasivat eri alueilla yhdestä neljänneksestä yhteen kolmannekseen talonpoikaistalouksia (P.-Kaukaasia), ja huomenna niissä tulee olemaan jo puolet talonpoikaistalouksista ja enemmänkin, niin mikä «johtava alkutekijä» se enään on? Tässä tapauksessa kollekt. taloudet eivät voi jo senkään takia olla johtavana alkutekijänä, koska niihin jo on liittynyt ei vain talonpoikaiston etujoukko, vaan laajat joukot, ja huomenna liittyy ratkaiseva, valtava osa piirin tai alueen talonpoikaistosta. Siis tarkastellen kysymystä kollekt. talouksien merkityksestä tältä kannalta, ei voi olla tunnustamatta, että oikeistolaiset myöhästyivät julistuksineen kollekt. talouksiin «johtavasta osuudesta».

Toiselta puolen he ilmeisesti sotkivat. Johtavana voimana maatalouden suhteen on ollut ja tulee olemaan sosialistinen suurteollisuus ja proletariaatti. Nytkään, huolimatta kol. talouksien liikkeen mahtavasta laajuudesta, emme saa sitä unohtaa. Emme saa liueta löysiintyneihin pikkuporvarillisiin fraaseihin kollekt. talouksista johtavana tekijänä. Meidän on bolshevistisesti selvitettävä talonpoikaisjoukoille yksi perusasetuksistamme: johtava sosialistinen merkitys kansantaloudeksamme kuului, kuuluu ja tulee kuulumaan vaan johdonmukaisesti sosialististyyppisille laitoksille, t.s. meidän teollisuuslaitoksillemme ja neuvostotalouksillemme. Tämä johtuu siitä, että valtiolta maassamme on työväenluokan käsissä, joka nojautuu maaseudun köyhälistöön ja sen liittolaiseen maaseudun keskivarakkaiden joukkoon. Meidän tehtävänä on väsymättä selvittää työtä tekeville talonpojille, että vaan tällä perusteella me vapaudumme loppuun saakka ja täydelleen kapitalismin palautumiselta ja takaamme kommunismin voiton koko maailman mittakaavassa.

Nyt täytyy pysähtyä neuvostotalouksiin. Niiden suuri merkitys kollektivisoinnissa on selvää. Neuvostotalouksien rakentaminen ja niiden saavutukset vaikuttavat ympäristön talonpoikaistoon. Niiden esimerkki vakuuttaa talonpojat käsittämään sosialistisen suurtalouden edullisuuden. Tämän lisäksi usein esiintyvät neuvostotaloudet kollekt. talouksien perustajina niitä ympäröivissä piireissä. Tulevaisuudessa tulee tämä neuvostotalouksien merkitys kasvamaan.

Mutta asia ei ole vain tässä. Jo perustettujen kollektiivisten talouksien on paljon opittava neuvostotalouksista, erikoisesti paremmilta niistä. Meidän on suorastaan sanottava näin: kollekt. taloudet, ottakaa yhteiskunnallisen suurtuotannon järjestämisessä oppia neuvostotalouksista. Meidän on kaikin tavoin levitettävä ajatusta, että hyvästi järjestetyt neuvostotaloudet ovat esimerkkeinä kollekt. talouksien talouden järjestämisessä.

Tällä hetkellä on erikoisesti alleviivattava neuvostotalouksien merkitys kollekt. talouksien kaaderien valmistamisessa, kollekt. talouksien järjestäjien ja niiden ammattityöntekijäin valmistamisessa. Me käytämme paljon aikaa päätöslauselmiin ja agitatsioniin ja tämän takia tuhlaamme usein kultaista aikaa. Nykyään on kollekt. talouksille kuitenkin tärkeämpää ei agitatsioni vaan järjestöllinen työ. Hyviä järjestäjiä ja maataloustuotannon spesialisteja, joita kollekt. taloudet tarvitsevat, meillä ei ole varattuna. Ja tähän saakka emme ole pitäneet kiirettä tässä kollekt. talouksien kaaderijoukkojen muodostamisasiassa.

Tämän tähden on nyt kiireimpänä tehtävänä kaikkien mahdollisuuksien hyväksi käyttäminen valmistukseen uusia voimia kollekt. talouksiin, ja ei vain niihin, mutta myös neuvostotalouksiin, joiden rakennustyötä me nopealla tempolla edistämme. Tämän takia on meidän muutettava jokainen tyydyttävästi järjestetty neuvostotalous kiireellisesti kouluksi, jossa valmistetaan uusia työntekijöitä ja annetaan uusi kouluutus osalle kollekt. talouksien ja neuvostota-

louksien vanhoista työntekijöistä. Tässä on kaikilla tavoin korostettava sitä, että tämä asia on pantava liikkeelle sellaisella tempolla, jota vaatii lähenevän kevättyöväkämppailun valmistelu. Käytettäviksemme jääneet talvikuukaudet on meidän käytettävä hyväksemme maksimaalisella jännityksellä. Meidän on jokainen neuvostotalous, sekä myökin hyvin järjestetty kollekt. talous tehtävä kouluksi, jossa valmistetaan ja taotaan työntekijöitä kollekt. talouksiin. Ryhtykööt neuvostotalouksiemme ja kollekt. talouksiemme johtajat tähän työhön mitä pikemmin. On aika käydä tähän bolshevistiksi.

Lopuksi, teollisuustyöläisistä.

KK:n päätöslauselma ehdottaa mobilisoidavaksi kollekt. talouksiin 25 tuhatta teollisuustyöläistä. Tämä on verrattain tärkeä täysistunnon päätös.

25 tuhannen työläisen mobilisointi maaseutua varten ei voi tapahtua ilman ettei se vahingoittaisi jonkun verran teollisuuslaitoksia. Korkeimman Kansantalousneuvoston ja Neuvostoliiton Ammattiliittojen keskusneuvoston toverien on jo nyt tätä ajateltava. Kumminkin meidän on lähikuukausien aikana lähetettävä ei vähempi kuin 25 tuhatta poliittisesti lukutaitoista ja aktiivista toveria tehtaista ja muista laitoksista. Tämä tulee olemaan parhaimpana esimerkkinä talonpoikaisjoukkojen avustamisesta työväenluokan taholta. Tämä avustus maaseudulle saa suuren poliittisen merkityksen.

Lisätkää tähän työläisbrikaadien lähettäminen, joita kaupunkien työläiset lähettävät eri tehtävien suoritukseen, esim. viljanhankintaan, talonpoikaiston työkalujen korjaamiseen jne.

Erikoisen merkityksen saa nyt työläisten kunniapäällikkyyden maaseutukyllien yli. Nyt tämä kunniapäällikkyyden alkaa saada uudet muodot; tehtaat järjestävät välittömän yhteyden ja kunniapäällikkyyden eri kollekt. talouksiin; eri muodoissa kehittyvä sosialistinen kilpailu työläisten ja kollekt. talouksien välillä; sosialistisen kilpailun metoodit alkavat levitä laajoille talonpoikaispelloille. Olisi hyvä,

että 25 tuhannen työläisen lähettäminen olisi järjestöllisesti yhdistetty tehtaan työläisten kunniapäällikkyyteen suurten kollekt. talouksien ja yleisesti kollektivisoitujen piirien yli. Työväenluokan ja työtekeväen talonpoikaiston välinen smytška lujittuu ja tulee todellisesti murskaamattomaksi.

Ei vain eri tehtaata, mutta myös ammattiliitot kokonaisuudessaan on nyt käskettävä kiinnittämään suurta huomiota kollektivisoimiseen. Tuntuu niinkuin tässä suhteessa olisi tapahtunut käänös hyvään päin. Olisi hyvä se vaikiinnuttaa ja johtaa asia eteenpäin.

Suuri merkitys on Puna-armeijalla kollektivisoimisessa. Viime viikkojen aikana ja vielä nytkin tapahtuu vuorolla olevan päästön vapauttaminen armeijasta. Paljon niistä lähti maaseudulle hartaalla pyrkimyksellä edistää kollektivisoimista. Kylissä olevat puna-armeijalaiset olivat ja nyt erikoisesti tulevat aktiivisiksi kollektiivisen rakennustyön osanottajiksi. Mahdollisesti olisi tulevaisuudessa syytä pidättää määrätty osa puna-armeijalaisista sotapalvelusajan loputtua 2—3 kuukaudeksi erikoisesti tarkoituksella opettaa heille sitä, mitä he tarvitsevat saapuessaan takaisin kyläänsä — kylään, joka siirtyy kollektivisoimisraiteille.

Kaikesta sanotusta selviää, millainen on neuvostojen merkitys kollektivisomisliikkeessä. Vain neuvostojärjestelmän aikana voivat kollekt. taloudet elää, ja määrättyjen suhteiden vallitessa muutua miljoonien talonpoikaisjoukkojen liikkeeksi sosialismia kohti. Täytyy vaatia, että neuvostot voimistuttaisivat johtavan vaikutuksensa kollekt. talouksien rakennustyöhön nähden. On välttämätöntä, että kollekt. taloudet tekisivät systemaattisesti selostuksia työstään neuvostoille. Neuvostothan ovat proletariaatin diktatuurin perusrengas, joka takaa talonpoikaisjoukkojen voittoisan liikkeen sosialismiin kollekt. talouksien kautta. Täytyy tämän yhteydessä tehdä myös selväksi itselleen se, että joukkokollektivisomisliike muodostaa uuden, ennen näkemättömän — lujan perustan neuvostoille maaseudulla.

Muutama sana puolue- ja nuorisoliittojärjestöjen tehtävistä kollektivisoimisliikkeen yhteydessä. Nuorisoliittolaisten paikka on—kollektivisoimisliikkeen etujoukossa. Riittämättömästi ovat päässeet vielä liikkeelle nuorisoliiton johtavat elimet, vaikka aika jo olisi ollut. Puoluesolujen maaseudulla on myös voimakkaasti nouseva, että voisivat suorittaa kollektivisoimisliikkeen johtamisen vastuunalaisen tehtävän. Puolueella on suuri vastuunalaisuus ja meidän on käytettävä kaikki järjestöme kokemukset joukkojen johtamisesta, että voitaisiin todellisesti vallata kollektivisoimisliikkeen johto.

Yhteenvedoksi pari sanaa niin sanotuista vaikeuksista.

Sanomattakin on selvää, että kollekt. talouksien rakentamisen käytännöllisessä työssä on erittäin suuria vaikeuksia. Kollekt. taloudet muuttavat pienet ja pienimmät taloudet yhteiskunnallistetun suurtuotannon ja korkealla koneellisella tekniikalla varustetuille raiteille. Kollektivisoiminen ratkaisee sosialismin ydinprobleemin maaseudulla. Sen tähden ei saa suurentaa niitä todellisia vaikeuksia, joita meidän on täytyntä ja vielä täytyy kohdata.

Jutteluilla «vaikeuksista» pyritään kuitenkin peittämään joskus opportunistinen pelko todellisen vallankumouksellisen—joukkoliikkeen edessä. Opportunisteilla on ollut aina ominaista joukkojen pelko. Oikeistolaisien leiristä kuuluu usein avonaisia ja vielä useimmin maskeerattuja ehdotuksia siitä, että eikö olisi tätä liikettä pidätettävä. Tämä joukkojen pelkääminen johtuu siitä, että ei käsitetä sitä, että jos miljoonat osallistuvat sosialistiseen rakennustyöhön, niin se merkitsee vallankumouksen voimien suurta kasvua, yhteiskunnallisen elämän uusien muotojen suuren luomistyön kasvua. Tämän käsitämättömyys on ominaista kaikenlaisille opportunisteille, niin «vasemmistolaisille» kuin oikeistolaisillekin. Tämä opportunistinen laatu on yhtenä parhaimpana osoittajana siitä, että opportunisti voi olla yhteydessä toisen tai toisen

ryhmän kanssa, toisen tai toisen yhteiskunnallisen kerrostuman kanssa, mutta hän on irtaantunut joukoista, irtaantunut työläisistä ja työtätekevistä.

Juttelut vaikeuksista silloin, kun niillä koetetaan peittää opportunistinen perääntyminen, rajoittaa joukkojen myrskystä vallankumouksellista liikehtimistä eteenpäin,—on vierasta—bolshevikeille. Tällaisten mielialojen kanssa ei voi olla joukkojen johdossa, ei voi johtaa työläisiä ja maaseudun työtätekeviä voittoon. Meidän on oltava vallankumouksellisen tarkka maaseudun työtätekevien mielialoihin nähden. Täytyy käsittää, mitä merkitsee joukkojen liike kollekt. talouksiin. Se merkitsee, että köyhät ja keskivarakkaat lopultakin näkivät todellisen valonheijastuksen elämänsä parantamiseksi. He menevät useimmissa tapauksessa kollekt. talouksiin sen tähden, että ovat tulleet käsittämään ja näkevät, että yhteiskunnallinen suurmaataloustuotanto kohottaa satoisuutta, laajentaa kylvöalaa, helpottaa työtä ja kohottaa maaseudun työtätekevien aineellista elintaso. Keskivarakas ja ennen häntä köyhä talonpoika lähti mahdavana vyörynä kollekt. talouksiin, ei sen tähden, että hän tuli tietoiseksi sosialistiksi, vaan sentähden, että hän näki ulospääsyn,—usein vasta heijastuksen ulospääsystä,—orjuuttavasta työstä ja ikuisesta maaseudun pimeydestä. Samanaikaisesti tämä liike kollektiivisiin talouksiin merkitsee murrosta talonpoikaisjoukkojen mielialoissa: luottamuksesta neuvostoihin ja työtätekevien valtaan,—siirtyä keskivarakas luottamaan neuvostovaltaan sosialismin rakentajana. Juuri neuvostovalan politiikan takia, aineellisten saavutusten ja poliittisen valistustyön takia, joita me olemme saavuttaneet 12:nä vuonna lokakuun vallankumouksesta saakka, selviävät maaseudun työtätekeville yhä enemmän pikkutalouden kehityksen rajoitetut mahdollisuudet, ja tämän yhteydessä näille miljoonille selviää sosialistisen suurtuotannon edullisuudet. Tästä johtuu talonpoikaisjoukkojen ratkaiseva pyrkimys kollektiivisiin talouksiin.

Nämä batrakkien, köyhien ja keski-varakkaiden mielialat maaseudulla ovat monessa tapauksessa vierasta oikeistolaisille, jotka ovat irtautuneet todellisista joukoista eivätkä tunne niitä. Heille on läheisempää opportunistiset epäilyt ja vastavallankumouksellinen pikkuporvarillinen uskottomuus, he ovat pikkuporvarillisten mielialojen vankina. Pikkuporvarilliset «kommunistit» eivät voi käsittää köyhien talonpoikain ja keski-varakkaiden joukkoja, jotka lähtivät kollekt. talouksiin. Mutta tämä joukko, joka asettui päättävästi talonpoikaistalouden «ikuisten pylväitten» vallankumoukselliselle murskaamistielle ei myös käsitä heitä.

Kutka muut kuin juuri köyhät ja keskivarakkaat talonpojat näkevät ja päivä päivältä kohtaavat tiellään mitä suurimpia vaikeuksia kollekt. talouksien rakennustyössä? Ja kumminkaan tämän rakennustyön vaikeudet eivät pidätä talonpoikaisjoukkoja, vaan lujittavat heitä, suurentavat vaatimuksia johtajille, neuvostovallalle ja puolueelle. Vastauksena kollektivisoimistiellä oleviin vaikeuksiin voipi olla vain suurempi työväenluokan huomio tähän asiaan, suurempi avustaminen voimilla, maaseudun voimaperäinen avustaminen käytännöllisillä järjestävillä työntekijöillä ja poliittisilla ohjaajilla. Kun kohtaat maaseudun rakenteilla olevista kollekt. talouksista ja neuvostotalouksista tulevia, niin tulet huomaamaan, että monet heistä muuttuvat. Usein he ovat niitä ihmisiä, joilla vasta

nyt loistavat silmät voiton uskosta. Sosialistisen talouden rakennustyöntekijäin armeija kasvaa nyt nopeasti, herää tuhansia, kymmeniä ja satoja tuhansia uusia luovia voimia kansajoukkojen keskuudesta. Nämä uudet voimat vahvistavat lujasti sementillä sosialistista rakennustyötä maassamme.

Lopuksi muistutan teitä siitä, mitä Lenin kirjoitti jäsenyyksessä kirjaseensa «Luontaisverosta» v. 1921, siirtyessämme uuteen talouspolitiikkaan: «10—20 vuotta oikeita suhteita talonpoikaiston kanssa, niin voitto on taattu koko maailman mittakaavassa (vaikkapa viivästyisivätkin proletaraiset vallankumoukset, jotka kasvavat), muutoin 20—40 vuotta raskasta lahtarien terroria»¹⁾.

Elämme 13:ta vuotta lokakuun vallankumouksesta. Leninin osoittamasta ajasta olemme eläneet yli puolen. Kollektivisoimisliikkeen laajuus osoittaa erikoisen voimakkaasti, että me todellisesti löysimme tien oikeiden keskinäisten suhteiden järjestämiseen talonpoikaiston kanssa. Huolimatta miljoonista vaikeuksista ja puutteellisuuksista työssämme, kuljemme voittoisasti eteenpäin. Miljoonien talonpoikien mukaanvetäminen kollekt. liikkeeseen puhuu siitä, että tiellä, jota myöten kuljemme, ja johon yhä lujemmin yhdistyy joukkojen vallankumouksellinen nousu kapitalistimaissa, — meille on taattu voitto koko maailman mittakaavassa.

¹⁾ Leninskij Sbornik IV sivu 374.

Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain pörssi paniikki.

L. Magyarin muk. A. M.

Pörssi paniikki ja maailman taloudellinen kriisi.

Koko syksyn on New-Yorkin pörssi ollut hurjan paniikin näyttämönä. Arvopaperien kurssin lasku tekee kaikkien

pörssikeinottelujen historiassa ennen kuulumattoman summan 50—60 miljardia dollaria eli 100—120 miljardia ruplaa. Itsemurhat taajenevat, hinnat laskevat. Vararikkojen lisääntyminen on silminnähtävä. Mutta liikemiespiirit tunte-

vat paljon sellaisia vararikkoja, jotka tapahtuvat kaikessa hiljaisuudessa. Tällaisia vararikkoja tekevät tunnetut miljardöörit.

Koko maailman porvarillinen sanomalehdistö puhuu vain pörssi paniikista. Vieläpä eräät marxilaisetkin matkivat porvarillista satua pörssijärjestyksestä. Mutta kysymys ei ole lainkaan siitä. Maailman imperialistinen talousjärjestelmä ei kärsi yksinomaan pörssikriisistä eikä kysymys ole ainoastaan siitä, vaan maailman taloudellisen kriisin alusta.

«Kukoistuksen» aika ja reformistinen käsitys siitä.

Nykyistä kriisiä ymmärtääksemme tulee meidän muistaa, että vuoden 1921 kriisin jälkeen Pohjois-Amerikan Yhdysvallat elivät kukoistuksen aikaa. Tuotanto lisääntyi, suoritettiin rationaalisointi, eteläiset valtiot teollistuivat nopeasti, pankkijärjestelmä laajeni, P-A. Y:t valtasivat hallitsevan aseman maailman rahamarkkinoilla, laajensivat asemiaan maailman markkinoilla yleensä, jne. Seikkaperäisesti emme syvenny käsittelemään tätä «kukoistuksen» aikaa.

Il internationalen teoreetikot häikäisi amerikalainen aurinko. Imperialismin lakeijoina he kuvaillivat «kukoistusta» ihanteelliseksi ja ikuiseksi. Kautskyn ultraimperialismi-teoria syntyi uudelleen uutena painoksena. Saksan sosialidemokratian edustajakokouksessa lauloi Hilferding ylistyshymnejä «järjestyneelle kapitalismille», kilpailun häviämiseksi, kriisien häviämiseksi, jne. Il internationalen Brüsselin kongressissa Naftaly ei ainoastaan puhunut järjestyneestä taloudesta, vaan myöskin «kansallisten pääomien kansainvälisestä yhtymisestä», joka johtaa ulkonaisten konfliktien heikentymiseen ja sodan vaaran vähenemiseen, sosialismiin (luonnollisestikin ilman vallankumousta) joh-

tavan yli-imperialismin syntymiseen. Vallankumoukselliset työläiset lähettävät edustajistojaan SNTL:n tutustumaan yhteiskunnallisen kysymyksen ratkaisuun, Englannin, Saksan, y. m. maiden sosialidemokraatit lähettävät työläislähetystöjä Amerikkaan yhteiskunnalliseen problemiin tutustumaan. Kommunistit esittävät esimerkkinä SNTL:n, reformistit asettavat sen vastakohtaksi Amerikan.

Tällainen «kukoistuksen» filosofia tunkeutuu kommunististen puolueiden epävakaisiin aineksiinkin. Sitä ilmeni Trotskilla ja pitkälle menevässä mitassa Lovestonella ja hänen kumppaneillaan. Juuri heidän arvostelunsa kapitalismin stabilisoitumisesta eroittaakin heidät oikeistolaisina Kominternin linjasta.

«Kukoistus» ja pörssi.

Ei ainoastaan suurporvaristo, mutta pikkuporvaristo ja työläisaristokratiaakin juopuivat «kukoistuksesta». Osakkeita myytiin pikkuostajille ja suurtrusit myivät osakkeitaan myös työmiehilleen. Ei ole mikään leikin asia, että osakkeenomistajain lukumäärä kohosi v:sta 1922 vuoteen 1929 2 miljoonasta 17 miljoonaan. Täten on selitettävissä sekin, että pörssikriisi muodostui joukkoluontoiseksi katastroofiksi. Jos otamme vuoden 1923 kurssin sadaksi, niin havaitsemme, että 3 p. syyskuuta 1929, jolloin pörssikeinottelu kohosi korkeimpaan huippuunsa, 20 suurimman osakeyhtiön osakkeiden keskimääräinen kurssi teki 381. Siis melkein nelinkertainen nousu. «General Motors'in» osakepääoma teki pörssikurssin mukaan yhtä paljon kuin Englannin valtiovelka ennen sotaa. New-Yorkin pörssissä noteerattavien tärkeimpien osakeyhtiöiden osakepääoma teki 124 miljardia dollaria. Kaikki kurssit osoittivat nousua. Mutta erittäin voimakkaasti nousivat osakkeet toukokuulta 1928. Jos vuoden 1926 keskimääräinen kurssi otetaan 100:ksi, saamme «kukoistuksesta» seuraavan kuvan:

	405:n eri osakkeen keskim. kurssi.	338 teollisuusosakkeen keskim. kurssi.	33:n rautatieosakkeen keskim. kurssi.	34 yleishyödyllisen laitoksen osakkeiden keskim. kurssi.	40 valtion arvopaperin keskim. kurssi.
1928					
Heinäkuu	144,2	147,8	124,6	145,3	96,56
Syyskuu	156,1	161,6	129,7	155,2	96,47
Lokakuu	159,1	166,2	128,2	154,5	96,58
Joulukuu	172,9	180,0	135,9	175,7	96,24
1929					
Tammikuu	183,6	191,4	141,0	188,3	96,12
Huhtikuu	186,6	193,4	138,3	201,4	94,58
Heinäkuu	207,2	202,7	160,0	272,8	93,30
Syyskuu	225,2	216,1	168,1	321,0	92,29

Enimmän kohosivat yleishyödyllisten laitosten (sähköl., kaasulait., puhelin, radio, y. m. s.) osakkeet, niiden jälkeä rautatie- ja teollisuusosakkeet, mutta kiinteäkorkkoisten arvopaperien kurssi päinvastoin laski, sillä kiinteät tulot eivät kiinnosta keinottelua.

Pörssikeinottelu houkutteli tuotannollisesta käytöstä suunnattomat rahasumat. Pörssissä liikkui ei ainoastaan yksityisten varat, vaan myös pankki- y. m. lainat. Vieläpä teollisuus- ja kauppalaitoksetkin rahastivat pörssi-keinottelua. Näin tuotannollisesta käytöstä pörssiin lainoina temmattu rahausuma kohosi tammikuusta 1926 syyskuuhun 1929—3,513 miljoonasta dollariin 8,549 miljoonaan dollariin.

Tähän uhkapeliin osallistuu myöskin euroalainen pääoma. Yksityspankit, pörssivälittäjät ja ulkolaiset pankit edustivat tammikuulla 1929—1,472 miljoonaa dollaria. Vaikeaa on sanoa, paljonko tästä oli ulkolaista pääomaa, mutta varovaisen arvioinnin mukaan Amerikan pörssikeinotteluun osallistui noin 700—800 miljoonaa dollaria ulkolaista pääomaa. Keinottelu muodostui pian kansainväliseksi ilmiöksi ja yhdeksi syyksi luottopulaan. Kun Englannin pankki kohotti diskonttokorkoa ja siten vaikeutti teollisuuden asemaa, sanoi Snowden («Työväenpuolueesta») Breitonin edustajakokouksessa melankoolisesti, että Englannin työttömyyskysymys on riippuvainen Amerikan keinottelusta. Ja Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain pankkiyhtymän kokoukses-

sa sanoi sen puheenjohtaja: «Viime vuonna oli 1000 pankkiyhtymää. Kymmenen pankkia omistaa nykyään 10 miljardia dollaria, 1% kaikista pankeistamme kontrolloi $\frac{3}{4}$ pankkitalletuksistamme, 99% kaikista pankeista lopun $\frac{1}{4}$... On tunnettua, että monet pankeistamme, mutta varsinkin suurkaupungeissa, antoivat osakkeiden takuiksi ennen kuulumattoman suuria lainoja. Useat niistä ovat jo käyttäneet kaikki apureservinsä... Monet konservatiiviset pankkiirit ovat huolissaan pörssi- luoton kohoamisesta».

Kysymys onkin siitä, kestävätkö pankit niiden osakkeiden kurssin laskua, joiden takeeksi he ovat antaneet lainoja ja kykeneekö Liittopankki varustamaan kukistuvat heikoimmat pankit luotolla?

«Kukoistus» ja mädännäisyysilmiöt.

Pörssikeinottelu johti uusityyppisten osakeyhtiöiden muodostumiseen. Ennen kaikkea Englannissa, mutta nyttemmin jo Yhdysvalloissakin syntyy erityisiä trusteja (Investment trust), jotka säilyttävät salkussaan erilaisia osakkeita, pörssilainoja, liikevekseleitä, pankkien arvopapereita, teollisuusosakkeita, valtion arvopapereita, Amerikan ja ulkolaisia obligatsioneja, joka juuri muodostaa vissin takeen liiketoiminnalle; «rahayhtiöitä» (Finance company) jotka pitävät joidenkin tuotantolaitosten osakkeita salkussaan vaan niin kauan, että

saavat jaloilleen nämä laitokset ja luotua niiden osakkeille voittoisat markkinat; «Osakemyyntiyhtiötä» (Trading company), jotka myyvät ja ostavat osakkeita, kuten yksityisetkin keinoittelijat. Kaikki nämä uudet trustit ja yhtiöt harjoittavat ainoastaan pörssikeinottelea, tehden mahdolliseksi porvaristolle vapautua kaikista pörssikeinottelun huolista, kuten tuotannolliset osakeyhtiöt vapauttavat osakkeenomistajan tuotannon hallintohuolista. Tammikuulla 1929 teki investaatiotrustien emissio 265 miljoonaa dollaria ja jo syyskuulla 643 miljoonaa dollaria. Porvaristo ei enää viitsinyt edes keinoittelakaan.

Kaiken tämän ohella eivät tulot vastanneet osakkeiden hinnan nousua. Sitä todistavat tiedot tärkeimpään rautatieosakkeiden osingoista ja kurseista. Tärkeimpään teollisuusosakkeiden kurs-

si laski suunnattomasti, syystä, ettei niiden tulot vastanneet osakkeiden korkeaa hintaa.

Keinotellun kukoistusta kesti syyskuun 3 päivään. Sitten tapahtui käänne. Teollisuusosakkeet alkoivat osoittaa laskua. Yleishyödyllisten laitojen ja valtion arvopaperien osakkeet pysyivät entisellään. Viimemainittujen arvo nousikin, sillä laskun aikana keinotellu etsii arvopapereita kiinteällä korolla. Sitten lasku valtasi yleishyödyllisten tuotantolaitostenkin osakkeet. «Mustaa torstaita» seurasi «musta tiistai». Lokakuun lopulla olleen katastrofin jälkeen seurasi katastrofi marraskuun keskivälissä. Jos tärkeimpään osakkeiden indeksin v. 1923 oletamme 100:ksi teki niiden indeksi syyskuun 3 päivänä 1929—381. Senjälkeen se kehittyi seuraavasti:

3/IX	28/X	29/X	30/X	4/XI	6/XI	7/XI	8/XI	11/XI	13/XI	14/XI
381	260,6	230,1	258,5	257,7	232,1	238,2	236,5	220,4	198	217,3

Numeroiksi muutettuna merkitsee tämä, että osakkeiden kurssi laski 3/IX—15/XI yhteensä 50—60 miljoonaa dollaria.

Pankkien sekaantuminen, hallituksen rauhoittavat ilmoitukset, sanomalehdistön kamppailu, trustien manööverit (jotka tahallaan kuuluttivat korkeita osinkoja) ja yritykset markkinain elvyttämiseen eivät auttaneet mitään. Kapitalismin historia ei vielä nähin saakka tunne sellaista katastrofia, joka seurasi «kuoistuksen» aikaa.

Katastrofin syy—teollisuuden lasku.

Väitimme, että kysymyksessä on taloudellinen kriisi, tuotannollinen kriisi. Senvuoksi on välttämätöntä tarkkailla, mitä muutoksia on tapahtunut Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain taloudessa viimekuukausien aikana.

Markkinain täytyminen automobieleistä antoi sysäyksen laskuun. 1928 tuotettiin Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa 4,358,759 kpl. matkustaja- ja kuorma-autoja. V. 1929 tuotettiin:

tammikuulla	401,036
helmikuulla	466,352
maaliskuulla	585,222
huhtikuulla	621,336
toukokuulla	604,071

kesäkuulla	545,375
heinäkuulla	500,396
elokuulla	499,629
syyskuulla	429,000
lokakuulla	400,000

Näin automobiilituotanto supistuu huhtikuulta elokuulle 120,000 kpl. ja marraskuuhun mennessä 221,000 kpl. Ja tuotannon supistuminen jatkuu yhä edelleen. Ford on jo eroittanut useita kymmeniä tuhansia-

työläisiä ja Kreiser aikoo sulkea tehtänsä, järjestääkseen niissä uusien mallien valmistuksen. Ja automobiiliteollisuus käyttää 18% mustaa metallia, 15% kuparia, 24% tinaa ja 26% lyijyä. Metalliteollisuus ei voinut olla

kärsimättä automobiilituotannon supistamisesta samoin kun siitä kärsivät lasi- ja kumiteollisuuskkin.

Vielä suurempi oli isku rakennusteollisuudessa. Rakennuskontrahdit tekivät v. 1926 — 6,152 miljoonaa dollaria, v. 1927 — 6,084 miljoonaa ja v. 1928 — 6,406 miljoonaa dollaria. Syyskuulla 1929 rakennuskontrahdit 37 valtiossa supistuvat 9% elokuuhun verrattuna ja edellisen vuoden syyskuuhun verrattuna 24%.

Rakennusteollisuus varustaa tilauksilla kaikkia teollisuusaloja ja siksi

pula rakennusteollisuudessa johti eittämättömästi pulaan metalli-, puunjalostus-, sementti-, tiili-, sähkö-, y. m. teollisuudessa.

Näemme, että terästeollisuuden tuotanto supistuu ja tilaukset vähenevät aina syyskuuhun saakka, jolloin Morganin rautatiet jättävät tilauksensa saman Morganin terästehtaille. Käsityksen terästeollisuuden tilanteesta saa seuraavista terästrustin tuotantoa, lähettyksiä ja tilauksia koskettelevista numeroista:

	Tuotantokyvyn käyttö %:ssa	Lähettykset %:ssa	Tilaukset milj. tonneissa	Teräskankien valmistus tuhansissa tonneissa
Tammikuu 1929	90	87	3,81	4,490
Helmikuu	87	88	3,75	4,326
Maaliskuu	115	89	4,00	5,058
Huhtikuu	111	96	4,33	4,938
Toukokuu	107	99	4,45	5,278
Kesäkuu	108	104	4,57	4,881
Heinäkuu	95	108	4,43	4,838
Elokuu	74	104	3,93	4,927
Syyskuu	103	94	4,10	4,510

Elokuulla tuotanto tekee ainoastaan 74% tuotantokyvystä, sen tehdessä maaliskuulla 115%. Syyskuulla, vieläpä lokakuullakin lisääntyvät tilaukset, mutta ainoastaan rautateiden tilaukset. Mutta tuotanto supistui syyskuullakin. Ja terästuotannon supistuminen huhtikuulta syyskuulle 15%:lla ei voi olla vaikuttamatta myöskin teräsvaluteollisuuteen.

Pula rakennusteollisuudessa vaikutti voimakkaasti myöskin puunjalostusteol-

lisuuteen. Rakennuspuutavaran tilaukset tekivät 16% alle tuotannon ja puutavaran lähetys 12% alle tuotannon.

Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain, Kanadan ja Argentiinan maatalouskriisi johti maatalouskoneiden tuotannon supistumiseen, joka vuorostaan voimakkaasti vaikutti metalliteollisuuteen. Samoin on supistunut rautateiden kuljetus seuraavasti:

	Sekalaiset tavarat	Puutavara	Vilja	Malmi	Koksi
Tuhansia vaunuja keskimäärin päivää kohden					
Heinäkuu	69	11,26	10,00	7,59	2,28
Elokuu	70	11,56	8,27	7,26	2,22
Syyskuu	68	10,88	6,89	7,07	2,16

Tuotannossa työskenteleväin lukumäärä vähenee, jota todistaa vastavaan indeksin vaihtelut: Heinäkuu—100,9, elokuu—100,3 ja syyskuu—99,5.

Ja jos otamme tärkeimpään tuotantalain tuotantoindeksin, saamme siitä seuraavan kuvan:

Teollisuusala	Kesäkuu	Heinäkuu	Elokuu
Koko teollisuus	128	125	124
Rauta ja teräs	155	154	143
Kutomateollisuus	121	118	120
Paperiteollisuus	128	122	125
Automobiiliteollisuus	166	146	147
Värimetallit	126	127	123
Kumiteollisuus	159	162	141
Tupakkateollisuus	139	131	133
Bituminoosihiili	100	101	97
Kuparikaivanto	124	122	119
Tina	112	114	108
Hopea	94	88	91

Joukko tärkeimpiä tuotantoaloja supisti tuotantoaan. Johon on lisättävä, että filmituotanto ja melkein kaikki yleisyydestavaroita tuottavat teollisuusalat supistuivat. Ainoastaan eräät sesonkikuuntoiset teollisuusalat kuten jalokivi-, villa-, antrasiittihiili-, sekä nafta-, sinkki- ja sementtituotanto osoittivat jonkinlaista syksyistä elpymistä. Ja tässä suhteessa on syyskuu aina ratkaiseva. Tavallisesti syyskuulla markkinat vilkastuvat. Mutta tänä vuonna ne sensijaan huononivat ja tapahtui jyrkkä lasku. Ja syyskuuhun mennessä lasku ulottui jo kaikille tuotantoaloille.

Tuotannon lasku aiheutti pörssikriisin, joka edelleen kärjisti tuotannon laskua.

Edellytykset laskun kehittymiselle yleiseksi kriisiksi.

Amerikan finanssipääoma on ryhtynyt useihin toimenpiteisiin kriisin kehittymisen ehkäisemiseksi. Mainitsimme niistä ainoastaan muutamia mielenkiintoisimpia. 1) Liittopankki on laskenut diskonttauskoron 6%:sta 4,5%, ja suunnittelee sen laskemista edelleenkin helpoittaakseen siten luotonsaantia. 2) Suurtrustit, hallitus ja paikalliset itsehallinnot voimaperäisesti varustavat teräs- ja rakennusteollisuutta tilauksilla. 3) Hallitus on myöntänyt farmariosuuskunnille 100 miljoonan dollarin ainan ehkäistäkseen vehnän hinnan askemisen. 4) Osakeyhtiöt korottavat voitto-osinkojaan herättääkseen luottamusta osakkaissa. 5) Liittopankki varustaa pankkeja, teollisuutta ja kauppaa

voimaperäisellä luotolla pysyttääkseen tuotannon nykyisellä tasolla. 6) Rahanministeri Mallon laatii lakiehdotusta 200 miljoonan dollarin myöntämisestä yleishyödyllisiin töihin saattaakseen jaloilleen siten rakennusteollisuuden. 7) Hallitus on alentanut tuloveron 1% helpoittaakseen suurtrustien veroitusta ja alentaakseen niiden tuotteiden hintoja. 8) Hallitus mobilisoi reformisti Grynin johtaman Amerikan Työniiton ja on ryhtynyt tehokkaisiin toimenpiteisiin lakkoliikkeen tukahuttamiseksi. Gryn on jo julistanut, että lakkoja ei tulla sallimaan. Hoover vaatii työriitojen ehkäisemistä hinnalla millä hyvänsä. Tuotannonharjoittajat ovat luvanneet pysyttää palkat entisellä tasollaan, mutta työttömyyden kasvaessa laskee luonnollisestikin koko työväenluokan palkkataso. Mutta porvaristo ja ammattiliittobyrokraatia panevat liikkeelle kaikki voimansa ehkäistäkseen luokkataistelun kärjistymisen tällä heille epäedullisella hetkellä, ehkäistäkseen taloudellisen kriisin kehittymistä yhteiskunnalliseksi kriisiksi.

Onnistutaanko näillä toimenpiteillä välttämään kriisi? Meistä näyttää, että ei. Päinvastoin kaikki merkit viittaavat siihen, että lasku on kehittymässä kriisiksi. Mielenkiintoista on tarkastella tätä Marxin teorian valossa. (Pääoman III nide, I osa, siv. 235—237).

Havaitsemme, että Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa on tällä hetkellä runsaasti pääomaa. Tuotantoprosessista vapautuneet pääomat eivät ole liikkeessä. Siksi Englannin ja Saksan sanomalehdistö ennustaakin amerikalaisen

pääoman viennin voimistuvan. Diskontauskorko on alennettu sekä New-Yorkissa, että Lontoossa, Amsterdamissa, Berlinissä, j. n. e. Tämä on ehdottomasti yksi kriisin kehittymisen ilmiö.

Marx puhuu hintain laskusta. Me voimme havaita useiden tärkeiden tavarain hintain laskevan ei ainoastaan Amerikassa, mutta koko maailman taloudessa. Viittaamme ainoastaan sellaisiin tavaroihin, kuten vehnä, teräs, rauta, puutavara, automobiilit, nafta, hopea, tina, lyijy, villa, kahvi, tee, kausukki, sokeri, puuvilla, joukko kutomo- ja villatuotteita, kupari, maatalouskoneet, useat lihatuotteet, turkikset, silkki, j. n. e. Yleistä hinnan laskua ilmeni jo elokuulla. Järjestynyt sekaantuminen (vehnä Amerikassa, kahvi Brasiliassa, villa Australiassa, puuvilla Egyptissä) sekä kansainvälisten kartellien sekaantumisyritykset kautsukin, sinkin, tinan ja sokerin hintain laskun ehkäisemiseksi eivät toistaiseksi ole johtaneet myönteisiin tuloksiin. Markkinain luonnonvoimat osoittautuivat voimakkaammaksi kuin «järjestynyt kapitalismi». Juuri hintain lasku koko maailman mittakaavassa on varma enne lähestyvistä kriisistä.

Marx puhuu erilaisista maksusitoumuksista ja luottojärjestelmän järkkymisestä. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa on jo ollut joukko vararikkoja, vaikkakin vielä verrattain vähän. Mutta suuret tapaukset ovat vielä edessä. Ja Lontoossa, Frankfurtissa, Brüsselissä, Wienissä, y. m. on jo joukko suuria pankkeja ja vakuutusyhtiötä tehnyt vararikon. Marx puhui uusintamisen laskemisesta ja supistumisesta. Siitä olemme jo esittäneet joukon virallisia tilastotietoja. Samoin puhuu hän työttömyyden kasvusta ja työpalkan laskusta. Olemme esittäneet tiedot tuotannollisesta indeksistä, vaikkakaan ei meillä vielä ole tietoja työpalkkain laskemisesta.

Marxin mukaan seuraa kriisiä uusien työmetoodien käyttö, uusien koneiden

käyttö ja uusien yhdistelmien synty. Kunhan aika kuluu, niin tulemme näkemään uuden ratsionalisoimisaallon Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa.

Hän sanoo pääoman ulosviennin voimistuvan edullisimpiin sijoitusmaihin. Senkin tulemme vielä näkemään. Euroopan pääoma on jo paennut Amerikan pörssistä ja sitä seuraa Amerikan oma pääoma.

Näin arvioi Marx ennakoita koko tapahtumain kulun. Käy niin kuin sanoo Marx, eikä niin kuin sanoivat Kautsky, Hilferding ja Naftaly.

Näitä lukuunottamatta tulee vielä viitata erääseen seikkaan. Amerikan ulkomaan kauppa kehittyi v. 1929 menestyksellisesti. Vienti kohosi toisella neljänneksellä edelliseen vuoteen verrattuna 2,4% tehden 1204 miljoonaa dollaria. Se oli korkeimmillaan vuoden 1920 jälkeen. Raaka-aineiden vienti supistui ja teollisuustavarain vienti lisääntyi, joka on ehdottomasti myönteinen ilmiö. Tuontikin lisääntyi. Samalla pysyivät vientitavarain hinnat korkeammalla kuin tuontitavarain. Tämä on myönteinen ilmiö myöskin Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain talouden kannalta. Siis isku ei kohdannutkaan »kukoistusta» ulkopäin ulkomaisten ristiriitain kärjistyksen johdosta, vaikkakaan ulkomaisten ja sisäisten ristiriitain kokonaisuutta ei voida jakaa, eikä käsitellä niitä erillisinä ilmiöinä. Iskun aiheuttieroavaisuus tuotannon ja kulutuksen välillä, liikatuotanto sisäisillä markkinoilla ulkomaisten markkinoitten samalla kehittyessä.

Käytännössä ei toteudukaan Buharin teoria, vaan Marxin teoria.

Tämä ei oikeastaan merkitse sitä, etteikö Amerikan pääoma etsisi ulospääsyä umpikujasta ulkomaisten markkinain avulla. Päinvastoin kriisin haavoittama jättiläinen heittäytyy kaikella vimmallaan kilpailijansa kimppuun ulkomaisilla markkinoilla, helpottaakseen

liikatuotantoa omilla sisäisillä markkinoillaan. Näihin saakka ovat Pohjois-Amerikan Yhdysvallat realisoineet 8-9% tuotannostaan ulkomaisilla markkinoilla. Nyt tulee amerikkalainen pääoma ehdottomasti pyrkimään tämän prosentin kohtamiseen. Kilpailu maailman markkinoista, taistelu siirtomaista, menekkimarkkinoista, raaka-ainemarkkinoista, sekä pääoman vaikutusalueista tulee ehdottomasti kärjistymään. Maailman imperialismin kriisi esiintyy uudelleen korkeammalla ja kehittyneemmällä asteella.

Perspektiivit.

On äärettömän vaikeaa ja uhkarohkeata jo nyt käydä arvioimaan Yhdysvaltain kriisin jatkumista ja kulkua. Pääoman ja tuotteiden vienti tulee olemaan maailman markkinoilla suunnattomasta merkityksestä. Sisäisten markkinain supistuminen on jo nyt ennen kuulumatonta. Pikkuporvaristo ja työläisaristokratia ovat kärsineet suunnattomia tappioita. Jos otamme huomioon, että automobiilien, radioiden, gramofonien, yms. vähittäismaksulla myynti on tehnyt 8 miljardia dollaria ja että tämä luotto on nyt muodostunut kyseenalaiseksi, selviää meille kaupan jännitynyt tilanne. Työttömyys tulee kärjistymään ja kaikki nämä tekijät yhteensä tulevat kärjistämään luokkataistelua.

Mitä tulee Amerikan kriisin vaikutukseen muissa maissa, tulee siinä ottaa huomioon seuraavat seikat: 1. Europan pääoma on jo paennut Amerikan pörsistä takaisin Eurooppaan. 2. Jos Amerikan pääoma suuntautuu ulosviennissä Europan markkinoille, voi se huojentaa luottokriisiä rahamarkkinoilla. Mutta kriisin syntyessä tulee halpa luotto heikentämään heikkoja tuotantolaitoksia yleensä. 3. Voimaperäinen vienti Amerikasta tulee suunnattomasti vaikeuttamaan Europan teollisuuden asemaa. Hooverin koolle kutsuma neuvottelu liikeasiain elvyttämisestä on jo aiheuttanut rauhatto-

muutta Saksan liikemiespiireissä. 4. New-Yorkin pörssikriisi on aiheuttanut äärimmäisen jännittyneen tilanteen kaikissa tärkeimmissä pörsseissä (Lontoossa, Amsterdamissa, Brüsselissä, Berlinissä, Tukholmassa, Montrealissa, jne.) 5. Youngin suunnitelman toteuttaminen vaikeutuu. 6. Yleinen tärkeimpäin teollisuustavaroitten, raaka-aineiden ja maataloustuotteiden hintain halpeneminen on maailmantaloudellisen kriisin enne ja voi se kehittyä ja onkin jo kehityksessä maailman taloudelliseksi kriisiksi.

Tällöin tulee ottaa huomioon, että lasku on alkanut jo useissa maissa ennen Yhdysvaltain pörssikatastrofia. Yhdysvaltain konsulien tiedoituksista saamme seuraavan kuvan tilanteesta eri maissa:

Australiassa ovat villan hinnat laskeneet 25-30% ja vehnän hintain alentuminen on muuttanut laskutilanteen kriisiksi. Kanadassa huonon sadon ja Amerikan kriisin johdosta vallitsee kriisi jo nyt. Indo-Kiinassa on hyvästä sadosta huolimatta havaittavissa voimakas laskutilanne. Argentiinassa on vallalla levottomuus ja liikepula agraarikriisin johdosta. Venetsuelassa, Kolumbiassa, Porto-Ricossa ja Ecuadorissa on havaittavissa voimakasta laskua näiden maiden maataloustuotteiden hintain laskemisen johdosta. Brasiliassa suunnaton kahvi-tuotanto (14 miljoonaa säkkiä v. 1927 ja 28 milj. säkkiä v. 1928) uhkaa valtion hintasäännöstelyä ja lähentelee kriisiä. Näin koko Latinalainen Amerika on laskutilan vallassa ja kriisin partaalla. Japanissa kultakannan ennalleen palauttamisyritysten ja budjetin supistamisen johdosta 200 milj. jenillä vallitsee vaikea laskukausi. Terästeollisuus ja laivarakennus ovat kriisitilassa. Filippiineillä vallitsee hyvästä sadosta huolimatta kaupapula. Indonesiassa huono sato; sokerin ja kautsukin hintain laskeminen ovat johtaneet kärjistyneeseen laskutilanteeseen. Kubassa on hallitus ryhtynyt järjestelemään sokerin myyntiä, mutta

hintain lasku on johtanut yleiseen kriisiin. Kiinassa kansalaissota, useiden teollisuusalain kriisi, huono sato pohjoisissa maakunnissa ja hopean hinnan aleneminen ovat äärimmäisesti huonontaneet markkinatilannetta. Intiassa lasku osittain jatkuu ja viimeaikoina on juten hintain laskeminen huonontanut jo ennestäänkin vaikeaa tilannetta. Egyptissä on puuvillan hintain aleneminen aiheuttanut laskun. Itä-Eurooppa (Puola, Rumania, Itämeren maat) on laskun vallassa. Saksassa konjunkturi laskee ja vaikka Berliinin pörssi vielä kestääkin, on siltikin pula aiheuttanut työttömyyttä. Englannissa kesäkuukausien verrattain hyvän konjunkturiin jälkeen huononee tilanne kutomo-, villa- ja hiiliteollisuudessa, levottomuus pörssissä kohoaa ja työttömyys kasvaa («Työväenhallituksen» 5 hallituskuukauden aikana 100 tuhannella).

Hyvä konjunkturi on syyskuuhun saakka vallinnut Ranskassa. Italiassaakin näyttää konjunkturi paranevan, tuotanto lisääntyvän ja työttömyys vähenevän. Itävallassa, Unkarissa ja useissa Balkanin maissa vallitsee ankara teollisuuspuola.

Tulee huomata, että sadon jälkeen maataloustuotteiden hinnat ovat jyrkästi laskeneet ja maatalouskriisi kärjistyy eri maissa eri muodoissa.

Tämä lyhyt katsaus Amerikan konjunkturiin tiedoituksiin riittää osoittamaan, että eri maiden hyvä konjunkturi jo ennen Amerikan katastrofia oli muuttunut laskuksi ja monissa maissa kriisiksi. Tällaisessa tilanteessa Amerikan kriisi voi helposti muodostua ja muodostuukin maailman talouden kriisiksi.

«Kolmas kausi» kehittyi juuri niin kuin siitä lausui Kommunistisen Internationalen VI kongressi ja sen Toimeenpanevan komitean X täysi-istunto. Kapitalismin vakaantumisen horjuu. SNTL selviytyy vähitellen viljakriisistä ja jättiläistempolla toteuttaa viisivuotissuunnitelmaa.

SNTL:ssa on suuren töiden suunnitelma käynnissä, kapitalistisissa maissa vallitsee kehittyvä kriisi.

Luonnollisestikin kriisi asettaa Kommunistisille puolueille suuria tehtäviä. Proletariaatin etujoukon tulee ottaa kriisi täysin aseistettuna.

Lopettaessamme tämän artikkelin, ei meillä vielä ole käsissämme kaikkia tietoja konjunkturiin kehittymisestä myöhäisempinä kuukausina. Kuitenkin on jo tunnettua, että automobiilituotanto syyskuulla laski 429 tuhanteen ja lokakuulla 400 tuhanteen kappaleeseen. Ford ja Kreisler ovat jo ilmoittaneet supistavansa tuotantoa marras- ja joulukuulla 50%:lla. Terästrustin yksityistilaukset ovat supistuneet äärimmilleen ja ainoastaan rautateiden tilausten johdosta ovat sen tilaukset kohonneet 184.000 tonniin. Siitä huolimatta käytti terästrusti lokakuulla ainoastaan 77% tuotantokyvystään. Lokakuun viimeisellä viikolla on rautateiden kuljetus supistunut 51,700 vaunulla eli 4,4%, edellisiin viikkoihin verrattuna. Rakennuskontrahdit ovat lokakuulla supistuneet 1,3% edelliseen kuukauteen ja 26,4% edellisen vuoden vastaavaan kuukauteen verrattuna. Ylellisyystavarain kauppa on täydellisesti halpautunut. Lontoon turkistavarain syyskuukaupassa Yhdysvallat melkein kokonaan lopettivat ostonsa. Konjunkturi-indeksi osoittaa teollisuustoiminnassa (rauta- ja teräsvalannassa, puuvillan käytössä, automobiilituotannossa, liikenteessä, kauppavaihdossa, pörssi-indeksissä, j.n.e.) seuraavaa laskua:

Heinäkuu	Elokuu	Syyskuu	Lokakuu
1,85	1,66	1,55	1,20

14 p. Marraskuuta oli hallitus pakotettu virallisesti ilmoittamaan, että huhut vararikoista eivät vastaa todellisuutta. Niin voimakas oli paniikki.

Tämä ja muut toimenpiteet eivät pystyneet ehkäisemään kriisin leviämistä muille tuotanto- ja kauppaloille,

«Journal of Commerce» mainitsee: marraskuun 18 p. mm.: «Pörssikatastroofin johdosta on jo jyrkästi supistunut yleistyystavarain ja kulutustavarain kauppa. Mm. voidaan sitä sanoa turkistavaroista, kalleuksista ja radiokoneista. Kulutustavarain tukkuhinnat laskevat edelleen. Tämä hintain lasku alkoi jo heinäkuulla. Hoover aikoo nähtävästi alottaa kamppailun viennin voimistami-

seksi korvatakseen sillä sisäisten markkinain supistumisen».

Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa on lasku muuttunut kriisiksi. Ja Amerikan kriisi muodostaa maailman talouden kriisin alun. Maailman talouteen on liian paljon kertynyt ristiriitaisuuksia, joka tekee mahdottomaksi, ehkäistä kriisin puhkeamisen.

«Bolshevik» № 22 v. 1929.

Oikeisto-opportunistien taistelu leninismää ja Neuvostoliiton kommunistista puoluetta vastaan.

Kohta vuoden päivät on puolueessamme käyty tiukkaa taistelua opportunistista oppositiooniryhmää vastaan, jonka johtajina ovat olleet eräät puolueemme keskuskomitean politbyroon jäsenet. Ryhmän ideologisena johtajana on ollut tov. Buharin. Liian heikosti soveltaen tai kokonaan käyttämättä dialektista metodia talouspoliittisissa arvioissaan ja poliittisissa johtopäätöksissään on hän monasti aikaisemminkin joutunut ristiriitaan leniniläiseen arvioon perustuvan strategisen ja taktillisen luokkataistelulinjan kanssa. Kominternin VI:ssa maailmankongressissa kesällä 1928 oli puolueemme edustajiston aika perusteellisesti tiottava tov. Buharinin käsityksiä kansainvälisestä luokkataistelutilanteesta. Viime talvena asettuu hän yhä enemmän arvostelevalle kannalle puolueemme sisäpolitiikkaan ja Kominternin linjaan nähden. Hän julkaisi kuuluisaksi tuleen laajan kirjoituksen «Ekonomistin huomautuksia», missä arvostelee purevasti viisivuotisuunnitelmaamme, antaen ymmärtää että se on hänen mielestään paperisuunnitelma, luonnottomasti paisutettu yli-industrialisointisuunnitelma jota ei voida täyttää: ja jos sitä yritetään täyttää, johtaa se maaseudun taantumukseen ja työläisten ja talonpoikain liiton särkymiseen. KK:n täysistunnossa huh-

tikuussa 1929 esittää buharinilainen oppositio, johon tällöin ovat liittyneet jo tov. Tomski ja tov. Rykov, «platformansa», josta ilmenee että oppositioonin kanta poikkeaa oikeisto-opportunismin suuntaan puolueen linjasta jokainoassa peruskysymyksessä.

Alempana esitämme muutamiin peruseikkoihin leniniläisen, Leninin itsensä lausuman kannan ja asetamme tätä pohjaa vasten Buharinin käsityskannan. Miten kirkkaasti tällaisesta rinnastuksesta käy ilmi oikeisto-opportunistien poikkeaminen leniniläiseltä linjalta.

Mitä Lenin sanoo luokkataistelusta ylimenokautena.

Hän kirjoittaa näin:

«Pikkuporvarillisille demokraateille on ominaista että he inhoavat luokkataistelua, haaveilevat että kunpa tultaisiin toimeen ilman sitä, pyrkimys silittämään ja sovitteluun, tylsentämään teräviä kulmia. Sentähden sellaiset demokraatit joko vauhkoina hosuvat päästäkensä tyyten tunnustamasta kokonaista historiallista siirtymiskautta kapitalismista kommunismiin tai katsovat tehtävänsä olevan keksiä suunnitelmia molempain taistelevain voimain sovittamiseksi sen sijaan että johtaisivat jomman kumman voiman taistelua».

Toisessa kohdassa sanoo Lenin:

«Jokaisessa syvässä vallankumouksessa on sääntönä riistäjain pitkäaikainen, sitkeä, vimmainen vastarinta, riistäjain joilla on vuosikausia suuria tosiasiallisia etuja puolellaan riistettyihin nähden. Milloinkaan eivät riistäjät, muuten kuin Kautsky-tomppelin sokeroidussa mielikuvituksessa, alistu riistetyn enemmistön päätökseen, panematta etevämyyttään koetukselle viimeisessä vimmaisessa taistelussa, monissa taisteluissa».

«Luokkien hävittäminen on pitkäaikaista, sitkeätä luokkataistelua mikä ei lakkaa silloin kun pääoman valta on kukistettu, kun porvarillinen valtio on murskattu, kun on pystytetty proletariaatin diktatuuri, vaan muuttaa vain muotoaan käyden monessa suhteessa vielä katkerammaksi».

«Meidän vallankumouksessamme on enemmän kuin missään muussa vallankumouksessa saanut vahvistuksensa se laki, että vallankumouksen voima, sen voiton puserrusvoima, tarmo, päättäväisyys ja herruus voimistavat samalla porvariston vastarinnan voimaa. Mitä enemmän me saavutamme voittoja sitä enemmän kapitalistiriistäjät oppivat liittymään yhteen ja käyvät sisukkaampaan hyökkäykseen».

Näin sanoo Lenin luokkataistelusta ylimenokautena.

Entä tov. Buharin. Panemme tähän rinnalle sen.

Mitä tov. Buharin sanoo kulakin kasvamisesta sosialismiin.

Kirjassaan «Tie sosialismiin ja työläisten ja talonpoikain liitto» selittelee tov. Buharin:

«Otaksukaamme että on kyseessä säästökassat ja joku luotto-osuuskunta. Otaksukaamme että on sitten varakas talonpoika jolla on joutavaa rahaa ja joka tahtoo kasata pääomaa. Minne hän ne rahat vie? Säästökassaan, joka on yhteydessä valtiomme

pankkilaitosten kanssa. Näin on talonpoika intresseerattu pankkimme vankkumattomuudesta, valtiokomentomme vankkumattomuudesta. Ja intresseerattu oikein vakavasti. Ja jos tuo pankki antaa luottojärjestönsä kautta halvempaa luottoa, kuin mitä tsaarin aikana luottolaitokset antoivat, niin etuun perustuva kiinnostuminen kasvaa sitäkin suuremmaksi. Otamme esimerkin meille epäedullisimmasta tapauksesta. Työläisiään riistävä kulakki kasaa pääomaa, saa lisäarvoa ja pänee säästöön. Minne hän säästönsä vie? Loppu kädessä meidän pankkeihimme. Hyödyimmekö me tässä tapauksessa mitään? Kyllä, sillä näin me saamme lisävaroja, joiden suureneminen tekee meille mahdolliseksi antaa luottoa keskivarakkaiden osuusliikkeille ja näin kohottaa koko talonpoikaisto taloudelliseen nousuun. Kulakin säästöjä käyttäme talonpoikaiston muiden kerrosten tukemiseen. Osuustoiminnallisten järjestöjen perusverkon muodostavat ei kulakkityyppiset vaan «työ»-tyyppiset kooperatiivisolut, solut, jotka kasvavat yhteiskunnallisten elintemme järjestelmän sisään ja siten tulevat sosialistisen talouden yhtenäisen ketjun renkaiksi. Toisaalta tulevat kulakkien kooperatiivipesäkkeet niinkään pankkien yms. kautta kasvamaan tähän samaan järjestelmään; kuitenkin tulevat ne olemaan vississä määrin vierasperäisiä kasvannaisia, sellaisia kuin esim. konsessioniliikkeet.

Mitä tulee sentapaisista kulakkiosuuskunnista myöhemmin? Olettakaamme esimerkiksi, että meillä on olemassa luotto-osuuskuntia joiden johdossa ovat kulakit, joilla on siellä täysi auktoriteetti. Tuon kulakki-osuuskunnan on, jos se tahtoo päästä kukoistukseen, ehdottomasti asetettava kiinteään yhteyteen valtion taloudellisten elinten kanssa kuten kaikkien muidenkin. Se esimerkiksi vie vapaat varansa pankkeihimme saadakseen vissin koron. Siinäkin tapauksessa, että sentapaisille osuuskunnille syntyisi omia pankkijärjestöjä, niin yhtä kaikki olisi

niiden väistämättä oltava yhteydessä proletaarisen valtion mahtavien luottojärjestöjen kanssa, joilla on käytettävissään maan pääasialliset luottovarot. Yhtä kaikki ei kulakki ja kulakki-osuuskunta pääse mihinkään, sillä kehityksen yleiset puitteet maassamme on jo ennakoita säätänyt proletariaatin diktatuurin rakenne ja tuon diktatuurin taloudellisten järjestöjen jo huomattavassa määrin kasvanut mahti. Jos siis kulakki on, tahtoi pa tai ei, pankkeihimme tallettajana, jos hän, tahtoi pa tai ei, alkaa olla sidottu monia teitä talouselimiimme, niin likistyy hän ehdottomasti vissien rajain sisäin».

«Otamme esimerkin meille vähimmän edullisesta tapauksesta. Kulakki riistää työläisiään ja kasaa pääomaa, saa lisäarvoa ja panee säästöön. Minne hän säästönsä vie? Loppu kädessä meidän pankkeihimme. Saamme me tässä tapauksessa mitään hyötyä. Kyllä, sillä näin me saamme lisävaroja, joiden suureneminen tekee meille mahdolliseksi antaa luottoa keskivarakkaiden osuusliikkeille ja näin vetää koko talonpoikaisto taloudelliseen nousuun. Kulakin säästöjä käyttämme talonpoikaiston muiden kerrosten tukemiseen.

Me autamme häntä ja hän meitä. Loppujen lopuksi sanoo ehkä kulakin pojanpoika meille kiitokset siitä että näin häntä kohtelimme».

Siinä resepti, josta ei sano suurkiitosta vain kulakin pojanpoika, vaan pojanpojan isoisäkin, tämän päivän kulakki, mutta millä ei ole mitään yhteistä leniniläisen luokkataistelun kanssa.

Vielä esitämme samaisesta tov. Buharinin kirjasta lauselmaa:

Luokkataistelusta maaseudulla t. Buharinin käsityksen mukaan.

«Samoin muuttuvat luokkataistelun muodot myös maaseudulla. Tosin leimahtaa milloin siellä milloin täällä maaseudulla luokkataistelu entisissä ilmenemismuodoissaan ja ovat tähän kärjistymiseen aiheena tavallisesti kulakki-

nekset. Kun esimerkiksi kulakin tai toisten kustannuksella eläjät jotka ovat päässeet luikertelemaan neuvostovallan elimiin alkavat ammuskella kyläkirjeenvaihtajia, niin on se luokkataistelun ilmenemistä kaikkein terävimmässä muodossa. Sellaista kuitenkin sattuu tavallisesti siellä, missä paikallinen neuvostokoneisto on vielä heikko. Sikäli kuin se koneisto paranee, sikäli kuin neuvostovallan alimmat jatskeikat vahvistuvat, sikäli kuin maalaispaikkakuntien puolue- ja nuorisoliittojärjestöt lujittuvat käyvät tällaiset ilmiöt aivan ilmeisesti harvinaisemmiksi ja lopulta häviävät tyyten».

Kuten nähdään tästä sitaatista on tov. Buharin «unohtanut» että luokkataistelu ja sen ilmenemismuodot johtuvat taloudellisista syistä. Mitään luokkataistelun kärjistymistä ei kulakki välitä lietsoa, niin kauan kuin se tietää yksityiskapitalistisen taloutensa olevan turvassa, mutta mitä enemmän se näkee sen joutuvan uhatuksi sitä katkerammin ja keinoja valitsematta se tappelee. Sosialistisesta hyökkäyksestä kulakin kapitalistista taloutta vastaan johtuu kulakkiin terroristinen liikehtiminen, eikä siitä, että hallintokoneistossamme on puutteita.

Mitä Lenin sanoo proletariaatin ja talonpoikaiston välisistä suhteista sosialismin rakennuskauden aikana.

«Suoritettuaan porvarillisen vallankumouksen yhdessä talonpoikaiston kanssa yleensä, kävi Venäjän proletariaatti sosialistiseen vallankumoukseen kun sen oli onnistunut lyödä kiila maaseutuun, liittää itseensä prolaarit ja puolprolaarit, yhdistää heidät kulakkeja ja porvaristoa, myös maaseudun porvaristoa vastaan».

«On osattava saada sopimus aikaan keskivarakkaan talonpojan kanssa tuokioksikaan hellittämättä taistelua kulakkia vastaan ja vankeasti nojaten vain maaseudun köyhään väkeen».

Jos Buharin ja hänen kannallaan olevat oikeistolaiset ovat astuneet pois leniniläiseltä tieltä ylimenokauden luokkataistelukykyksiin suhtautumisellaan, niin ei se tule minään uutuutena. Tämän oikeistolaisen käytännön pohjana on epämarxilainen teoria pikkutuottajan kehityssuunnasta proletariaatin diktaatturin oloissa, minkä тов. Buharin on esittänyt jo aikaisemmin (m.m. VIII:ssa puoluekokouksessa). Lenin sanoo yksityisestä pientuotannosta kirkkaasti:

«Talonpoikaistalous jää edelleenkin tavaran pientuotannoksi. Siinä on meillä tavattoman laaja kapitalismin pohja, jolla on erittäin syvät ja hyvin lujat juuret. Sillä pohjalla kapitalismi säilyy ja syntyy uudelleen käyden mitä toiminta taistelua kommunismin kanssa».

Puolueen ohjelmasta puhuessaan sanoi Lenin:

«Meidän ohjelmamme jokainen pykälä on sitä, mitä jokaisen työtätekevän pitää tietää. Ellei jokainen työläinen ymmärrä mitä on kapitalismi, ellei hän käsitä, että pikku talonpoikaisto ja pikkutalous synnyttää väistämättömästi ja ehdottomasti tuota kapitalismia alituisesti, jos ei hän sitä ymmärrä, niin julistakoonpa itsensä vaikka sata kertaa kommunistiksi ja loistakoon kaikkein radikaalimmalla kommunismilla, niin ei sellainen kommunismi ole niin pennin arvoinen».

Tov. Buharin on toista mieltä. Väitellessään Leninin kanssa VIII:ssa puoluekokouksessa sanoi hän mm.: Jos nyt näemme tavarantuottajatalonpojan tai suurkapitalismin hajoamisen pohjalta nousevan käsityöläisen, niin vanhan, yksinkertaisen tavaramuodon syntyminen ei vielä lainkaan tarvitse olla uuden kapitalismin syntymisen perustana... On totta, että sellaisia ilmiöitä on, ja tosiasia on sekin, että ne kehittyvät, mutta ei ole tosiasia se, että ne johtavat uusien kapitalististen suhteiden syntymiseen... vaan ilmituoden vanhan luhistumisen tulevat ne johtamaan maatalouden sosialistisen organisoimisen uusiin muotoihin».

Saman ajatuksen sanoo тов. Buharin niinikään teoksessaan «Ylimenokauden

taloustiede», missä puhuu talonpoikaiston anarkistisista tavarantuottajapyrkimyksistä, jota Lenin reunamuistutuksissaan mainittuun kirjaan pitää ehdottomasti vääränä; kapitalistisista tavarantuottajapyrkimyksistä on kysymys.

Tov. Buharin revisioi Leninin osuustoiminta-suunnitelmaa.

Tov. Buharinin kirjoittamassa oikeistoppositioonin taloudellisessa platformissa sanotaan mm. näin: «Maan sosialistiseen tuotantokäyttöön pääsemme tavarakierron prosessin kautta, mutta ei välittömästi tuotantoprosessin kautta. Mikäli talonpoikaistalous tavarakierron kautta tulee yhä enemmän ja enemmän vedetyksi sosialistiselle radalle häviävät luokkarajat, mitkä painuvat upoksiin luokattomaan yhteiskuntaan.

«Kollektiiviset taloudet eivät ole se valtaväylä, se valtatie, jota talonpoikaisto tulee sosialismiin».

«Valtatie on osuustoimintalinja. Päätie on sosialismin järjestäminen maataloudellisen osuustoiminnan (tavarakierron alalla) kautta»¹⁾.

Tov. Stalin sanoo kirjoituksessaan «Suuri murrosvuosi», että maaseudun sosialistisen kehityksen valtatie on Leninin osuustoimintasuunnitelma, joka käsittelee kaikki maatalouden osuustoimintamuodot alkeellisimmista (kulutus-) korkeimpiin (tuotanto-osuustoiminnallinen ja kollektiivinen talous). Panna kollektiiviset taloudet ja osuustoiminta vastakkain on suorastaan leninisin pilkkana pitämistä ja oman tolkuttomuuden allekirjoittamista.

Leninin osuustoimintasuunnitelma ei suinkaan tarkoita ahtaasti kulutuksen alalla pysymistä, vaan siihen sisältyy ehdottomasti eroittamattomana osana tuotannollinen osuustoiminnallistuttaminen, yhteisen suurtuotannon luominen, sillä vain sitä tietä voi pieni yksityis-

¹⁾ N. Buharin: «Tie sosialismiin ja työ- ja talonp. liitto».

talous päästä sosialistisiin talousmuotoihin. Kaikella selvyydellä merkitsi Lenin proletariaatin tehtävät pientuotajain yhdistymisen ohjaamiseksi kollektiiviseen työhön.

«Proletariaatin tehtävänä tällaisessa maassa on johtaa näiden pikkuisäntien siirtymistä yhteiskunnallistutettuun, kollektiiviseen, yhteistyöhön». (Lenin).

«Jotta talonpoika voisi edelleen kehittyä on välttämätöntä vankasti taata mahdollisuus siirtyä uuteen vaiheeseen ja se uusi vaihe on väistämättömästi sitä, että kaikkein epäedullisin, kaikkein takapajuisin, pieni, erillinen talonpoikaistalous vähitellen yhdistyy, järjestyy suureksi yhteiskunnalliseksi maanviljelystaloudeksi». (Lenin).

Sosialistisesta suurmaaloudesta puhutaan puolueemme ohjelmassa selvin sanoin. Sen välttämättömyydestä puhuvat marxismien perustajat. Engels sanoo kirjoituksessaan «Talonpoikaiskysymyksestä Saksassa ja Ranskassa»: «Emme voi tehdä huonompaa palvelusta ei vain puolueelle vaan pientalonpoikaistollekin, kuin että lupaamme sille tai edes sytytämme sen mielessä toivon kipinänkin siitä, että pyrimme sen yksityisomistuksen säilyttämään kauan. Se olisi suorastaan samaa kuin sulkea talonpojan tie vapautumiseen... Meidän tehtävämme talonpoikaistoon nähden on ensi kädessä saada heidän yksityistuotantonsa, yksityisomistuksen yhteiseksi mutta ei pakolla vaan esimerkin avulla ja antamalla siihen tarkoitukseen yhteiskunnan apua».

Leninin osuustoimintasuunnitelmaan sisältyy tuotannollisen osuustoiminnan osa, maatalouden kollektivisoinen osa. Ilman sitä ei voida suorittaa maatalouden kohottamista sosialistisille raiteille. Jos tuo osa reväistään irti suunnitelmasta, niin kuohitaan koko suunnitelma hedelmättömäksi ja rujoksi.

Työläisten ja talonpoikain liiton uusista muodoista.

Oikeisto-opportunistit eivät tunnusta uusien muotojen välttämättömyyttä työ-

läisten ja talonpoikain liiton pohjaksi. He väittävät joutavaksi keksinnöksi tuotantoliiton ajatusta, jonka puolue on hyväksynyt. Tov. Buharin valittaakin: «Nyt on rikottu sitä liiton perusmuotoa, jonka pitää vielä kauan olla meillä pääasiallisena muotona, määrävänä muotona, nimittäin markkinasuhteiden muotoa».

Markkinasuhteiden pohjalle rakentava liitto oli oikea ja ainoa mahdollinen niin kauan kuin sosialistista teollisuuttamme pantiin kuntoon, kun sen tuotantokyky ja taloutemme sosialistisen lohkon voima ei ollut vielä niin suuri, että se olisi voinut ratkaisevammin käydä jättiläismäisen maamme maataloutta auttamaan sosialistiselle perustalle. Mutta nyt ei se liittomuoto enää ole riittävä. Maaseutu ei voi enää kehittyä sen varassa. Nyt vaatii maaseutu että teollisuutemme tulee sille avuksi. Ja nyt onkin sosialistinen teollisuutemme sillä tasolla, että se voi tulla avuksi, että sen pitää tulla maatalouden avuksi. Ja vain tätä tietä lyödään myös tosiaan vetävä naula sosialistisen maatalouden rakennukseen. Sillä «socialismin ainoana perustana on raskas koneellisuus. Joka sen unohtaa ei ole kommunisti». «Suurteollisuus on ainoa keino pelastaa talonpoikaisto nälästä ja puutteesta». «Vain siinä tapauksessa että onnistutaan itse teossa näyttämään talonpojille maan yhteisen, osuuskunnallisen, arttelimuotoisen muokkauksen etevämyys, vain siinä tapauksessa että onnistutaan auttamaan talonpoikaa yhteisen arttelitalouden kautta, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka todella todistaa talonpojalle että sillä on oikein, todella saa puolelleen ja vakavasti talonpoikain miljoonaiset joukot» (Lenin).

Tov. Buharin arvostelee viisivuotissuunnitelmaa.

Paljon puhutussa kirjoituksessaan «Taloustieteilijän huomautuksia» t. Buharin ilmituo epäilyksensä teollistuttamisen nopeudesta. Hän sanoo mm. näin:

Tarkemmin analysoitaessa osoittautuu, että teollisuus jää jälkeen «omasta itsestään». Miten tuo sanonta on ymmärrettävä? Se merkitsee että teollisuus törmää kehityksessään tuon kehityksen äärirajoihin. Rajoja vastaan törmääminen merkitsee puolestaan:

1) Ettei ilmeisestikään ole otettu kyllin oikeata suhdetta itse teollisuuden eri alojen kesken (esim. metallurgian selvä takakynteen jääminen).

2) Ettei ilmeisestikään ole kyllin oikeata suhdetta teollisuuden jokapäiväisen tuotannon kasvun ja uutisrakennustoiminnan kasvun väliä (niin teollisuudessa kuin koko yhteiskunnallistutetussa sektorissa); ellei ole tiiliä ja ellei niitä voida asianomaisella rakennuskaudella tuottaa (teknillisistä syistä) vissää määrää enemmän, niin ei voi laatia rakennusohjelmaa, joka menee sen rajan yli näin synnyttäen kysyntää jota ei voida tyydyttää. Sillä kiihdytätpä rakennustyötä miten hyvänsä niin yhtä kaikki ei tehasrakennuksia ja asuintaloja voi tuulesta tehdä.

3) Ilmeistä on myös, että kehityksen rajat määrää raaka-aineiden: puuvillan, nahkan, villan, pellavan jne. tuotanto, eikä niitä voi tuulesta temmata. Mutta kuten kaikki tietävät, ovat nuo aineet maatalouden tuotteita ja niiden riittämättömyys on syynä teollisuuden kokonaistuotannon riittämättömään kehitykseen, eikä teollisuustuotanto puolestaan voi kokonaan tyydyttää paremmin maalaisväestön kuin kaupunkiväestönkään taholta esiintyvää kysyntää. Jos siis on olemassa raaka-aineiden puutetta ynnä viljan puutetta (ja se merkitsee kaiken muun lisäksi «pikku miinusta» viennissä ja samaa ulkomailta tuonnissa) ynnä rakennusaineiden puutetta, niin pitääpä olla totta tosiaan neroa, jos vaatii vielä «yli-industrialistista» ohjelmaa.

«On sitten vielä otettava esille kysymys uusista rakennustyön aineellisista edellytyksistä. Jotta maan teollistuttaminen toteutuisi eikä jäisi paperille, jotta uutisrakennustyö olisi realistista eikä by-

rokraattista «numeroilla leikittelyä», niin on välttämätöntä, että sitä varten on varattu ei vain vastaava määrä rahaa, mikä edustaa rakennusaineiden ym. kysyntää, vaan myös vastaavan suuri rakennusaineiden tarjonta, niiden fyysillinen, todellinen olemassaolo; eikä suinkaan niiden «tuleva» olemassaolo, vaan että ne ovat olemassa nykyään, nyt. Sillä «tulevaisuuden tiilistä» ei voi rakentaa «nykyisiä» tehtaita. Meillä kuitenkin asetutaan usein eräänlaiselle, hirvittävälle «rahafetishismin» näkökannalle arvellen, että kun rahat tulee niin tulee kaikki. Ja kuitenkin, ellei meillä ole olemassa yksiä tai toisia tarveaineita riittävässä määrin ja jos niiden tuottamiseen tarvitaan aika mikä ylittää ne puitteet, jolloin ne olisi tuotannollisesti käytettävä, niin eivät mitkään rahat auta. Voi lyödä rintoihinsa, vanhoa teollistuttamisen nimeen, kirotta kaikkia vihollisia ja vihamiehiä, mutta asia ei siitä parane hituistakaan. Voi uskoa ja toivoa siihen että «kyllä sitä läpäistään», voi heittää «kruunua ja klaavaa», voi yrittää «arvata» jne., mutta objektiiviset keskinäissuhteet ne sittenkin ryömivät ilmoille.»

Tämän sekä oikeistolaisen muiden samantapaisten lausuntojen sisäisenä ajatuksena on se, että puolueen ottaman teollistuttamistempun noudattaminen on työväenluokallemme ylivoimainen tehtävä, että kontrollinumeroiden merkitsemiin tuotantomääriin pääseminen on tuulentupien rakentamista ja johtavien elintemme taholta kevytmielistä tosilojen huomioonottamattomuutta.

Oikeistolaiset osoittivat taloudeksamme ja tuotannossamme «ahtaisiin kohtiin» kapeikkoja, joiden mukaan olisi heidän mielestään ollut ojennus otettava pitkin koko rakennustyön rintamaa. Mutta sosialismin rakentamiselle on elämän kysymys, ettei temposta tingitä hiventäkään. On ahtaita kohtia on aloja missä «ahdistaa», missä yleisen rakennustyömme vauhti pyrkii hidastumaan. Pysähtykö tuollaisen ahtaan kapeikon kurkussa hengähtämään? Niin ehdottavat oikeistolaiset. Ei, meillä ei ole siihen varaa mikäli aiomme sosialismin

rakentaa. Ja on toinenkin keino. Hyökäys näiden ahtaiden kapeikkojen avartamiseksi, niiden hävittämiseksi tuomalla ne tasarintaan yleisen etenevän rintaman kanssa. Sen tunnuksen pani puolue oikeistolaisten uskonpuutteista, voimatonta tunnusta vastaan. Ja puolueen johdolla pystyi työväenluokka viemään sen loistavasti voittoon. Siitä on ylepänä todistuksena viime talousvuoden saavutukset. Tuotannossa ei pelkästään päästy tasaan vaan ylitettiin viisivuotissuunnitelman ensimmäiselle vuodelle asetetut kontrolliluvut, joita oikeistolaiset niin itsevarmasti olivat pitäneet «yliarvioituina». Maatalouden kollektivisoinnin alalla, josta vaatimattomampiakin arvionumeroita kuullessaan oikeisto-oppositiooni ravisti päätään varmaan niiden lapsellisuudesta ja mahdollisuudesta, olemme edenneet niin jättäjämaisesti, että rohkeimmatkin arviot ovat jääneet jälkeä, kauas näköpiiriin tään.

Ja «kapeikkoja» on murrettu avaramiksi. Oppositio pelotti puoluetta erikoisesti numeroilla raaka-aineiden riittämättömyydestä uutisrakennustöihin. Eikä suinkaan ollut vähän sellaista väkeä, joka luettuaan «Taloustieteilijän huomautukset» «tulevaisuuden tiileistä» ajattelikin: «Jaa, tosiaan, eihän sitä voi rakentaa, ellei ole tiiliä». Tuollaisella kysymyksen asetuksella tahdottiin silpoa ja tehdä rujoksi koko suurten rakennustöiden suunnitelma «ahtaitten» kohtien hyväksi sen sijaan, että olisi ryhdytty mobilisoimaan voimia niiden hävittämiseksi. Mutta viime vuosi näytti, että huolimatta esim. rakennusaineiden tavattomasti kasvaneesta kysynnästä niiden puutosprosentti aleni, mm. tiiltä 19%:sta 11%:iin, rakennuspuiden 70%:sta 30%:iin jne. — Ja tämä tulos saavutettiin siitä huolimatta että oli taisteltava monien ennakoilta huomioonotettujen vaikeuksien lisäksi vielä erästä suurta vaikeutta vastaan, jota ei oltu kontrollinumerossa otettu huomioon, oikeisto-oppositioonin kylvämää aseistariisuutumismielialaa, tarmottomuuden ja haajoituksen mielialoja vastaan.

Oikeisto-opportunistien ryhmäkuntalaistaktiikka.

Oikeisto-oppositiooni, jonka linja kaikissa peruskysymyksissä poikkeaa selvään opportunistisiin, on myös ryhmäkuntalaisessa taktiikassaan ilmennyt aito opportunistiseksi. Kun elämän todellisuus töytää nurin heidän vakuutelmunsa ja ennustuksensa, kun heidät piiritetään nurkkaukseen ja kysytään: puolestako olette vai vastaan? niin he selittävät ettei itse asiassa ole mitään oleellista erimielisyyttä puolueen linjaan nähden olemassakaan, mutta samassa hengenvedossa lisäävät «huomautuksen» tai «selityksen» mikä lyö korvalle edellistä selitystä.

Se on klassillista opportunistin taktiikkaa. Lenin on siitä piirtänyt seuraavan kuvan:

«Kun puhutaan taistelusta opportunistia vastaan, niin ei pidä milloinkaan unohtaa sitä nykyaikaisen opportunistin kaikkialla ja joka alalla esiintyvää luonteenomaista piirrettä: sen epämääräisyyttä, käden alta pakenemista, kiinni pyydystämättömyyttä. Opportunisti välttää luonnostaan aina kysymyksen varmaa, peruuttamatonta asettamista, kiemurtelee toinen toisensa kumovien näkökantojen välillä koettaen olla kummankin kannalla, supistaen erimielisyytensä «korjauksiin», epäilyksiin, hyväntarkoittaviin ja viattomiin toivomuksiin jne. jne.»

Tällaista on ollut puolueemme oikeisto-oppositioonin taktiikka. Kun aika on näyttänyt otolliselta ovat he häikäilemättä iskeneet hajoittavia kiiloja puolueeseen, syytäneet puoluetta ja sen KK:aa vastaan törkeitä syytöksiä. Kun taas ei ole heille otollinen aika, kun puolueen rivit eivät menekään hajalle heidän kiiloistaan, kun heidän oma ryhmänsä rakoilee ja murenee, niin silloin selitetään, etteihän tässä ole itse asiassa ollut mitään erimielisyyttä. Vielä KK:n marraskuun täysistunnossa, missä kohta kohdalta todettiin oikeisto-oppositioonin ideologian opportunistisuus ja opportunistisen käytännön vararikko, op-

positioonin johtajat kierrellen selittivät olevansa «ylipäänsä» puolueen poliittikan linjalla tahtomatta kuitenkaan tunnustaa ennen esittämäänsä «platformua» virheelliseksi.

Oikeisto-oppositioonin taistelu puoluetta vastaan on jatkuvasti luisunut yhä selvemmin fraksioonitaistelun vaaralliselle tielle. He ovat ryhmänä noudattaneet yhtenäistä taktiikkaa taistelun eri vaiheissa. KK:n marraskuun täysistunnon edellä ja puoluepuhdistuksen aikana on se ilmennyt sitäkin selvemmin. Heidän esiintymisissään on ollut yhteinen kaava. Nykyään—näin he selittävät—ovat he yhtä mieltä puolueen päätösten kanssa, ovat puolueen päälinjan kannalla, mutta eivät ole KK:n pleenumin ja Kominternin tpk:n pleenumin päätösten kannalla tov. Buhariiniin nähden. «Fraktiotaistelun objektiivinen logiikka johtaa parhaatkin ihmiset, jotka itsepintaisesti pitävät kiinni omaksumastaan väärästä kannasta, sellaiselle kannalle, joka ei asiallisesti mi-

tenkään eroa periaatteettomasta demagogiasta» (Lenin).

*

Heti marraskuun täysistunnon jälkeen oikeisto-oppositioonin johtajat antautuivat. Mutta oikeisto-oppportunismi ei ole vielä voitettu, eikä taisteltu sitä vastaan laannut. Oikeisto-oppportunismi imee ravintoa pikkuporvarillisuuden ja kulakkikapitalismin suunnalta, se heijastuu ideologisella rintamalla, ei aina pidä suurta ääntä, mutta sitä helpommin vaikuttaa hiljaisuudessa jokapäiväisenä käytäntönä. Jännittyneissä luokkataisteluoloissa tulee oikeisto-oppportunismin näkökannoista, samoin kuin troskismista, luokkaviihollistemme voimain mobilisointikeskuksia niiden taistelussa puoluetta ja proletariaattia vastaan.

Sentähden on oikeisto-opportunistiin ja siihen sovinnollisesti suhtautumiseen kohdistuvaa taistelua jatkettava hellittämättömällä tarmolla ja tinkimättömästi.

(«Yhteen veto KK:n marrask. pleenumin työstä» muk. — K.)

Taide kulttuuririntamalla.

Taiteen tehtävistä ja taiteilijavoimista.

Taidekysymyksiin nähden ei meillä useinkaan omata poliittisesti täysin tietoisia kantaa.

Verrattain nuori marxilainen taidekritiikkimme ei ole vielä ehtinyt poistaa niin johtajain kuin joukkojenkaan tietoisuudesta pikkuporvarillista käsitystä taiteesta.

Taiteeseen nähden vallitsevat vielä suureksi osaksi vanhat käsitystavat ja ennakkoluulot, seurauksena välinpitämättömästä ja arvostelemattomasta, kevytmielisestä suhtautumisesta taidekysymyksiin.

Sana taide luo monessa puoluetoverissakin mielikuvan jostain keveydestä, enemmän tai vähemmän hauska ajankulutuksesta tai ehkä vieläkin useimmin käsitetään taide joksikin jokapäiväisestä

elämästä aivan irralliseksi «pyhäksi» inhimillisen toiminnan alaksi.

Joka tapauksessa lienee eittämätöntä, että nekin toverit, jotka pitävät «poliittista» taidetta tarpeellisena, käsittävät tämän taideteoksen «poliittisuuden» liian ahtaasti, luullen sen rajoittuvan ainoastaan määrättyjen vallankumousaiheiden kuvaamiseen, arvelen, että muut aihepiirit ovat poliittisen ja ideologisen käsittelyn ulkopuolella.

Tämä on väärin. Seuraavassa näemme, mihin yllämainitut kannat käytännössä johtavat.

Luokkaviihollisen käsissä.

Me harjoitamme poliittista agitatsionia ja propagandaa, poliittista valistustyötä joukkojen keskuudessa. Osallistuuko siihen taide?

Ei aina; useimmiten alkuperäisen kankeasti, kaavamaisesti ja hyvin usein päinvastaista agitatsionia harjoittaen. Suurelta osaltaan ovat siihen syynä juuri nuo ylläesitetetyt taidekäsitteet, jotka eivät useasti aseta tarpeeksi kiinteitä vaatimuksia taiteen ideologiseen puoleen nähden.

Jostain syystä vallitsee nurinkurinen käsitys: työn ja yleensä kaiken «vakavan» tulee olla poliittisesti täysipainoista, lepo ja huvi taasen saavat olla «jotain» muutakin, kuin sitä iänkaikkista poliittikkaa. Taiteeseen nähden sovellutetaan tätä hyvin usein.

Tulee muistaa, että ensiksikin, poliittikkaahan se on poliittisuuskin ja että silloin kun meikäläisissä (tai ainakin ulkokuorisesti meikäläisissä) taidetuotteissa, näytelmissä, filmeissä, maalauksissa y.m.s. «poliittisuus» on liiankin räikeä ja silmään pistävä, ilmenee se porvarillisessakin taiteessa paljoa «hienomman» verhon alla, ulkonaisesti näkymätönnä, aivan kuin epäoleellisena.

Poliittisten aatteiden agitatsionilla vedotaan monasti vain järkeen, tunnekasvatus laiminlyödään tai suhtaudutaan siihen pintapuolisesti.

Taiteen, alitajuntaan, tunne-elämään vaikuttavana tulisi ehdottomasti olla aatteellisesti yhtä arvokasta ja poliittisesti suuntaperäistä kuin mikä agitatsionimuoto hyvänsä. Syitä on paljonkin, mutta yhtenä oleellisimmista on juuri tuo vanhentunut käsitys taiteen tarkoitukseen nähden.

Minkäläatuista on sitten aatteellisesti se taide, jolle uskotaan joukkojen tunne-elämän suuntaaminen? Sikäli, kun se saa olla ideologisen kontrollin ulkopuolella, on se laadultaan monasti varsin epäilyttävää.

Vallankumouksellisten, proletariaatin mukana pitemmän aikaa työskennelleiden taiteilijain lukumäärä on varsin pieni, muihin verrattuna. Muut ovat joko vanhoja, meille vieraan maailmankatsomuksen kyllästämiä, poliittisesti lukutaidottomia tai suorastaan taantumuksellisia taiteilijoita, joiden on nyt pakko työskennellä työtätekevän palveluksessa

väliaikaisesti, kuten monet heistä luulevat—vanhan järjestelmän palauttamista toivoen, vanhoja elämäntapoja ja oloja ihannoiden.

Tällaisia on paljon. Ne heistä, joilla oli mahdollisuus, luikkivat vallankumouksen tapahduttua ulkomaille, muut mukautuivat neuvosto-oloihin, suhtautuen niihin enemmän tai vähemmän vieroksuvasti, poliittisen sokeutensa takia ymmärtämättä niitä tahi tietoisesti halveksien niitä.

Kaikki tämä ilmeni tietysti heidän työssäänkin, suhtautumisessaan työhönsä. Monet jättivät alansa tyyten, pitäen sitä epäedullisena, mahdottomana, tarpeettomanakin, kun omistavaa luokkaa, taiteen «suosijaa» ei taloudellisena tekijänä enää ollut. Tämä sotakomunismien aikana, mutta vielä nytkin löytyy taiteilijoita, jotka sanovat odottavansa «parempaa» aikaa entiselle alalle siirtyäkseen. Tämä on tietysti naivia, sillä «parempaa» aikaa (Lokakuun edellistä) he, senhän tiedämme, saavat odottaa turhaan.

Mutta nämä taiteilijatyypit ovat vähemmän kiintoisia ja vaarattomiakin ansaiten huomiotamme vain silloin, kun he punaisilla rievuilla aatteettoman alastomuutensa peittäen pyrkivät edustamaan vallankumouksellisen neuvostotaiteen etujoukkoa. Ja tämmöistä sakkia on meillä isot liudat.

Osa niissä on tietysti rehellisempiäkin, joskin huonoin tuloksin neuvosto-oloja lähenteleviä taiteilijaryhmiä, jotka poliittisen tietämättömyytensä ja ideologisen tyhjyytensä vuoksi eivät voi olla edistyksellisiä.

Aatteettomat, neuvostoaiheilla keinoitelevat taiteilijaryhmät ovat heinäsiirkkalauman tavoin vallanneet viimevuosien taidemarkkinat.

Vallankumouksellisesti tietoisien taiteilijain lukumäärä ja järjestyneisyys on ollut liian pieni, vastaavia asioita hoitavain elimien aatteellinen holtittomuus tarpeeksi iso ja «kuluttajain», laajojen työtätekevän joukkojen kulttuuritaso liian kehittymätön voidakseen estää ja pysäh-

dyttää tätä taiteellista vallankumousta taannuttavaa ilmiötä.

Esimerkit! Niitä on surullisen paljon. Otamme vaikkapa n.s. kansankuvat (лубок), kertovat plakaatit, jotka kuvan ohella sisältävät tekstikappaleen. Nämä kuvat, halpoina hinnaltaan, monikymmenmiljoonaisina painoksiltaan voisivat olla tärkeänä valistusvälineenä pimeissä maaseutukolkissa, joissa lukutaitokin on vähäinen.

Mitä ne esittävät. Enimmäkseen kaikkea muuta kuin mitä pitäisi. Kirkasvärisiin pukuihin puetut talonpojat kulkevat niissä lippujen kanssa ja ilman lippuja; tanssivat, nauravat ja iloitsevat elämästä; ideologisen täysipainoisuuden vuoksi koristaa kylämaisemaa silloin tällöin kukitettu traktorikin (jumalan lahjana nähtävästi) jota koko kylä on vastaanottamassa; sen johdosta juodaan sitten teetä isosta samovaarista ja syödään rinkeleitä; viimeainittuun tärkeään prosessiin osallistuu kansanomaisuuden vuoksi myöskin ukko Kalinin. Tällaista loppumattomiin. Ei mitään vakavaa, poliittisesti arvokasta. Kylä esitetään valheellisin väreihin, ilman siellä tapahtuvaa luokkataistelua, aiheet toisarvoisia. Sanalla sanoen suurin osa AHR'in (vallankumouksen taiteilijainliitto) tähänastisista kansankuvista on aatteellisesti ja taiteellisestikin pötyä. On muitakin kansankuvia, GIS'in ja Proletkultin tuottamia, joista varsinkin viimeainittu ovat parempia, mutta yllämainittu roska on paljoudeltaan siksi iso, että sitä voi pitää edustavana.

Se kuvaa erinomaisesti «kansaa rakastavan» intelligenssin alentuvan pintapuolista suhtautumista kyseessä olevaan teemaan. Myöskin kaupunkia kuvataan, joskin vähänpuolisesti mainituissa kansankuvissa (100:sta ensimmäisestä AHR:in maaseutua varten tuotetusta plakaatista esitti kokonaista kolme kaupunkielämää). Millaiseksi kuvataan niissä kaupunki? Ne esittävät ilotulituksia ja juhlamielenosoituksia muine huveineen. Vai semmoiseen riistetään meiltä verot, kirahtaa talonpoika kuvat nähdessään.

Riittääkööt nämä esimerkit poliittisen periaatteettomuuden kuvaamiseksi tältä alalta. Esimerkkejä voi havaintokykyinen lukija löytää elämästä suunnattomin määrin huonoista kinofilmeistä aina pikkuporvarillisiin postikortteihin saakka.

Tietoisten taiteilijakaadereiden vähäisyys.

Vanhoja spetsejä olemme pakoitetut käyttämään vielä hyvin monella alalla. Sotakommunismien aikana pakkokeinoin, nytemmin isoilla palkoilla saamme työskentelemään hyväksemme neuvostoille vihamielisimmätkin ainekset. Näin on asia teknillisiin ja tieteellisiin voimiin nähden. Taiteellisten voimien suhteen on tilanne aivan toisin. Jos poliittisilta mielipiteiltään menshevistisen ja maailmankatsomukseltaan vanhoillisen, meille vieraan insinöörin suunnittelema veturi kulkee meidän rautateillämme aivan hyvin tai hänen kehittämänsä kehuukonetyyppi työskentelee moitteettomasti, jää hänen poliittinen kantansa yksityisasiakseen, millään tavoin työnsä laatuun vaikuttamatta.

Taiteessa on aivan toisin. Kun taiteeteos on vissillä ideologialla varustetun taiteilijan, näyttelijän, kirjailijan jne. luoma, jos se on tehty rehellisesti, täydellä luomisinnolla, kuvaa se esittämänsä aatteen määrättyä ideologiselta kannalta. Taideteos on, niin sanoaksemme, kappale kiteytyntä maailmankatsomusta, oman itsessään vissin ideologian, minkä olemattomuus veturissa ja kehuukoneessa tekee ne meille käyttökelpoisiksi jälkimäisiin tuotteisiin nähden. Ja mitä paremmin on kuvaton laatuinen taidetuote valmistettu, sitä turmiollisempi, sitä hyljättävämpi se on. Taidetta ei luoda pakkokeinoin, ei palkkioin. Se on ala, joka on toiminnallaan usein tekijänsäkin tahdosta riippumaton. Vapaaehtoisuus, syvä kiintymys ovat välttämättömät ehdot täysarvoisen taiteen luomiselle. Voimmeko odottaa tällaista maailmankatsomukseltaan meille vierailta taiteilijajoukoilta?

Kahdentoista vuoden tulokset ovat verrattain pienet, mitä tulee kuvaamo-taiteisiin, erik. maalaustaiteeseen. Visseillä aloilla on tietysti huomattavaa kasvua, jopa suuriakin tuloksia: mainitsemista ansaitsevat mm. jotkut neuvostofilmit.

Mutta kuvaamataiteista puhuaksemme on todettava, ettei valtava enemmistö tällä alalla työskentelevistä taiteilijoista ole vieläkaan nykypäivän vaatimusten tasolla, mitä tulee ideologiseen suunta-peräisyyteen ja poliittiseen selvyyteen. Muotokysymyksiin emme nyt kajoa, ne ovat ideologiaan verraten toisarvoisia.

Nurinkurisia käsityskantoja ilmenee monilla taiteilijapiireillä. Ei käsitetä, poliittisesti lukutaidottomia ja aatteellisesti idealistiseen «objektiivisuuteen» pyrkiviä kun ollaan, taiteen tämän päivän tehtäviä. Muutamia eri väittelytilaisuuksissa ilmenneitä kantoja:

«Maalatkaamme nyt vaan tauluja, kun tulee sosialismi, niin saamme silloin ne kaupaksi, jos eivät nyt omaakaan menekkiä.»

Varustaa tuotteita tulevaisuutta varten, vieläpä sellaisia, jotka jo nyt ovat vanhentuneita (maailmankatsomukseltaan), voiko kuvitella mielettömämpää.

Esitetty kanta edustaa mielihyvämielisiä, joidenka mukaan nykyinen neuvostotodellisuus on liian raaka ja köyhä taiteen kukoistamiselle.

Tai:

«Olkoon, ettei teoksiamme nyt ymmärretäkään; kunhan ne ovat korkeata taidetä, annetaan niille arvonsa sadan vuoden kuluttua.»

Tässä marttyyrimaisesti «barbaarista todellisuutta» silmäilevän vanhan taiteilijan kanta.

Ylläesitetty repliikit kuuluvat idealistisesti ajatteleville etup. vanhoille taiteilijoille, jotka ovat jääneet jälkeen elämän nopeasta kehityskulusta, pikkuporvarillisen maailmankatsomuksen homehtuneen verhon läpi tarkastellen sitä.

Samalla ilmenee niissä kanta «taide taiteen vuoksi», kanta jolla ei ole anarkistisuutensa vuoksi mitään yhteyttä kommunistisen maailmankatsomuksen kanssa.

Niiden taiteilijain erehdykset ja harhaluulot, jotka pitävät nykyhetkeä (Neuvostoliitossa) taiteen kehitykselle sopimattomana, sisältyy suunnilleen seuraavaan:

Nykyinen neuvostotodellisuus asettaa taiteelle aivan toisenlaiset tehtävät, kuin vanha yhteiskuntajärjestelmä. Taiteen täytyy tunkea elämään, ei vain heijastaa sitä, vaan rakentaa. Siis taiteen tulee olla poliittisesti vassiin selvästi nähtyyn päämäärään tähtätyä. Paitsi uutta ideologiaa, on tarpeen uusi muotokin ja mikä on erikoisen tärkeätä, uudet taidetyypit syrjäyttävät entiset. Vanha, tuotannollisesti hidas, käsityöläismäinen taulumaalaus saa luovuttaa paikkansa (niinkuin nyt jo tahtaakin) kinolle ja polygrafisille (painotuote) taiteille, vähin erin poiskuoletuen. Taide tunkeutuu eri tuotanto-aloille, tekstiili-, huonekalu- ym. aloille, aktiivisesti osallistuen elämämme ulkonaistenkin muotojen uudestirakentamiseen. Porvarillisen yhteiskunnan luoma käsitys «nuoresta» ja «pienestä» taiteesta on hävitettävä. Sanalla sanoen, ei irrallisten tuotteiden luominen, vaan järjestelmällinen osanotto sosialistiseen rakennustyöhön tulee olemaan taiteilijain tehtävänä.

Tietystikään ei voi ruveta väittämään, etteikö tämä olisi vaikeata ja ettei vanhoillisten katsantokantojen murtaminen vastaavissa kohdin olisi voimia kysyvää. Päinvastoin. Mutta todettava on, että tuollaista taistelua jo käydään, eikä tuloksitta.

Mistä voimat?

Kun on todettava, että niin iältään kuin maailmankatsomukseltaankin vanhojen taiteilijain joukko on ositt. tai lopullisesti kykenemätön työskentelemään vastaavalla tavalla, herää erikoisen terävänä kysymys kykenevistä taiteilijakaadereista, jotka eivät ole vanhojen tottumuksien turmelemia.

Juuri nuoriso pystyy siihen, mihin vanhat taiteilijakaaderit ovat, sanoisiko, suorastaan fyysillisesti kykenemättömiä.

Vallankumouksellisesti taiteellinen työ vaatii voimia, kysyy ponnistusta, sillä se on luovaa. Suuri itse-toiminnallisuus, poliittinen harkintakyky ja ideologinen selvyys ovat välttämättömiä.

Mutta nuorisoakin on kaikenkarvaista. Poliittisesti ja aatteellisesti tietoisien taiteilijain luku on nuorisonkin keskuudessa verrattain pieni.

Taiteelliseen nuorisoon aletaankin jo kiinnittää huomiota sellaisiltakin suunnilta, josta sitä on pitemmän aikaa odotettu.

Puolueen KK:n päätöksen mukaisesti kutsuu NLKNL:n Keskuskomitea koolle taiteilija-nuorison konferensseja Moskovassa, Harkovissa ja Leningradissa.

Konferenssien päämääränä on saada selville eri taidealoilla toimivan nuori-

son ideologinen asenne organisatorisen työn alkamiseksi sen keskuudessa. Taiteilija-nuorisoon lasketaan kuuluviksi kaikki millä taidealalla tahansa työskentelevä nuoriso 18:sta 29:ään ikävuoteen asti.

Ideologisesti jaetaan nuoriso suoraanaisesti vallankumoukselliseen ryhmään, luvullisesti suhteellisen pieneen vallankumoukselliseen ja ns. suohon, joka on olevinaan puolueetonta, joskus punertavaakin, mutta kaikessa tapauksessa aatteellisesti häilyvää.

Tämä lyhyenä katsauksena muutama seikkoihin taiderintaamamme.

Neuvostotaiteen muutokysymyksistä, eri virtauksista ja taiteilijayhtymistä seikkaperäisemmin toiste.

Eino Salmi.

Karjalan rosvoretket tekijänsä kuvaamina.

Suomen lahtariporvaristo on paljon kirjoitellut Suomen luokkasodassa suorittamistaan «urotoista», tekemistään Karjalan ja Viron rosvoretkestä aito isänmaallisessa hengessä, ylistäen rosvoretkien osanottajia sankareina. Tämä ylistely on ollut niin ällöttävää, että se on jo alkanut kyllästyttää itseänsä sankareitakin». Vähitellen alkavat porvariston vaikutuspiirissä olevan pikkuporvariston rivit rakoilla ja yksi ja toinen heistä—suurporvariston apurina olleista, alkaa nähdä asiat likipitään oikeassa valossa ja nimittää niitä oikealla nimellä. Sitä osoitti joku aika sitten ilmestynyt Pentti Haanpään kirjoittama kirja «Kenttä ja kasarmi», jossa tekijä kuvaa oloja kapitalistisen Suomen armeijassa ja sitä minkälaisen tylsyyden ja itse-halveksumisen valtaan monet v. 1918 «valkaisijoista» ovat joutuneet. Osa pikkuporvaristosta alkaa päästä selville porvariston luokkapoliitikasta, eikä voi asettua sitä kaikissa kohdissa kannattamaan. Tyytymättömyydessään tulevat sen yksiyiset jäse-

net joskus tehneeksi porvaristolle katkeriakin paljastuksia.

Viime joulukuussa ilmestyi Suomessa Kansanvallan kustannuksella erään Urho Torikan kirjoittama kirja «Me sankarit». Siinä kirjassa Torikka kuvaa v. 1921 Karjalan retken osanottajana retken tarkoitusta osoittaen, miten Suomi halusi saada Karjalan riistettäväkseen, eikä sitä taisteluun kannustanut suinkaan mikään heimoveljeys. Tämä porvarillisen yliopistokasvatuksen saanut Torikka osottaakin avoimesti Suomen pyrkimykset Karjalaan nähden. Kirjansa alussa hän kuvaa, miten lyseolaisten keskuudessa ja muissakin piireissä lietsottiin suur-Suomi-aatetta, puhuttiin heimoveljeydestä yms. Näistä puheista porvariston nuoriso innostui ja lähti vapaaehtoisina taistelemaan suur-Suomen luomiseksi. Kaikki retkelle lähtijät eivät kuitenkaan olleet heimoveljeys-aatteen innostamia, vaan lähtivät retkelle harkitusti laskien, kuinka paljon tällä matkalla voi persoonallisia rikkauksiaan kartuttaa. Eräskin komppanian kirjuri,

joka oli ollut mukana edellisellä epäonnistuneella Karjalan retkellä ja Virossa huomauttaa, että henkilökohtaiset etumme ovat siinä, «että valloittamme Karjalan ja rikastumme mikäli mahdollista». Erään retkellä mukana olleen kapteenin erikoisharrastuksena kertoo kirjoittaja olleen kalleuksien kokoamisen.

Paitsi tällaisten persoonallisten rikkauksien kerääminen, oli retken päätarkoituksena Karjalan metsien liittäminen Suomeen. Laskelmia näiden metsien käyttämisestä Suomen puutavaratuotannon kohottamiseksi tehtiin jo ennakolta. Tästä kertoo kirjoittaja: «Meitä seuraavat muutamia liikemiehet, jotka tekevät suunnitelmia Karjalan metsien hankauttamiseksi, sahojen rakennuttamiseksi ja sähkövoima-asemien pystyttämiseksi. Helsingissä suurkapitalistit laskevat kynä kädessä, millä määrällä Karjala voi lisätä Suomen kansallisoikeammin sanoen kapitalistien omaisuutta. He ovat diplomaatteja, pukevat tarkoituksensa kauniiden sanojensa taa: Karjalan vapaus, itsemääräämisoikeus, yhtenäinen Suomen heimo. He salaavat pohjimmaiset vaikuttimensa.» Näin kirjoittaja aivan selvästi esittää retken todellisen tarkoituksen. Toisessa yhteydessä kuvaa hän samaa vakaumustaan seuraavasti: «Kahden puolen tietä kohoaa jyrkkänä seinänä synkkä erämaa, vanhoja honkia ja kuusia, joihin ei ole vielä koskaan kirves ja saha koskettaneet. En ihmettele, että niitä niin monet himoitsevat. Niihin sisältyy rahaa. Mitä merkitsee niiden rinnalla muutamien satojen nuorukaisten henki ja elämä, mitä itse Karjalan kansan hyvinvointi. Tuollaisten komeiden runkojen takia kannattaa kyllä kiihoittaa ylioppilaisia ja lyseolaisissa sankarimielisiä ja istuttaa heihin Suur-Suomi-aatetta.» Näin kirjoittaa tämä porvarillisen yliopistosivistyksen saanut Karjalan rosvoretkeen osallistunut pikkuporvari. Itse retkeläisetkin meinasivat keinotella Karjalan metsillä. Niinpä eräskin kapteeni halusi myydä aikaisemmin mainitulle kompanian kirjurille 10 km. pituudelta ja 100 m. leveydeltä pystymetsää markalla

runko, mutta sama kirjuri olisi myynyt kapteenille saman metsän 75 penniä runko ja kolmas alensi hinnan jo 50 penniin runko. Myymättä ne kuitenkin jäivät, kun puna-armeijalaiset ajoivat kauppiaat pois Karjalasta.

Suomen lahtarit ovat ympäri maailman tunnettuja raakuudestaan. Poikkeusta tässä suhteessa eivät tehneet Karjalan rosvoretkeläisetkään. Muutamia tapauksia heidän veritöistään kerrotaan tässäkin kirjassa. Vangeikseen saamiaan puna-armeijalaisia kohdeltiin mitä eläimellisemmin. Ruumiit pisteltiin pistimillä reikiä täyteen, päät murskattiin kiväärin perillä, niin että aivot valuivat ulos olkapäille, ruumiit ryöstettiin alastomiksi. Erästäkin tällaisesta ruumiinryöstäjästä kerrotaan kirjassa seuraavasti: «Sissi rupeaa kopeloimaan kaatuneen taskuja, löytää savukekotelon, kellon, lompakon, muistikirjan, muutamia papereita ja pari nenäliinaa. Nenäliinat hän heittää arvottomina maahan, muut tavarat sulloo taskuihinsa.» Kaatuneella huomaa sissi kauniin sormuksen, jonka hän haluaa saada itselleen, mutta se on turvonneessa ja jäätyneessä sormessa lujassa. «Sissi polkee jalallaan ranteeseen, vääntää sormeja ylöspäin. Kuuluu naksahdus, sormi katkeaa» ja sissi irroittaa tikarillaan sormuksen katkenneesta sormesta. Tällainen ruumiiden ryöstäminen oli yleistä. Taisteluissa kaatuneilta ja raa'asti murhaamiltaan puna-armeijalaisilta korjasivat sissit kaiken kelpaavan. Tähän eivät suinkaan sissien persoonalliset ryöstöt päättyneet, vaan jatkettiin sitä karjalaisen pirteissä ja aitoissa. Paluumatkallaan kertoo kirjoittaja ihmetelleensä erään sissin saalista, mutta vastaa tämä puolestaan: «Ei tämä minun saaliini mitään ole. Mutta näkisittepä kapteeni Oksan saalista. Hänellä on kaksi isoa reppua täynnä tavaraa. En ymmärrä, kuinka hän köyhästä Karjalasta sai haalituksi niin paljon kokoon. — Olen sitä mieltä, ettei Karjalaan olisi kannattanut lähteä. Toista oli Eestin retki. Möisiot täynnä kultaa ja hopeata, arvokkaita muistoesineitä, suurten mesta-

rien tauluja! Siellä kannatti käydä. Yksitovereistani rikastui niin, että perusti huomattavan liikeyrityksen.» Tästä siten Viron lahtarit kiittelivät Viron «vapautustaisteluun» osallistuneita suomalaisia «sankareita» ja jakelivat heille kiittollisuuden osotuksena kunniamerkejä! Karjala oli tällaisten kalleuksien kokoojain mielestä liian köyhä, jonne ei olisi kannattanut mennä muun takia, jollei sillä olisi ollut noita rikkaita metsiä.

Mitä sitten karjalainen talonpoika ajatteli tästä rosvoretkestä, sitä kuvaa tekijä seuraavasti: Kun he tiedusteluretkellään poikkesivat erään karjalaisen mylläriin pirttiin ja keskustelivat isännän kanssa retkestä. «Hän ennustaa retkellemme yhtä huonoa loppua kuin aikaisemmillekin. Eikä hän usko, että Suomi tarjoaisi Karjalalle mitään etuja. Koko retkemme rahoittajain lopullisena tarkoituksena on tehdä Karjalasta siirtomaan, päästä sen luonnonrikkauksiin käsiksi. Karjalaisten taloudellisen ja siviilisyksellisen hyvinvoinnin kohottaminen on heille toisarvoinen kysymys. Mutta karjalaiset ovat selvillä tällaisista päämääristä. He puolustavat etujaan ja oikeuksiaan. He tahtovat olla isäntiä omassa talossaan. Hän jatkaa: «Teillä on määrännyt koko valtiosääntönnön hengen ja sisällön kansalaissodan voittaja, pörvari. Yhteiskuntanne perustuu

luokkavaltaan.» Ja edelleen tuumii isäntä: «Pilkkaa vain teette meistä karjalaisista. Pahennusta saatte aikaan näillä retkillänne... Antaisitte meidän elää rauhassa.» Karjalaisen mylläriin lausunnosta käy selvästi ilmi, että karjalainen rahvas oli myöskin selvillä Suomen järjestämän rosvoretken tarkoituksesta. Se ei odottanut «vapauttajiltaan» mitään hyvää.

Suomen porvaristo on jatkuvasti harjoittanut lahtariagitatsioonia Karjalan ja Inkerin talonpoikaisväestön keskuudessa. Varsinkin viime aikoina, jolloin sosialistinen rakennustyö maaseudulla saa yhä kiihtyvemmän vauhdin ovat suomalaiset lahtarit Inkerissä ja Karjalassa olevan kulakkiaineuksen välityksellä yrittäneet pysähdyttää sosialistisen rakennustyön vauhtia maaseudulla. Tässä työssään he eivät kuitenkaan ole onnistuneet eivätkä tulekaan onnistumaan. Inkerin ja Karjalan työtätekevä väestö tuntee Suomen lahtarien ryöstöpyyteet ja valmistautuu yhdessä Neuvostoliiton työtätekevän väestön kanssa antamaan vastaiskun Suomen ja muiden maiden imperialisteille, jos he uskaltavat kimpppuumme käydä. Tässä mainittu kirja antaa myös syytä toivoa, että yhä harvempi työtätekevä talonpoika Suomessa antaa narrata enää itseänsä tällaisille rosvoretkille.

T. T—i.

KOMMUNISTIN V. 1929 SISÄLTÖ:

	N:o	siv
Engels: Työn osuus apinan ihmiseksi tulemisessa	9—10	351
Hirsivaara J. F.: Maatalouden kollektivisointi Karjalassa ja Inkerissä	9—10	299
Jakovlev: Tulokset ja lähimmät tehtävät taistelussa byrokratismia vastaan. Alustus XVI puoluekonferenssissa	5—6	177
Jaroslavski: NKP(b):n jäsenten ja kandidaattien puhdistuksesta. Selostus XVI puoluekonferenssissa	3—4	139
Kalinin: Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle. Selostus XVI puoluekonf.	3—4	106
Kansainvälinen tilanne ja Kominternin tehtävät. Tov. Kuusisen alustus Kl:n TPK:n X pleenumissa	7—8	251
Kansainvälinen tilanne ja Kominternin tehtävät. Jatkoa tov. Kuusisen tekemään alustukseen	9—10	304
Kansainvälisestä tilanteesta ja Kommunistisen Internationalen lähimmistä tehtävistä. Teesit	7—8	221
Kansantalouden 5-vuosisuunnitelma. NKP(b):n XVI puoluekonferenssin päätöslauselma	3—4	102
Kapitalistisen Suomen talous v. 1929 alkupuoliskolla. Kirj. J. L.	7—8	282
Kirjallisuuskatsauksia:		
Karjalan rosvoetket. Kirj. T. T—i	11—12	437
Luokkasodan historiasta. Kirj. Y. S.	7—8	291
Rovjo: Nosket kuohitsemassa työväenliikkeen historiaa	5—6	173
Suomen lahtarit kauppaamassa Karjalaa imperialistiselle Saksalle. Kirj. L — ri J.	5—6	167
Taavi Tainio, «Puheita ja kirjoituksia». Kirj. J. L.	9—10	362
Kollektivisomisliikkeestä. Kirj. V. Molotov	11—12	404
Komintern:		
Kansainvälisestä tilanteesta ja Kommunistisen Internationalen lähimmistä tehtävistä. Teesit	7—8	221
Kominternin TPK:n X täysistunto	7—8	219
Kommunistinen Internationale 10 vuotta. Kl:n ja NKP(b) Agit-prop. osastojen laatimat teesit	1	5
Kuusinen: Kansainvälinen tilanne ja Kominternin tehtävät. Selostus Kl:n TPK:n X pleenumissa	7—8	251
Kuusinen: Kansainvälinen tilanne ja Kominternin tehtävät. Jatkoa selostukseen	9—10	304
Taloudellinen taistelu ja kompuolueiden tehtävät. Päätöslauselma	7—8	233
Koutanen: Muistelmia Muurmannista vallankumousajalta v. 1917—1920	9—10	344
Kuusinen: Kansainvälinen tilanne ja Kominternin tehtävät. Alustus Kl:n TPK:n X pleenumissa	7—8	251
Kuusinen: Kansainvälinen tilanne ja Kominternin tehtävät. Jatkoa alustukseen	9—10	304
Kriisi Ruotsin kommunistisessa puolueessa. Kirj. G. J—son	9—10	340
Krhshanovski: Taloutemme 5-vuosisuunnitelmasta. Selostus XVI puoluekonferenssissa	3—4	82
Lenin, V. I: Luento valtiosta	1	23

	N:o	siv.
Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle. XVI puoluekonferenssin päätöslauselma	3—4	117
Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle. Tov. Kalininin selostus XVI puoluekonferenssissa	3—4	106
Maatalouden kollektivisointi Karjalassa ja Inkerissä. Kirj. Hirsivaara J. F.	9—10	299
Manuilskin selostuksesta KNI laajennetussa täysistunnossa	11—12	384
Merkurjev, M.: Nykyajan mekanistit	3—4	159
Molotov, V.: Kollektivisomisliikkeestä	11—12	404
Muistelmia Muurmannista vallankumousajalta v. 1917—1920. Kirj. Koutanen, K.	9—10	344
NKP(b):n XVI puoluekonferenssi:		
Jakovlev: Tulokset ja lähimmät tehtävät taistelussa byrokratismia vastaan. Alustus	5—6	177
Jaroslavski: NKP(b):n jäsenten ja kandidaattien puhdistuksesta ja tarkastuksesta	3—4	139
Kansantalouden 5-vuosisuunnitelma. Päätöslauselma	3—4	102
Kalinin: Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle. Alustus	3—4	106
Krshishanovski: Taloutemme 5-vuosisuunnitelmasta. Selostus	3—4	82
Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle. Päätöslauselma	3—4	117
NKP(b) jäsenten ja kandidaattien puhdistuksesta. Päätöslauselma	3—4	152
Rykov: Taloutemme 5-vuosisuunnitelma. Selostus	3—4	73
Tulokset ja lähimmät tehtävät taistelussa byrokratismia vastaan. Päätöslauselma	3—4	128
NKP(b):n KK:n marraskuun täysistunto	11—12	379
Puolueemme puhdistuksesta	2	37
Neuvostovallan hintapolitiikka v. 1928/29	1	35
Nuorteva, Santeri	3—4	69
Nykyajan mekanistit. Kirj. Merkurjev, M.	3—4	159
Oikeisto-opportunistien taistelu puoluetta vastaan	11—12	426
Oikeistouklooni ja sosialistisen rakennustyön päälinja. Kirj. V.	2	41
Oikeistovaarasta Saksan kommunistipuolueessa, kirj. Stalin	2	48
Ojanen, V.: Uusi laki maatalousverosta	2	45
Paperiteollisuutemme ja sen kehitys. Kirj. Oskari Virta	2	61
Pohjois-Amerikan pörssiromahdus	11—12	417
Puolueemme puhdistuksesta	2	37
Pääoman rakentaminen. Kirj. O.	2	55
Repo, Heikki: Scheidemann ja Suomen luokkasota	7—8	273
Rykov: SNTL:n neuvostojen V edustajakokous. Selostus hallituksen toiminnasta	5—6	194
Rykov: Taloutemme 5-vuosisuunnitelma. Selostus XVI puoluekonferenssissa.	3—4	73
Scheidemann ja Suomen luokkasota. Kirj. Heikki Repo	7—8	273
SNTL:n neuvostojen V edustajakokous. Rykovin selostus hallituksen toiminnasta	5—6	194
Sosialismin rakentaminen:		
Hirsivaara, J. F.: Maatalouden kollektivisointi Karjalassa ja Inkerissä	9—10	299
Kansantalouden 5-vuosisuunnitelma. Päätöslauselma	3—4	102
Kalinin: Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle. Selostus	3—4	106
Krshishanovski: Taloutemme 5-vuosisuunnitelmasta. Selostus	3—4	82
Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle. Päätöslauselma	3—4	117
Molotov, V.: Kollektivisomisliikkeestä	11—12	404
Neuvostovallan hintapolitiikka v. 1928/29	1	35
Ojanen, V.: Uusi laki maatalousverosta	2	45
Pääoman rakentaminen. Kirj. O.	2	55
Rykov: Taloutemme 5-vuosisuunnitelma. Selostus	3—4	73
Sosialistinen rakennustyö ja sen kantajoukkojen valmistaminen. Kirj. E. F.	9—10	337
Sosialistisen valtiomme lainat. Kirj. V. O.	2	59
SSSR:n jyvävilljatehtaat	11—12	395
Virta, Oskari: Paperiteollisuutemme ja sen kehitys	2	61

	N:o	
Salmi, E: Taide kulttuuririntamalla.	11—12	433
Sosialistisen valtiomme lainat. Kirj. V. O.	2	59
Sosialistinen rakennustyö ja sen kantajoukkojen valmistaminen. Kirj. E. F.	9—10	337
SSSR:n Ammattiliitot rekonstruoinnin aikana	1	1
SSSR:n jyväviljatehtaat	11—12	395
Stalin: Oikeistovaarasta Saksan kommunistisessa puolueessa	2	48
Stalin viisikymmenvuotias	11—12	371
Suomen porvarisnaiset sodan valmistelussa. Kirj. Tyyne T—i	9—10	359
Taide kulttuuririntamalla. Kirj. E. Salmi	11—12	433
Taloudellinen taistelu ja kompuolueiden tehtävät. Päätöslauselmat	7—8	233
Taloutemme 5-vuosisuunnitelma. Tov. Krshishanovskin selostus	3—4	82
Taloutemme 5-vuosisuunnitelma. Tov. Rykovin selostus	3—4	73
Tulokset ja lähimmät tehtävät taistelussa byrokratismia vastaan. Päätöslauselma	3—4	128
Tulokset ja lähimmät tehtävät taistelussa byrokratismia vastaan. Jakovlevin alustus	5—6	177
Työn osuus apinan ihmiseksi tulemisessa. Kirj. Engels	9—10	351
Uusi laki maatalousverosta. Kirj. V. Ojanen	2	45
Virta, Oskari: Paperiteollisuutemme ja sen kehitys	2	61
Välimeren kysymyksestä	2	64
Youngin suunnitelma. Kirj. Y. K.	7—8	287

Hinta 1 rpl.

Ленинградский Областлит № 51100.

Тираж 800.

Заказ № 385

Типография „Кирияпая“, Полтавская ул., № 12.